BLESTEMUL CELOR PATRU FANTOME

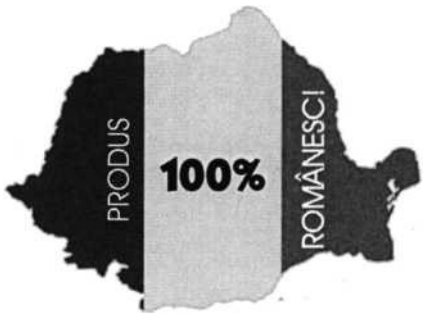

Citește românește!

Susține autorii români prin cumpărarea cărților lor și promovarea acestora în rândul prietenilor tăi!

 # SCIENCE-FICTION # HORROR # HCTON # HEROIC-FANTASY # FANTASY

Colecția Science-Fiction

Florin Purluca
BLESTEMUL CELOR PATRU FANTOME

© 2019, Florin Purluca
© 2019, Editura PAVCON

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României PURLUCA, FLORIN
Blestemul celor patru fantome / Florin Purluca. -
București: Pavcon, 2018
ISBN 978-606-9057-02-5

821.135.1

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.pavcon.ro
www.colectiasf.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorilor de Copyright.

Coperta: Laurențiu Butuc Editor: Constantin Pavel

ISBN 978-606-9057-02-5

FLORIN PURLUCA

Blestemul celor patru fantome

Editura **PAVCON**
București, România, 2019

Completează-ți *Colecția Science-Fiction* cu:

 # 1 Extra-Terestrul
 # 2 Secretul emisferei
 # 3 Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța
 # 4 Scorniturispăimântătoare
 # 5 Rangkook
 # 6 Vendetta lui Ucigă-1 Toaca
 # 7 în anul 4000 sau O călătorie la Venus
 # 8 Erezia egumenului Glicherie
 # 9 Scurtă istorie a viitorului aristotelic - IVA 1
 # 10 Forțe ale Naturii, Moartea Vie
 # 110 tragedie cerească
 # 12Cetiți-le noaptea
 # 13 Marginea curcubeului
 # 14 Incredibila aventură a cuviosului Achim
 # 15 Praf
 # 16 Manuscrisul episcopului Petronius
 # 17 Steaua fulgurantă - IVA 2
 # 18Un român în Lună
 # 19 Oameni pe care i-am cunoscut
 # 20 Sawtooth
 # 21 Rău de spațiu Omul fără nume
#22Progradia
 # 23 A doua Lună a Pământului
 # 24 Dialogul păsărilor
 # 25 Cumulonimbus deasupra Atlantidei
 # 26 Știință, Filosofie și Religie în Avatar
#27Therra
 # 281944 Ein Freak
 # 29 Oameni pe care i-am cunoscut 2
 # 30CdT 1 - Bacteria nemuririi
 # 31 CdT 2 - Cârligul spațial
 # 32CdT 3 - Poarta mânturii
 # 33 RSA - Furia fiarelor
 # 34 RSA - Marile
 # 38 RSA - Auro Luck
 # 39Războiul Celestinei
 # 40—49 Aripile Albastre
 # 50 Sânge, Metal și Speranță
 # 51 Decadența sufletelor noastre
 # 52 Povestiri spăimântătoare
 # 53 Forțe ale Naturii, Mrejele Focului
 # 54 Războiul Eleninei
 # 55 Casa din altă viață
 # 54 Războiul Eleninei
 # 55 Casa din altă viață
#56Dinosauria
 # 57 Mercenarii 1 - Războiul pietrelor
 # 58 învățătorul
 # 59 Noaptea orașului ilustrat
 # 60 Praf 3
 # 61 Saurianul de metan - IVA 3
 # 62 Artefactul
 # 63 Casa fără cărți
#64Apophis
 # 65 Parlamentul
 # 66 RSA - Hora hoiturilor
 # 67 Dragonul fără aripi
 # 68 RSA - Judecata de Apoi
 # 69 Avatarii faraonului Tlâ
 # 70 RSA - România sub Asediu
 # 71 Efectul Metamorphis
 # 72 Dicționar de Enigme și Mistere
 # 73 Elogiu muncii de partid
 # 74 Insula pescărușilor
 # 75 Aurul beznei
 # 76 București, 2058
 # 77 încăpățânarea Timpului
 # 78 Deocamdată... enigme
 # 79 Tunelul de la capătul lumii
 # 80 Ultima frontieră
 # 81- 83 Istoria Literaturii SF
 # 84 Orasele caracatitelor

Numele meu este Armând Călinescu și sunt detectiv particular. N-ai crede că mai există o meserie ca asta. Și, chiar dacă ai crede-o, nu te-ai gândi că se poate trăi din asta. Ei bine, se poate. Nu mulți o fac, dar se poate. Evident, dacă ești făcut pentru treaba asta. In fine, nu mai stau să înșir vrute și nevrute, pentru că-mi plac introducerile lungi la fel de mult cât îmi plac despărțirile tapetate cu discuții post factum kilometrice.

Așa că am să trec direct la subiect. N-am pretenția că transmit perlele înțelepciunii mele și, în consecință, am să consider că fac numai o înșiruire de fapte, pe care, dacă ai puțină bunăvoință și răbdare, le-ai putea considera interesante.

Altfel spus, uite cum stă treaba!

Eram la o masă într-o speluncă în care praful de pe bla- tul ferestrelor și de pe pervazuri nu mai fusese șters de săptămâni bune. Mese rablagite, scaune care scârțâiau la fiecare mișcare mai amplă și tot tacâmul de alte dambla- gituri prin preajmă. In linii mari, exact bomba care să te facă să vrei să fugi ca din pușcă. Dar mie îmi plăcea acolo. Găteau bine. Și, contrar aparențelor, dacă te-ai fi dus în bucătărie, contrastul te-ar fi făcut să ridici o sprânceană - o curățenie ca la carte.

BLESTEMUL CELOR PATRU FANTOME Florin Purluca

Rodeam dintr-o jumătate de pui rotisat, flancat de o jumătate de tonă de cartofi prăjiți și aveam dinaintea farfuriei o Coca-Cola rece ca o noapte de februarie, când în local a intrat o doamnă bine. Toți cei din bar au apăsat pe butonul pauză. Liniștea instalată brusc a făcut-o să se oprească, dar numai pentru o secundă sau două. Pe urmă a pornit din loc ca o rachetă din docul de lansare. Tocurile înalte au bătut pe parchetul vechi cu precizia și ritmul unei dactilografe cu zeci de ani vechime în meserie.

S-a oprit la un pas de scaunul de vizavi și mi-a zis, aproape șoptit:

— îmi permiteți să mă așez?

I-am permis și ea a tras scaunul. Avea undeva între patruzeci și cinci și cincizeci de ani și puteai, dacă te uitai foarte atent, să vezi semnele vârstei cum trag de ea, s-o agațe, s-o ducă în direcția greșită, aia de care ele, toate, fug ca de un demon milenar. Dar pentru vârsta aia, să fiu al naibii dacă nu arăta trăznet. Niște bucle lejere, bogate, negre ca miezul unei nopți de toamnă, îi încadrau chipul curat. Avea o pereche de ochi căprui ce străluceau ca două perle de culoarea castanelor coapte. Buzele îi erau pline de sevă și, probabil, portofelul la fel de plin, ca să-și permită un complet vestimentar din ultima creație Gior- gio Armâni Black Line. Ca să nu mai aduc în discuție haina de blană, pe care a dezbrăcat-o într-un mod elegant, atent exersat de zeci de ori.

Dumnezeule mare, nu poți decât să le adori, când le vezi cum se luptă cu vârsta ca niște soldați în prima linie.

— Domnul Armând Călinescu?

Am aprobat tacit, cu o mișcare simplă și discretă din cap. Am lăsat copanul în farfurie și mâinile mele au început să umble după un șervețel sau prosop, fără să-mi dezlipesc privirea de la ea. Ar fi fost un păcat, în momentul ăla, să mă uit în altă parte decât la pseudo-perfecțiunea chipului livrată de machiajul profesional. Aproape un deicid, să nu te bucuri de ea. Arăta bine, al naibii de bine, și m-am gândit că dacă Dumnezeu ar fi făcut-o pe ea după un tipar anume, pe care ulterior l-ar fi aruncat, trebuia să existe o explicație solidă pentru treaba asta.

— Pot să vă răpesc câteva minute?

Si, evident, mai era si vocea. îmi amintea de aroma dulcelei de caise. Catifelată, dulce-acrișoară. Topea untul de la primul cuvânt.

— Desigur, vă rog! i-am spus.

Felul în care mi-a zâmbit, m-a făcut să mă cutremur. Dantura i-a sclipit curată, impecabilă.

Cum să nu le iubești? »

Am așteptat cu o expresie rece ca vremea de afară să-și etaleze povestea și, în cel mai sigur caz, să-i refuz propunerea. îmi pare rău, probabil c-am să te dezamăgesc - defect profesional. După un timp, pur și simplu n-ai cum să mai scapi de apucăturile astea. Devin un fel de dedublare a umbrei naturale. Uneori te scot din belele, alteori te bagă în unele și mai mari. Niciodată nu poți să știi cu ce te alegi după ce accepți un caz. Fapt pentru care, până

la un punct, sunt identice. Nu detaliile pe care ți le spun potențialii clienți, ci riscurile la care te expui.

A scos un plic, l-a așezat pe masă și cu o mână puțin cam nesigură l-a împins către mine. Clasic, m-am gândit. Un iubit, un soț, un amant. Ceva pe-acolo. Am luat plicul, l-am rupt - fusese lipit - și am scos poza. Era imaginea unui băiat. în jur de treisprezece, maxim cincisprezece ani. Oacheș. Pielea de culoare închisă, părul și sprâncenele negre ca bitumul. Aducea cu ea, nu era niciun dubiu în treaba asta.

— Fiul meu, mi-a confirmat cu o voce stinsă.

Am lăsat poza pe masă. Am luat un cartof pai și l-am mestecat. începeau să se răcească. O tragedie, nu altceva. Am mai luat unul. Am mestecat cu atentie, chiar cu o umbră de delicatețe - n-am vrut să fac o impresie proastă, să par necioplit sau mai știu eu ce - pe urmă m-am șters la gură cu un șervețel. Un gest simbolic, evident. Am împins farfuria într-o parte. E de-a dreptul enervant când nu poți să mesteci în voie.

— A dispărut? am întrebat-o.

— Nu. E mort. A urmat o pauză scurtă de vreo trei secunde, pe urmă *a* continuat: ucis.

Am luat poza de acolo de unde o lăsasem și i-am întins-o.

— Adresați-vă poterei, i-am spus indiferent, cu tot riscul de a-i deveni antipatic.

Chiar nu intenționam să intru în belele.

»

BLESTEMUL CELOR PATRU FANTOME Florin Purluca

Meseria de detectiv particular are farmecul ei. Ești liber să urmărești soți infideli, tot soiul de deștepți care vor să tragă pe sfoară companiile de asigurări sau să cauți o mașină furată. Dar are și limitările ei. Omuciderea e una din ele. Nimeni nu e mai presus de lege. Chiar dacă pârleazul abia îți ajunge până la genunchi, chiar dacă ai toate piesele puzzelului, tu nu trebuie să intri în joc. Punct.

— Nu intenționez să vă bag în necazuri, domnule Că- linescu. Este mort de aproape un an.

Un caz nerezolvat. Asta schimba într-un fel problema. Chiar și așa, tot nu eram dispus să-mi risc licența de detectiv particular. Muncisem mult ca s-o capăt și, la urma urmei, îmi plătea chiria și jumătatea aia de pui la rotisor. Era singurul lucru pe care mă pricepeam să-l fac așa cum se cuvine. Dincolo de asta, cu toată durerea în suflet, eram nevoit s-o recunosc, măcar în sinea mea, eram un ratat. Un nimeni cu acte, la fel ca alte câteva zeci de milioane de alți nimeni cu acte.

— Regret, i-am spus sincer. Din păcate nu vă pot ajuta. Chiar dacă e un caz vechi, tot nu pot să fac mare lucru pentru dumneavoastră. Cam orice încercare m-ar duce înspre o chestie care miroase a belea: obstrucționarea anchetei în curs.

— Dar s-a întâmplat acum un an, mi-a spus și chiar a părut surprinsă.

— Nu contează. Din punct de vedere legal la asta se rezumă totul. Indiferent dacă ancheta durează un an sau

zece, e totuna dacă intervii în primul sau în al zecelea an de anchetă.

A rămas un timp pe gânduri, fixând modelul feței de masă. Până la urmă, mâncarea avea să mi se răcească de-a binelea, fiindcă individa aia chiar refuza să se ridice și să plece. După un timp și-a ridicat privirea. încă mai spera că avea să mă convingă să accept. Se înșela amarnic. Mulți încurcă lipsa exploziei cu stupizenia. Unii latră, alții mușcă. Ai prins ideea, da?

— Vă plătesc un comision dublu. Nu vă cer să puneți la cale o anchetă, dar măcar să analizați situația și să vă dați o părere. Am continuat s-o privesc indiferent - și-a frământat buzele cărnoase și degetele fine. Cum vi se pare oferta? Asta n-are nicio treabă cu obstrucționarea anchetei, nu?

Chiar n-avea. Pfff! La naiba cu femeile astea. Sunt mai lipicioase decât lipitorile. Avea dreptatea ei. Oricine are dreptul să-și spună părerea despre un caz, chiar și numai după o scurtă lectură în presa locală. Și, la drept vorbind, chiar nu-mi stricau niște gologani făcuți în pauza de masă. Ca să vezi, individa chiar era pe felie. Am aprobat cu o scu- turătură discretă din cap. Ea s-a uitat la mine, un timp, fără să spună nimic.

— V-ascult, i-am deschis o portiță spre curaj.

— Ah! Nu, nu. Eu n-am chiar toate detaliile, dar am pe cineva care ar fi dispus să mă ajute. E în sistem - m-am uitat la ea întrebător. în poteră, vreau să zic, a reluat ea puțin cam încurcată în cuvinte. Face parte din sistem.

BLESTEMUL CELOR PATRU FANTOME Florin Purluca

Din nou, o situație care avea să mă pună într-o postură cel puțin ciudată. Am făcut un exercițiu de imaginație, la foc automat. Eu, în arhiva poterei, cu o figură gravă, meditativă, analizând probele, încercând să descopăr ceea ce o armată de caralii nu izbutise să descopere. întreg departamentul Omucideri urmărindu-mă cu priviri încordate, disprețuitor. De-a dreptul minunat. N-avea ea să mă plătească chiar atât de bine ca să mă facă să accept să trec printr-o tâmpenie ca aia.

A vârât mâna în poșetă și a pus pe masă un teanc de bani. Literalmente, un teanc de bani. Pentru o fracțiune de secundă m-am gândit că tot cei aflați în bar aveau să sară pe noi, să ne facă felul și pe urmă să intre în posesia banilor ăia si s-o întindă de acolo cu vreo câteva mii mai bogați.

— Vă rog din suflet, a insistat femeia.

In punctul ăla, orice fel de contraargument aș fi căutat eu, ar fi pălit în fața grămăjoarei de bani. Am desfăcut șervețelul pe care-1 folosisem la șters grăsimii de pe degete și am acoperit teancul de hârtii minunate.

— Nicio anchetă, da? Doar o opinie, am subliniat ostentativ.

— Da, desigur, m-a aprobat cu un zâmbet larg. Doar o opinie.

★ ★ ★

BLESTEMUL CELOR PATRU FANTOME Florin Purluca

Ne-am întâlnit în ziua următoare. Afară cernea cu zăpadă și aproape că nu puteai să vezi pe unde mergi. Până în fața sediului poterei apelasem la serviciile unei firme de taxi. Contactul clientei mele era un comisar pe care întâmplarea făcuse să-l cunosc și în alte împrejurări, în timpul unei anchete într-un caz ceva mai interesant. Nu puteam să fiu sigur dacă își mai amintea de mine, dar aveam să mă conving destul de repede în ce ape mi se scăldau corăbiile. Eu chiar nu-1 uitasem pe comisar.

Cum era de așteptat, clienta mea purta o ținută ca la carte, iar noi, atât eu cât si comisarul, îmbrăcam obișnui- tele haine de duzină care ne ținuseră de urât în ultimii zece ani.

— Elena Haragea, s-a prezentat comisarul și mi-a zâmbit pe sub mustață.

Am priceput eu cam ce s-ar fi vrut să fie zâmbetul ăla strengăresc, așa că i-am întins o mână și m-am prezentat pe un ton aparent indiferent. Mă rodea gândul, trebuie să recunosc, dar în timp mă obișnuisem cu reacții de genul ăsta. Am trecut fără nicio dificultate de filtrul ofițerului de serviciu, alături de comisarul Haragea, și am fost invitați într-un birou cu mobilă din pal vechi, scorojit, ticsit cu toate cele de trebuință. Coli de hârtie - veline sau scrise. Mai multe pixuri și creioane, într-un suport metalic de culoare gri. O radieră. Un prespapier - probabil, mai mult pentru impresie artistică, o piesă din metal lucrată deosebit. Mai erau acolo o cutie cu agrafe, un capsator și

un perforator. Ce pot să zic? Defect profesional, tot timpul cu ochii după detalii. Am primit câte un scaun și invitația să ne așezăm, în așteptarea unui ceai cald. Intre timp a apărut dosarul cazului, dintr-unul din cele două fișete damblagite, care erau lipite de peretele din fața noastră. Clienta mea s-a scuzat - nevoi urgente. A plecat într-o fugă în căutarea toaletei, respectând indicațiile prețioase ale comisarului ca să ajungă acolo.

— Nu sunt aici ca să fac pe interesantul, am spus, înainte să deschid coperta cartonată a dosarului. Chiar aveam nevoie de banii ăștia.

— N-avem noi, oare, toti, nevoie de ei?

Așadar, o mână spăla pe alta. Măcar din punctul ăsta de vedere treburile se aliniaseră. Am deschis dosarul. O poză destul de nasoală, de la locul faptei. Cineva folosise un cuțit într-un mod destul de neplăcut, dar abil. Asta explica nevoia urgentă a clintei mele de a folosi toaleta. Să fi fost în locul ei, nici eu n-aș fi vrut să-mi revăd fiul într-o scenă ca asta. Au urmat și altele, care imortalizau diferite detalii ale modului în care băiatul fusese ucis. Douăzeci și șase de lovituri de cuțit, numărul era trecut cu litere îngroșate, într-un buletin medico-legal anexat imediat imaginilor. In dosar se mai evidenția faptul că arma crimei nu fusese găsită la locul faptei - nici în altă parte - și urmele atacatorului lipseau cu desăvârșire, cu toate că data trecută pe hârtie era 1 ianuarie. Absolut nicio urmă în zăpadă și asta începea să-mi facă mintea să zburde.

Deja îmi închipuiam ce mutră avea să facă Haragea, dacă aveam să duc discuția în direcția aia. Așa că am făcut tot ce mi-a stat în putere să-mi țin gura și să încerc să spun doar ceea ce era de spus. Cel puțin din punctul lor de vedere.

Am mai analizat o dată pozele, am citit detaliile cu atenție sporită. Oricum, nu erau prea multe de văzut acolo. Am închis dosarul la timp, chiar în clipa în care clienta mea a revenit. S-a așezat pe scaun și s-a uitat la mine, ca și cum rămăsesem dator cu o explicație. Respectând onorariul primit, chiar eram..

— Cel mai probabil, atacatorul s-a folosit de niște vrăji care să-i șteargă urmele, am spus.

Pur și simplu, n-am putut să mă abțin să nu înclin ancheta în direcția aia, dar era părerea mea și chiar nu aș fi putut să mint. Comisarul și-a dat ochii peste cap. M-am prefăcut neafectat de reacția ei.

— Mi s-a cerut o părere. Am fost plătit pentru asta și consider că mi-am făcut datoria.

— Domnule Călinescu, a zis comisarul. în alte împrejurări te-aș fi arestat pentru..., a scuturat din cap în mod ironic. în orice caz, respectând circumstanțele, mă văd nevoită să nu merg în direcția asta. A făcut o pauză de o secundă, apoi a reluat: e decizia doamnei Dobrescu. Dacă dânsa insistă să arunce cu banii pe fereastră pentru serviciile unui detectiv specializat în vrăji și alte rahaturi de genul misticism și clarviziune, treaba asta privește strict buzunarul doamnei.

BLESTEMUL CELOR PATRU FANTOME Florin Purluca

Ar fi fost o idee bună să-mi țin gura, numai că, după cum spuneam, pur și simplu n-am putut s-o fac. Am simțit o nevoie acută să mă ridic și s-o apuc pe Haragea de gulere. O acuzație de ultraj era singurul lucru care-mi mai lipsea. Așa că am preferat să-i spun limpede și răspicat, făcând eforturi considerabile ca să nu sar la jugulară:

— Spre deosebire de voi, care preferați să ridicați din umeri, eu măcar vin cu niște răspunsuri.

Comisarul s-a ridicat de pe scaunul ei de birou și s-a aplecat peste masă, cu palmele lipite de blatul mătuit. îi tremurau vârfurile degetelor.

— Tot mai continui să confunzi anchetele cu circul, de- tectivule? Să-ți mai aduc aminte? Morți vii?

După atâția ani, tot nu uitase. E drept, nu uitasem nici eu.

— Camerele de supraveghere n-au funcționat, fără ni- ciun motiv anume care să indice o defecțiune, timp de un sfert de oră, i-am amintit eu. Un sfert de oră, da? Chiar crezi că s-ar pricepe cineva să dezgroape un mort într-un interval de timp atât de scurt?

— Prostii fără sens, a observat Haragea. Ar fi putut să fie mai mulți și s-o scoată la capăt.

— Da, desigur, i-am aruncat-o râzând. Mai mulți. O echipă de unsprezece gropari de talie mondială. Exact o echipă de fotbal.

Am văzut cum fața îi trece de la roșu pal înspre violet. — Detectivule, chiar nu-i momentul, s-a eschivat.

BLESTEMUL CELOR PATRU FANTOME Florin Purluca

Gestul ei s-ar fi vrut un fel de paravan față de interesul clientei mele, doar că era orice, numai asta nu. La fel ca atunci, cu mai mulți ani în urmă, îi lipseau argumentele. Călca pe teren accidentat. Insă oricât de mult mi-aș fi dorit eu să dau curs discuției, eram plătit prea bine ca să risc. Așa că am preferat să stau în banca mea, să mă prefac absorbit de puterea de convingere a comisarului.

M-am uitat la doamna Dobrescu. Ea s-a uitat la noi, mai întâi la mine și imediat la comisar, din nou la mine și din nou la comisar, la felul în care ne baleiam cu priviri ascuțite ca niște vârfuri de suliți.

— Bine. Nu-i momentul, am spus eu.

Ușa s-a deschis și au venit ceaiurile. în aer plutea o încordare pe care ai fi putut s-o feliezi cu un cuțit, însă femeia care le-a adus, cu un mers legănat, lejer, fie nu s-a prins, fie era al naibii de pricepută în arta disimulării. Mi-ar fi folosit de minune o secretară ca ea. M-am hotărât atunci, pe loc, la foc automat, că dacă în viitorul apropiat aveam să dau lovitura într-un caz sau urma să mă ciocnesc accidental cu șansa și să fac avere peste noapte, aveam s-o contactez și să-i ofer un salariu motivant, care s-o determine să-și abandoneze locul de muncă și să lucreze pentru mine. Discreția e o dantelă rară în zilele noastre, îmi place să visez cu ochii deschiși, mă face să trec peste momentele mai puțin plăcute, alea în care liniștea începe să-ti fluiere în ureche si să-ti amintească tot soiul de lu- 9 » >
cruri nasoale, care au legătură cu un trecut mai mult sau

mai puțin îndepărtat. Sunt mulți cei care se pricep să facă față asediului cu amintiri urâte. Eu n-am fost niciodată »
unul dintre ei.

Secretara a lăsat tava cu cești pe masă și s-a făcut nevăzută în liniște absolută. în urma ei, ușa a scos un sunet discret: clanc!

— Continuați, domnule detectiv, mi-a spus doamna Dobrescu.

Instinctiv, privirea mi-a zburat către Haragea. Nu părea în al nouălea cer, dar măcar făcea efeorturi.

— După cum spuneam, atacatorul s-a folosit de niște vrăji ca să-și șteargă urmele.

— Cum putea să facă asta? a spus clienta mea. Adică, vreau să spun, pot fi învățate de undeva?

— Da. Sau ar fi putut să apeleze la serviciile unui vrăjitor.

La finalul răspunsului m-am uitat din nou la comisar. Aș fi jurat că avea să cedeze nervos și seriozitatea prefabricată, care i se întipărise pe chip, avea să crape dintr-o clipă în alta, ca o mască de lut ținută prea mult în cuptor. A rezistat cu stoicism impulsurilor imanente de a mă întrerupe. Puteam s-o văd cum se luptă cu ea. Toate semnele erau acolo.

— Pot fi găsiți undeva? a continuat femeia. Adică în Pagini Aurii sau chestii de genul ăsta?

— Nu, din câte știu eu, am spus.

Am luat o foaie de hârtie, un pix și am făcut o listă cu cei care ar fi putut să fie contactați de ucigaș - zece de

toți. Cei care ar fi putut cu adevărat să facă ceva în sensul ăsta, nu obișnuiții oportuniști care ghicesc în cafele sau tarot. Lista a rămas pe masă. Era la latitudinea clientei mele cine avea să si-o însușească. Ea sau comisarul. Ceva * ,
îmi spunea că Haragea, dacă și-ar fi însușit-o, ar fi folosit-o în cel mai fericit caz pe post de hârtie igienică. Dar, după cum afirmase însăși comisarul, o privea ce avea de gând să facă.

— în opinia mea, am adăugat, numărul doi de pe listă ar fi un punct bun de plecare.

— Și-atunci de ce l-ai pus primul pe listă pe altul și nu pe ăsta? s-a arătat intrigat comisarul.

— Am întocmit lista ierarhic, respectând capacitățile lor. Primul poate fi găsit numai dacă dorește să se întâmple asta. Am zis să vă informez de la bun început, ca să nu vă pun să căutați cai verzi pe pereți.

— Nu mai spune!

A întors foaia cu scrisul către ea si a citit cu atentie nu- ı ⋅
mele de la prima poziție, cu o privire concentrată, ca și cum s-ar fi trudit înadins să-l memoreze.

— Pentru un detectiv, domnule Călinescu, caligrafia dumneavoastră chiar lasă de dorit.

Nu vedeam legătura. însă până la urmă războiul chiar nu avea să se termine niciodată. Am ordonat ofensiva.

— Pentru un comisar, garderoba dumneavoastră chiar lasă de dorit.

Expresia feței ei a devenit oglinda miezului lunii Februarie. Atacă-le unde se așteaptă mai puțin și unde le

doare cel mai tare. I-ai spus vreodată unei femei că nu-ți place cum e îmbrăcată? Nu? Atunci te invit s-o faci.

— Bine, bine, a intervenit doamna Dobrescu. Haideți să nu facem din întâlnirea asta un meci de box. S-a întors către mine. E suficient, domnule detectiv. O să vă însoțesc la întoarcere. Fac eu cinste o călătorie cu un taxi.

Haragea fierbea, eu nu eram într-o poziție mai bună, dar măcar îmi dădeam toată silința. Am ieșit afară din birou, mai mult tras de clienta mea. Cu o ultimă privire, chiar înainte să se închidă ușa, m-am uitat la lista pe care o scrisesem și rămăsese pe birou. Avea să se aleagă praful de ea, mai mult ca sigur, dar nu era niciun necaz. Puteam s-o rescriu fără niciun fel de dificultate, chiar de o mie de ori, dacă era nevoie.

Am așteptat timp de două minute mașina de taxi fără să scoatem un cuvânt. Temperatura era similară cu cea dintr-un congelator. Unde mai pui, dacă am fi încercat să aruncăm chiar și numai un singur cuvânt în eter, viscolul ne-ar fi umplut gurile cu fulgi grași de zăpadă. Când a ajuns taximetrul, aveam umerii albiți și am deschis portiera. Am așteptat ca doamna Dobrescu să urce și pe urmă am dat roată mașinii. Ea a cerut taximetristului să fie dusă >
acasă, cu o scurtă escală la adresa unde se afla biroul meu. Continua să ningă fără niciun pic de empatie față de muritorii de rând. Ștergătoarele abia dacă mai dovedeau să facă față fulgilor mari, dar am ajuns într-un interval de timp destul de scurt. I-am mulțumit, am asigurat-o că

aveam să mai pun cap la cap detaliile și că aveam să-i trimit lista cu cele zece nume de vrăjitori - în cazul în care avea vreo intenție să tocmească pe cineva să mai facă ceva săpături suplimentare. Am coborât. Ea mi-a întins o carte de vizită.

— Pentru orice eventualitate, mi-a spus.

Am luat-o, am îndesat-o într-un buzunar, la întâmplare, am închis ușa și am așteptat vreme de câteva secunde, cât i-a trebuit șoferului să pună taximetrul în mișcare. Geamul era înflorat din cauza acumulărilor de zăpadă, dar chiar și așa, tot am putut să văd cum doamna Dobrescu mă fixase cu o privire tristă. Mașina a dispărut în noaptea albă și eu am urcat în grabă până la etajul doi. Pe culoar era cam tot atâta lumină cât găsești într-o criptă. Ca de obicei, proprietarul clădirii nu dăduse nici doi bani pe nemulțumirea mea față de problema iluminatului. Am aprins bricheta și am fost întâmpinat de obișnuitele litere scorojite de pe geamul ușii de la intrarea în birou:

ARMAND CĂLINESCU
Detectiv Particular

Am intrat, am întors cheia în yală și m-am trântit în scaunul de după biroul vechi, care a scârțâit revoltat, ca de fiecare dată. Era ora opt seara, afară ningea de parcă urma să vină Apocalipsul și numai unui nebun i-ar fi trecut prin minte să mai umble pe stradă în căutarea unui detectiv. Deci probabilitatea ca să mai capăt un client era destul de mică și tindea să alunece, destul de rapid și

sigur, către zero absolut. Prin urmare, m-am întins după sticla de rom și mi-am scos o Coca-Cola rece din frigider. M-am așezat din nou în scaun și mi-am turnat dozele obișnuite (mie) din cele două băuturi: trei sferturi rom, un sfert suc. Mi-am aprins o țigară. Dat fiind faptul că în ultimele zile hotărâsem să le las, mi-a părut o idee demnă de premiul Nobel. Minutele au început să curgă fără să-i pese cuiva. Au urmat mai multe pahare, prea multe ca numărul lor să mai conteze. Afară începuse să se întunece de-a binelea. Poate că bună parte din vină o poartă mereu băutura. Nu știu ce să zic. Ar putea sau nu ar putea să fie asa. Ideea era că în toate serile astea morocănoase îmi amintesc tot felul de prostii. în general, din trecutul îndepărtat, din zorii primilor ani ai meseriei mele de detectiv. Dar mai era și proaspăta contră cu Haragea. Ca să vezi! Unele amintiri pur și simplu par să fie făcute din plută. Oricât de mult le îndeși înspre fundul ligheanului plin cu zoaie, cum ți-ai luat mâna, cum tot ies la suprafață. ,

într-un fel, nu o acuzam pe Haragea. Colaborarea dintre poteră și detectivii particulari a fost dintotdeuna defectuoasă. Existența meseriei de investigator particular era văzută de oficiali ca un afront, ca o critică ce scotea în evidență și mai mult incapacitatea angajaților poterei sau, de ce nu, chiar a municipalității însăși. Până la urmă, cam despre asta era vorba și nu era ca și cum ar fi fost o minciună gogonată. Noi, detectivii particulari, ne hrănim cu

greșelile oficialilor. Ele ne aduc o pâine caldă pe masă. Greșeli făcute din neatenție sau lene. Problema era că la ultima discuție, comisarul păruse c-ar fi privit totul puțin cam prea personal. Puțin cam prea afectată, dacă mă întrebai pe mine. Evident, nu-mi ceruse nimeni părerea, însă atunci când sunt pus la colț pe nedrept am năravul să-mi fac tone de idei, fără să conteze cu adevărat dacă vor fi de folos sau nu cuiva vreodată. Mă lansez pur și simplu în fel și fel de scenarii. Unele ajută, altele sunt ficțiune pură. Nu sunt utile cu adevărat la rezolvarea unui caz, dar îmi place să cred că sunt un fel de exerciții. Tehnici care mă țin pe linia de plutire, ca să nu-mi ies din mână, ca să nu ruginesc. In fine, ar fi putut să fie o părere de-a mea paranoică, total eronată, povestea cu iritația comisarului. Sau ar fi putut să fie adevărul. îmi era greu să pricep de ce, pentru că n-aveam toate detaliile. Și, de regulă, când nu dau de cap unor lucruri, am prostul obicei să fiu cam încăpățânat.

Am scotocit prin buzunare după cartea de vizită a doamnei Dobrescu. Am format numărul de pe cartonul frumos tipărit. N-aveam idee cât ar fi putut să fie ceasul - trecut de douăzeci și două? - dar vocea de la capătul firului, morocănoasă de-a dreptul, mi-a tras un semnal de alarmă. Mai mult ca sigur, era trecut bine de zece seara.

-Alo!

— Doamna Dobrescu? n-am așteptat confirmarea și am continuat: detectivul Armând Călinescu la telefon. Cred c-am să accept cazul dumneavoastră.

BLESTEMUL CELOR PATRU FANTOME Florin Purluca

★ ★ ★

A doua zi. dis-de-dimineată, mai multe seturi de bătăi zdravene în ușa biroului mi-au făcut capul să se miște cu greutate, dintr-o parte în alta, cu gâtul amorțit de la poziția incomodă în care adormisem - antebrațele pe birou, fruntea peste antebrațe. Aveam eu o canapea hodorogită, lipită de un perete învelit cu o peliculă de var gălbejit, dar din cine știe care motiv select, nu izbutisem să mă trân- tesc în ea și adormisem cu capul pe tăblia biroului. M-am ridicat și mi-am simțit ceafa și întreg spatele ca și cum aș fi trecut pe sub un gard făcut din sârmă ghimpată. Am deschis usa si doamna Dobrescu era acolo, flamboaiantă, cu o ținută de-a dreptul impecabilă, pregătită să cucerească podiumul și publicul invizibil, aterizat în mod spectaculos și inexplicabil în cutia de pantofi care se voia a fi biroul meu particular de investigații.

— Vă rog, am fost cât am putut de amabil, în timp ce am tras de un scaun damblagit. Luați un loc.

Am putut să jur că vocea-mi era identică cu rateurile unui motor diesel.

— Mulțumesc, mi-a spus.

Am analizat-o pe furiș, când s-a așezat. Nu părea extrem de impresionată de decorul lipsit de originalitate, de mobila precară și, în general, de chestiile banale pe care le poți găsi în locuința oricărui burlac. Nu vreau să spun că mă consider inadaptat sau, Doamne ferește!, un

alcoolic. Ce vreau să subliniez este doar că am un mod ceva mai aparte de a-mi omorî zilele și, de cele mai multe ori, nopțile. Și, da, folosesc o locuință ca orice om normal, doar că-n perioada aia îmi lipsiseră banii pentru chirie. Chiar dacă-mi vândusem mașina să rezolv problema, banii ajunseseră, cumva, într-o altă direcție. Dar nu-mi făceam probleme. Nu eram pentru prima dată cu piciorul în groapă. Aveam exercițiu, chiar puteam să spun că începuse să-mi placă. Erau necesare un caz sau două cu ceva mai multă substanță magică - poate chiar cazul Dobrescu, de ce nu? - și totul avea să fie rezolvat ca prin minune.

Cum spuneam, îmi place să visez cu ochii deschiși, mă face să uit de tot felul de alte rahaturi pe care le am pe cap.

M-am așezat. O cafea fierbinte ca o lună de august ar fi fost mană cerească, dar tot ce mai aveam era lichidul chihlimbariu, cam trei degete pe fundul sticlei de rom, și o ultimă doză de Coca-Cola la frigider. Sucul era rece ca iama de dincolo de geam. Așa că eu mi-am turnat rom și clientei i-am oferit doza. Puteam să jur că urma să o refuze, politicos, un mulțumesc abia audibil, urmat de un sunteți foarte amabil, dar e prea rece, un debut de larin- gită sau mai știu eu ce scuză. Insă ea a acceptat-o. Gazul a evadat cu un fâsâit sonor, atunci când a tras de cheită.

— Magie la cutie, am încercat să fiu glumeț și ea chiar a zâmbit și pe urmă a luat o gură de suc. Vă rog, am reluat. Aș dori să știu mai multe detalii despre moartea fiului dumneavoastră. Altele decât

BLESTEMUL CELOR PATRU FANTOME Florin Purluca

De obicei nu sunt chiar atât de direct, mai ales când vine vorba despre odrasle moarte, dar aici m-am gândit că nu mai era cazul să fiu discret. Era o rană veche, de luni bune, ar fi trebuit să se fi cicatrizat. M-am uitat la ea cu atenție. încă nu ajunsese acolo, dar era pe drumul cel bun. A început să-mi explice.

Destul de urâtă chestia. Cu aproape un an în urmă, chiar în seara Anului Nou, Silviu, unicul fiu al doamnei Dobrescu, plecase să-și petreacă noaptea dintre ani la cel mai bun prieten. Nu s-a mai întors niciodată. Din cercetările poterei reieșise că băiatul părăsise locuința familiei prietenului în jurul orei două, în noaptea dintre ani. Dat fiind faptul că nu avea de parcurs decât vreo trei sute de metri până acasă, domnul Păunescu, tatăl prietenului lui Silviu, n-a considerat inacceptabilă cerința băiatului de a nu se mai deranja să-l însoțească. In fond, am cinsprezece ani, domnule Păunescu, pot să mă descurc și singur câțiva pași, de aici până acasă, fusese specificat în raportul poterei. Dispariția s-a reclamat la prânz, în jurul orei douăsprezece, după un telefon al clientei mele către familia Păunescu. Trupul a fost găsit de un trecător ocazional în jurul orei unu, în prima zi a noului an, în spatele unui morman de zăpadă, la o stradă depărtare, în apropierea locuinței victimei. »

Tot din anchetă reiesise că familia Păunescu nu avu-

sese niciun fel de implicare. In urma cercetărilor amănunțite întreprinse de un anume comisar Ionescu nu se găsise

dovada vreunui conflict în timpul petrecerii sau chiar în perioada apropiată crimei. Silviu și Ionuț fuseseră colegi de clasă. Existența unui conflict mai vechi ar fi fost remarcată de colegi sau chiar de profesori. Nu existase nicio informație în sensul ăsta.

— Cazul fiind destul de vechi, tot ce pot să fac e să examinez cu mai multă atenție dosarul anchetei și să încerc să descopăr indicii care oficialilor, dintr-un motiv sau altul, le-au scăpat, i-am spus. După cum bine v-am explicat, unele teorii ne vor duce pe niște cărări mai puțin obișnuite.

Ea s-a uitat cu atenție sporită la mine. Un gest intenționat, bine calculat, care să întărească buna ei credință.

— Desigur, domnule detectiv. Știu că multe din cazurile dumneavoastră sunt ceva mai... speciale - a accentuat cuvântul. Disperarea te face să treci peste toate barierele.

S-a oprit și privirea i s-a prăbușit, ca și cum ar fi realizat că intrase într-o mare încurcătură.

— N-am vrut să sune asa, a continuat, cu voce stinsă. Regret...

I-am cerut să se oprească, eram obișnuit să fiu ultima variantă. De fapt, cel mai bine, din punctul meu de vedere, e atunci când vin la mine în ultimă instanță. Mă scutesc pe mine de prea multe explicații și de proiecția eronată de escroc financiar. Oricât de mult ar părea că fac tot ce-mi stă în putere să le scot banii din buzunar, ei sunt cei care vin la mine. Eu nu fac altceva decât să le explic la ceea ce mă pricep eu cel mai bine.

— în momentul de față, singurul obstacol ar fi comisarul Haragea, i-am zis. Cred că nu va fi foarte încântată de o revedere și, de două ori pe atât, să afle că solicit tot mai multe informații despre caz. Ca să nu mai zic despre faptul c-am acceptat să sap în curtea lor. Dezgropatul mor- ților prin cimitire și nasurile curioase nu sunt pe placul oficialilor.

— De asta am să mă ocup personal, m-a asigurat. In maximum două sau trei zile o să aveți o copie a dosarului. Doamna Haragea n-o să mă poată refuza.

— Dumneavoastră stiti cel mai bine cum stau lucrurile.

O copie a dosarului ar fi magie pură. M-ar ajuta nesperat de mult.

— Considerați treaba ca și făcută, a spus femeia, foarte sigură pe ea. Acum, domnule detectiv, să discutăm despre onorariul dumneavoastră.

M-am lăsat pe speteaza scaunului. De obicei tariful e un subiect la fel de delicat precum investigația în sine, dar în cazul doamnei Dobrescu chiar n-a fost vorba despre asta. Ne-am înțeles de minune. în nici zece minute avansul mi se așezase binișor în buzunarul pantalonului. Am decis că meritam o friptură. Cum spuneam, în ultimele luni nu fusesem chiar în cea mai bună formă, financiar vorbind. Halisem un vagon de pizza reîncălzită și o tonă de mâncare chinezească, la pachet, tolănit în canapeaua mea dezlânată.

Era bine să fiu din nou în picioare.

BLESTEMUL CELOR PATRU FANTOME Florin Purluca

Am ieșit afară. Dimineața promitea o zi de iarnă ca la carte. Fulgii de zăpadă săreau pe tine din toate direcțiile, viforul era o târfă lipsită de scrupule. Cunoșteam destule bombe de-a lungul periferiei, pe care le frecventam regulat. Cu fripturile lor de porc sau pui, prăjite în ulei încins reutilizat la infinit, flancate cu cartofi prăjiți crocanți, îmi dusesem sâmbetele și duminicile, dar aveam de gând să le zic pas de data asta. Aveam un motiv de sărbătoare. Eu îi cerusem doamnei Dobrescu un tarif rezonabil, ea îmi trântise pe birou un plic gras. Nu-i numărasem, dar după cât de burdușit păruse plicul erau lejer peste cinci miare. Recunosc, un val de miere mi-a curs prin vene. Aș fi avut nevoie de trei luni bune și tot atâtea cazuri ca să adun mormanul ăla de lovele. Era bine. Al dracului de bine. Aveam să rezolv problema cu chiria. In seara aia, după multe luni bune, aveam să dorm și eu într-un pat confortabil, ca toti oamenii normali.

Am luat-o în josul bulevardului, spre centrul nou, modem. Pe lângă mine au trecut mai multe taximetre, conduse de șoferi care erau fie prea ocupați cu volanul, fie prinși în febra drumului solicitant spre următoarea comandă, prea concentrați ca să mai arunce un ochi înspre trotuar. Așa că toate încercările mele de a opri unul au fost, de la prima până la ultima, eșecuri lamentabile. Motiv pentru care a trebuit să-mi afund căpățâna în gulerul pal-tonului și să-mi fixez privirea înspre trotuarul încărcat cu zăpadă bătucită. Am mers repezit mai bine de jumătate

de ceas, cu pălăria înfiptă pe cap peste frunte, până la nivelul sprâncenelor. Surprinzător, cu tot frigul ăla, șme- narii și oportuniștii erau la locurile lor, pe baricade. Am salutat pe unul, pe altul - băieți de care aș mai fi avut nevoie și care meritau atenția mea. Chiar și pe cele câteva târfe ale proxeneților cu ștaif, care, în ciuda temperaturii extrem de scăzute, tot mai cutezau să etaleze petice răzlețe de piele. Nu pot să spun că principalul motiv pentru care le salutam era că unele mă cunoșteau destul de intim, atunci când le învârteam dinaintea nasurilor prăfuite suma corectă, ar fi fost imoral pentru un om cu pretenții fine, așa cum mă găseam eu, dar fetele alea erau adevărate enciclopedii ambulante. Dacă era ceva cu adevărat important care mișca pe stradă, puteai să fii sigur că ele știau cum stăteau lucrurile. Poate nu chiar tot, până la cel mai mic detaliu, dar măcar esența. Nicole - o poveste de-a mea mai veche sau poate chiar basm, aș îndrăzni - nu era prin zonă și mi-am văzut de drum.

Când am ajuns la Două Găini Ciufulite - un nume cam tâmpit pentru un restaurant, dacă mă-ntrebi pe mine, dar hei!, bucătarii de-acolo găteau al naibii de bine - eram pe jumătate înghețat. M-am apropiat de ușă. Gorila de doi metri care stătea dinaintea ei și pe care numai un autoturism cu gabarit depășit ar fi pus-o cu botul pe labe, mi-a zâmbit.

— Salut, detectivule!

— Salut, amice! i-am spus, la fel de zâmbitor.

BLESTEMUL CELOR PATRU FANTOME Florin Purluca

Mi-a făcut un semn discret. Un fel de vino mai aproape, pe mutește. M-am conformat.

— E o slujbă la care țin. Patronii sunt corecți, plătesc la timp, sunt oameni cumsecade. Sper să nu fim nevoiți să ne scuturăm de cravate.

Ce pot să spun, sunt o celebritate, în felul meu unic, nu neapărat în sensul bun și nu neapărat în sensul peiorativ. Știu, sună cam aiurea. E complicat și nu vreau să te plictisesc. Ideea e că pe parcursul unor anchete nu totul iese ca la carte. Ca-n timpul unui zbor cu avionul, mai apar turbulente. Am darul să mă fac remarcat. I-am zâmbit, cu toată simpatia de care putea să dea dovadă un detectiv particular. Și, oricum, dacă ajuta în vreun fel, n-aveam cravată. Deci faza cu scuturatul sărea din schemă. Cel puțin la un nivel teoretic.

— Prietene, sunt aici numai pentru faima bucătarilor voștri. Nu sunt în interes de serviciu. Nu caut belele cu * lumânarea.

Si chiar nu căutam. »

A scuturat din cap, mulțumit de răspuns. Chiar înainte să trec de ușă, m-a apucat de umeri. O strângere fermă, ca a unui tip care ridică lejer suta de kile la sală. Mi-a făcut cu ochiul.

— Bine ati venit la Două Găini Ciufulite, domnule. Vă doresc o zi cât mai plăcută.

I-am mulțumit si m-am scurs înăuntru. »

Restaurantul nu era chiar orice speluncă. Nu-ți bubuiau creierii de la atâta muzică ascultată la un nivel iri-

tant de tare și gâtul nu striga revoltat de la fumul de ma- hoarcă arsă în exces. N-avea nici târfe care să se cocoate pe mese pentru doi lei. Acolo era bine. Muzică veche, în surdină, mese ordonate, ascunse după cortine individuale și multe flori în ghivece. Din alea de-adevăratelea, nu imitații ieftine, chinezării din plastic. Mai fusesem o dată, mai demult, și rămăsesem cu impresia că înăuntru mirosea a dulceață de cireșe. Mirosul era identic. M-am * » așezat la prima masă liberă care mi-a ieșit în cale și tot ce a urmat a fost o succesiune de servicii ca la carte. Plata a fost pe măsură. E drept, în bombele prin care obișnuiam să-mi mișc fundul aș fi dus-o elegant o săptămână plină. Dar hei!, n-ai decât un pumn de ani de viață la dispoziție - eu probabil că-mi halisem deja jumătate - deci ar fi fost o tâmpenie să regret una ca asta doar pentru simplul motiv că m-ar fi costat ceva mai mult. La urmă am plătit și m-am întors la investigațiile mele. Nu înainte de a-mi procura un exemplar din gazeta locală. Cu frigul tot mai aprig de afară și canapeaua mea dezbinată de la birou, o locuință nouă chiar că era o prioritate.

Am văzut vreo trei garsoniere la foc automat și pe urmă m-am oprit la a patra. Cum navigam pe ape prielnice și prietenoase, am plătit chiria în avans pentru următoarele trei luni. Atunci n-a părut decât o gaură serioasă în bugetul proaspăt obținut, dar cu siguranță că în lunile proxime, detaliul avea să mi se pară un lucru de-a dreptul formidabil.

BLESTEMUL CELOR PATRU FANTOME Florin Purluca

Nu pot să spun că era cine știe ce locuință de lux. O garsonieră ceva mai spațioasă decât biroul meu, dar avea toate cele de trebuință. O baie îngrijită, o bucătărie cu minimul necesar, televizor și un dulap încăpător. Și mai era și sentimentul acela de bine pe care îl simțeam din nu știu care motiv. Să fi fost simplul fapt că proprietarul părea un tip cumsecade? Probabil. Sau de la faptul că după luni bune mă simțeam din nou ca o ființă umană si nu ca un

nenorocit de șobolan? Putea să fie si de la asta. 1

Am făcut baie cu apă atât de fierbinte că ar fi fost numai bună la pregătitul unui ceai. Pe urmă m-am aruncat în pat, am dat drumul la televizor și n-am nici cea mai vagă idee cam pe la ce oră am adormit. Când am deschis ochii, ceasul de perete arăta ora șase seara. Am ieșit din nou în frigul turbat de afară și mi-am cumpărat ceva de mâncare. De data asta, de la primul magazin de colț. O singură masă cu ștaif îmi fusese de ajuns. Experiența acumulată în ultimele luni îmi șoptise la ureche că trebuia să am o mână mai scurtă, altfel aveam să ajung să dorm din nou cu fruntea pe birou. Am luat câte ceva de-ale gurii și, în linii mari, am avut senzația ciudată că personalitatea, modul meu de viață ceva mai dezorganizat, intrase în renovare. încă nu puteam să-mi dau seama cine ocupa poziția de diriginte de șantier. Aparent, n-aveam niciun motiv să mă îndrept înspre calea cea bună, altul decât faptul că aveam în buzunar o sumă frumușică de bani de care trebuia să trag cu dinții ca un câine de un

ciolan. Aveam eu, totuși, să mă lămuresc în timp. Chiar înainte să trec de pragul magazinului, am făcut cale-n- toarsă. O tragedie de proporții să fi uitat, să fi ajuns acasă și să fiu nevoit să fac un drum înapoi pe vremea aia. Am înhățat din raftul magazinului o sticlă de rom și un bax de doze de Coca-Cola. Era drept că ideea schimbatului modului de viață era mană cerească, dar dacă Roma n-a fost construită într-o zi, n-aveam de gând să dau eu peste cap atâtea generații de filosofi cu renume mondial.

Am ajuns din nou în garsoniera mea confortabilă ca o haină din pluș, în fața televizorului, gândindu-mă că prea multe nu mai erau de făcut pentru cazul doamnei Dobrescu, din moment ce detaliile erau destul de puține și mai ales vagi. Am decis că era o ocazie numai bună să-mi pierd vremea în mod inutil, urmărind programe și filme de doi lei, până ce avea să-mi fie livrată copia dosarului anchetei misteriosului caz Silviu Dobrescu.

★ ★ ★

Se scurseseră mai bine de patru zile și promisiunea reușitei clientei mele de a-mi livra copia anchetei atârna flască, într-un colț al memoriei mele. După toate aparențele, comisarul Elena Haragea nu era chiar atât de ușor de convins. Sau de impresionat. Depinde din care punct de vedere priveai lucrurile. Așa că am pus mâna pe telefon și am sunat-o pe doamna Dobrescu.

— Se pare că va fi ceva mai dificil să fac rost de copiile promise, domnule detectiv, s-a plâns ea.

— Vă înțeleg, i-am spus vag. Când credeți totuși că ați putea să aveți un rezultat? Nu vreau să fiu deplasat, dar timpul trece și...

— Vă rog să nu vă faceți nicio grijă din punctul ăsta de vedere.

Nu puteam să spun că-mi ieșeam din minți din cauza asta, dar nu aveam de gând să sar calul. Nonșalanța doamnei Dobrescu aducea un plus de speranță. Poate că dădusem peste clientul ideal. Genul acela, timpul curge, leafa merge. Insă oricât ar fi fost de îngăduitoare, tot nu aveam să stau cu mâinile în sân. I-am cerut permisiunea ca să merg să schimb o vorbă, două cu familia Păunescu. De obicei, anunțată de un cunoscut, vizita unui detectiv de- vine ceva mai puțin tensionată. Am rugat-o să-i anunțe că urma să le fac o vizită, eventual să le ceară să hotărască ei o dată și o oră la care să ne putem vedea. A urmat o pauză de câteva secunde. Aveam eu o idee cam ce putea să însemne pauza aia.

— Știți, mi-a spus în cele din urmă. După incident, soțul meu l-a considerat vinovat, într-un fel, pe tatăl lui lonuț. Dacă l-ar fi însoțit, poate că nu s-ar mai fi întâmplat nenorocirea asta. Nu cred c-ar ajuta prea mult dacă aș încerca să-i contactez. Poate chiar m-ar refuza.

Nu era un caz izolat si, la un anumit nivel ambivalent, reacțiile ambelor familii ar fi putut fi considerate nor-

male. Cel puțin din punct de vedere psihologic. Arhitectura minții omului nu acceptă ideea de Autor Necunoscut. Ca tată, ca prieten, iubit sau ca oricine altcineva care a simțit un gram de afecțiune față de victimă, nu poți să îmbrățișezi ideea că autorul crimei se plimbă, bine mersi, în libertate. Noi, oamenii, suntem dotați cu nevoia intrinsecă de a ne răzbuna, indiferent de situație. Considerati-1 un defect de fabricație, dacă vreți. Sunt mulți cei care spun că treaba asta nu-i benefică, dar să-i aud spunând asta după ce și-au îngropat un membru al familiei sau un prieten. Pot să-mi pun gaj licența de detectiv, lucrurile stau cu totul altfel în clipa aia.

— V-ar deranja, totuși, dacă aș încerca eu să-i contactez?

A urmat o altă pauză, de data asta ceva mai scurtă, după care mi-a răspuns:

— Nu. Nu m-ar deranja, domnule Călinescu. Faceți tot ce trebuie făcut.

După care mi-a închis telefonul. In alte condiții aș fi insinuat că îndrăzneala de a-mi trânti receptorul în nas era lipsită de maniere. Numai că acolo era vorba despre cu totul altceva. Am văzut atât de multe nenorociri prin care trec apropiații victimelor, încât uneori mă simt un norocos în toată singurătatea mea. E drept, de multe ori mă face să mă simt ca dracu. Dar poate că dățile alea când văd ceva bun în faptul că nu am o familie, chiar rare, așa cum sunt ele, devin singurele balize din marea tulburată a minții mele, care încă mă mai țin pe linia de plutire. După

o jumătate de an petrecută pe o mare agitată, o zi sau două de navigat pe ape line fac la fel de mult cât greutatea corăbiei în aur.

Teoretic, aveam o problemă. Nimic major, de altfel. Nu știam adresa familiei Păunescu. Practic, sunt un detectiv particular și uneori am ambiția să mă consider unul al naibii de bun. Și mai era și faptul că nu voiam s-o mai tulbur pe doamna Dobrescu solicitându-i telefonic adresa. Prin urmare, aveam eu s-o scot la capăt. Am chemat un taximetru și am cerut șoferului să mă lase la adresa pe care clienta mea i-o spusese șoferului, în seara în care mă însoțise până în fața biroului. Familia Dobrescu locuia într-un cartier select si, conform declarațiilor, Silviu nu avusese de mers decât vreo trei sute de metri până acasă. Luând în considerare grădinile generoase ale proprietăților, nu ar fi fost chiar atât de multe cutii poștale de verificat. M-am luptat cu zăpada ca un erou din prima linie și după vreo treizeci de minute de mers chinuit am fost în fața reședinței Păunescu. Casa era de-a dreptul uriașă, construită cu gust, cu o terasă exterioară pe care ai fi putut să parchezi cu lejeritate un Mercedes-Benz de trei tone. Printre zăbrelele gardului din fier forjat și printre golurile din gardul viu învins de vremea rea, am putut să observ și curtea astronomică. Primăvara, dar mai ales vara, o vizită la reședința Păunescu ar fi fost o încântare. Cărarea care ducea de la ușa principală până la poarta mică și cea care lega garajul de porțile mari erau curățate. In jurul

lor, tot felul de statui si fântâni arteziene. Fecioare cu ul- cele, pitici, lei și alte extravaganțe de genul ăsta. Porțile erau mari, masive, îmbrăcate cu un model dantelat, sofisticat. Nu m-ar fi mirat să găsesc în modelul ăla și inițiala familiei. Doar că zăpada căzuse în ultimele zile cu sacul și ascunsese bună parte din elementele de decor. Din cauza faptului că aproape totul era nins, imaginea generală a locului era la fel de deprimantă ca frumusețea trecută a unei femei de vârsta a treia, care nu-și acceptă anii și continuă să sfideze natura cu zorzoane și machiajuri stridente.

Am încercat poarta mică - închisă. De undeva din spatele meu s-a auzit motorul unei mașini. M-am întors în »

direcția potrivită. O limuzină neagră ca o panteră a trecut încet pe lângă mine și a virat la dreapta, oprindu-și botul masiv și cromat în porțile mari. S-a auzit un *clic* și imediat după asta un zumzăit sonor, continuu. Porțile au început să se tragă în lături, încet, până când bolidul a putut să intre nestingherit. După care porțile s-au închis la loc. Șoferul, un domn îmbrăcat elegant, așa cum poți să vezi numai prin filme, înalt, mai mult ca sigur domnul Păunescu, a coborât din mașină. S-a întors către garaj, a apăsat pe un buton de pe o telecomandă și apoi a pornit înspre mine. A pus telecomanda în buzunarul paltonului. în urma lui, poarta garajului a început să se ridice. Motorul torcea cu un sunet aproape inexistent.

— Căutați pe cineva? mi-a spus.

l-am întins mâna prin spațiul dintre zăbrelele porții mici.

— Armând Călinescu, detectiv particular. Domnul Pău- nescu, presupun.

Mi-a strâns mâna. Pielea mănușilor pe care le purta era de calitate superioară și rece.

— Cu ce vă pot fi de folos, domnule detectiv?

— Aș vrea să discut cu dumneavoastră despre cazul Silviu Dobrescu.

Spațiul dintre sprâncenele cărunte s-a îngustat.

— N-o să vă răpesc foarte mult timp, am completat.

S-a uitat la mine cu o privire dură ca iama de afară.

— Ce am avut de spus am spus deja poterei, cu luni bune în urmă. Nu s-a schimbat nimic între timp. Vă doresc o zi bună, domnule detectiv.

S-a întors și a pornit cu pași hotărâți, bine calculați, înspre mașină. Am ridicat tonul, ca să mă asigur că mesajul avea să fie recepționat:

— Nu simt aici ca să pun la îndoială declarația dumneavoastră, domnule Păunescu. Vreau doar să ajut la prinderea criminalului. Cred că asta ar rezolva foarte multe probleme.

S-a oprit în loc, la jumătatea drumului dintre mașină și poartă. S-a întors brusc și s-a îndreptat înspre mine cu pași repezi, mult mai repezi decât prima dată.

— Ce crezi că mai poți rezolva dumneata după aproape un an? mi-a spus repezind cuvintele, în clipa în care a fost

din nou lângă poartă. Te crezi cumva mai deștept decât un departament întreg de ofițeri și agenți?

Adevărul era că, din anumite puncte de vedere, chiar mă credeam. Nu neapărat mai deștept, poate ceva mai atent si mai sensibil la detalii. 1

— Nu. Nu mă cred mai deștept. Vreau doar s-o ajut pe doamna Dobrescu.

— Să o ajuți? a râs demonstrativ. Tu nu ajuți pe nimeni, domnule detectiv. în cel mai fericit caz, te ajuți pe dumneata. Dacă vrei s-o ajuți cu adevărat, fă-i un bine și n-o mai mânca de bani în mod inutil.

Individul chiar că era o redută. Si dacă voiam să creez ,
o breșă, aveam nevoie de o lovitură directă. Așa că am ordonat soldaților să armeze balista.

— Dacă aș putea să găsesc o pistă care să ne ducă spre ucigaș, pot să jur că nopțile mai multor persoane ar fi ceva mai liniștite. >

S-a uitat și mai încordat la mine, cu o expresie care s-ar fi vrut a fi un tablou magistral de indiferență, însă l-am văzut cum se consumă pe interior. Nu m-ar fi mirat să se repeadă la mine, chiar și cu poarta între noi. Când intri cu picioarele în trecutul oamenilor, n-ar trebui să te mire dacă ești dat afară în suturi. Puteam să văd cum furia > »
creștea în el ca presiunea într-o oală ermetică, dar, cumva, omul a găsit resursele necesare să se oprească la timp. A scos un mănunchi de chei, a căutat-o pe cea de la poarta mică și mi-a deschis. Mi-a făcut semn să intru. I-am mulțumit. Poarta s-a trântit cu putere în urma noastră.

BLESTEMUL CELOR PATRU FANTOME Florin Purluca

Am fost invitat în camera de zi. Toți stăteau dinaintea »
mea. Pe masă, pentru fiecare, exista câte o cană plină cu ceai. Nimeni nu luase încă vreo gură. Nici Domnul Pău- nescu, nici soția, Maria, si nici fiul - lonut. Alături de băiat stătea o fată cu o înfățișare plăcută. Tânără, nu mai mult de șaptesprezece ani. lonuț crescuse bine, avea trăsăturile tatălui său, bărbat în toată firea. Probabil că fata era prietana lui. Mă priveau toți cu o încordare care se voia mascată de un calm prefabricat. Nu prea le reușea defel scamatoria.

— In primul rând, vreau să vă mulțumesc pentru timpul acordat. Poate că sună prea ambițios, dar vreau să stiti că-mi voi da toată silința să rezolv acest caz.
» J *

Când mergi pe gheață subțire, e bine s-o faci cu pași mărunți, atent calculați. Câteva cuvinte de zahăr n-au făcut rău nimănui.

— Poate că multe întrebări vi se vor părea inutile, unele chiar absurde, dar vă asigur că au utilitatea lor.

M-am uitat atent în ochii domnului Păunescu. N-a spus nimic, dar m-a privit cu atenție. Am luat-o ca pe un semn că n-are toată ziua la dispoziție. Era perfect, eram în consens.

— Puteți să-mi spuneți, dacă știți cumva, Silviu a avut dușmani? Ceva antipatii declarate? Cineva care să-i fi purtat pică? Cu care să se fi certat în perioada imediată dinaintea incidentului?

Puștii care provin din familii înstărite au hobbiuri

natură, sunt mereu o variantă atrăgătoare de a-ți petrece timpul liber într-un mod inedit. La început sunt gratis, apoi vin în schimbul unor sume de bani de bun simț. Iar la final, când cârligul a agățat bine buza, prețul începe să crească fulgerător. Imediat după scamatoria asta încep să apară datoriile.

— Nu! Era foarte bun, înțelegător, mi-a spus băiatul. Un exemplu. Nu avea dușmani.

Despre morți numai de bine. Până la un punct, cam toate victimele sunt exemple. Știam textul pe dinafară. Pe măsură ce ancheta avansează, îngerilor încep să li se scurteze aripile.

— Am înțeles.

Mi-ar fi fost utile mai multe detalii, ca să pot să mă ghidez și, pentru o secundă, m-am gândit că poate mă hazardasem cu vizitarea familiei Păunescu. Poate că ar fi fost mai bine să aștept, să analizez cu mai multă atenție dosarul. Care, după toate aparențele, avea să apară peste zile, dacă nu chiar săptămâni bune. Am tras aer în piept și m-am pregătit s-o apuc pe un drum care de obicei îmi cam dădea bătăi de cap.

— In noaptea crimei, am continuat. După ce a plecat, ați simțit ceva ieșit din comun? Ceva care nu era așa cum » t J 1 ar fi trebuit să fie?

Energiile emanate de vrăji se fac simțite la sute de metri distanță de punctul zero. Nu sunt de o intensitate ieșită din comun, dar dacă ai ceva habar, poți să-ți faci o idee.

BLESTEMUL CELOR PATRU FANTOME Florin Purluca

Un sentiment brusc de tristețe, o anxietate nejustificată. Uneori chiar și o palpitație. Chestii mărunte, care de regulă trec neobservate și ajung în contul cazualității. Spiritul acționează instinctual, încearcă să fugă din fața indezirabilului. Anxietatea e unul din semnele cele mai frecvente. Câți nu se trezesc că trupul le e scuturat de un sentiment de neliniște, de un fior straniu, fără un motiv anume? Mulți, pot să te asigur. Destul de mulți.

— Cu el sau... în ce fel? a spus domnul Păunescu. Nu înțeleg ce vreți să spuneți.

— Ceva care să vă facă să vă simțiți într-un fel mai ciu- » 1

dat, fără un motiv anume. Cumva, mai trist, poate.

— Ca un fel de premoniție, vreți să spuneți?

— Da. Ceva la modul ăsta.

S-au uitat la mine mirați. Destul de complicat să explici modul în care întâmplări mai puțin ortodoxe au loc în viata de zi cu zi, că aura ființelor vii rezonează întotdea- una cu vibrația unei vrăji, într-un mod mai mult sau mai puțin notabil.

— Nu, a spus sec Păunescu. N-a fost nimic de genul ăsta.

— înțeleg.

Păunescu s-a aplecat și a ridicat cana cu ceai de pe masă. A luat o gură, sorbind cu poftă.

— A trecut un an, domnule Călinescu. Chiar credeți că mai puteți să descoperiți ceva în plus? a spus el.

Cel puțin la nivel teoretic, pe asta mă bazam: ca lor să le fi scăpat ceva. Altfel, eram într-un mare necaz, în cazul

în care băteam pasul pe loc, toți aveau să creadă că singurul mobil al marelui detectiv mistic Armând Călinescu fusese remunerația generoasă. Nu puteam să spun că suma grasă îmi era indiferentă, dar, să ne fie clar, nu era motivația principală. Evident că treaba asta era musai s-o priceapă cine trebuie. In cel mai nefericit caz, măcar doamna Dobrescu. Părerea altora era fix bară de oțel pentru mine, atât timp cât nu influența în vreun fel opinia clientei mele. Cine a zis că în meseria asta singura provocare sunt criminalii?

— Domnule Păunescu, i-am spus, în timp ce m-am întins după cana mea cu ceai. Nu există genii ale răului. Criminalul perfect este doar un mit. Mass-media exagerează, are nevoie de senzațional. Imaginea criminalului perfect există doar atunci când anchetatorii nu sunt îndeajuns de bine pregătiți.

La nivel global, lista cazurilor neelucidate e una semnificativă, dar asta nu însemna că Silviu Dobrescu avea să fie unul în plus. La fel de bine, nu însemna nici că aveam să dau eu lovitura. Dar eram dispus să încerc, așa cum fusesem în atâtea cazuri, chiar dacă nu exista vreo garanție a izbânzii. Muza detectivilor geniali nu există sau, dacă există, nu dă nici două cepe degerate pe amărâții ăia. In baza ei, dacă nu mi-as fi riscat fundul în zeci de ca- zuri și aș fi așteptat vraja inspirației, aș fi murit de foame.

Păunescu a mai sorbit o gură din ceai. Soția lui a făcut la fel. Definiția mea despre criminalul perfect, furată

dintr-un articol de specialitate, atent ticluită, i-a făcut să facă un pas în spate și să se uite la mine de pe o treaptă mai jos, de unde rămăseseră. Citisem chestia aia într-o revistă și, spunând-o arborând un aer important, de câteva ori m-a pus într-o lumină bună, atunci când aparent nu exista o cale de ieșire. In termeni personali, tehnica avea și un nume: *evadarea folosind scara de incendiu.* Uneori am tendința să fiu teatral, ceea ce nu-i neapărat un lucru rău.

Ca de obicei, totul se rezuma la câteva scăpări. Detalii care fuseseră acolo, în noaptea crimei, și pe care nimeni nu reușise să le observe. Cum spuneam, criminalul perfect nu există, doar zbiri plictisiți de meseria lor, care trec pe lângă un elefant roz și nu-1 observă.

Au mai fost câteva întrebări inutile, cu răspunsuri la fel de inutile. Aflasem ce mă interesa și dacă pentru poteră familia Păunescu nu fusese o sursă de potențiali suspecți, n-avea să fie nici pentru mine. Așa că le-am mai mulțumit o dată si m-am lăsat condus către ușă. Domnul Păunescu s-a oferit să mă însoțească până la ieșirea din curte. în primă instanță n-am știut dacă o făcea din politețe sau dacă dorea pur și simplu să se asigure că părăsesc proprietatea. Pe urmă m-am convins. Chiar înainte să ies în stradă, m-a oprit.

— Sper din tot sufletul să izbutiți să puneți toate detaliile cap la cap și să găsiți criminalul.

M-am uitat la el cu atentie. Arăta ca si cum avea nevoie de cineva care să-l asculte, de cineva din exterior care să

primească tot balastul care i se acumulase în suflet în ultimele luni. Deși era un frig de-ți clănțăneau dinții, mi-am scos o țigară.

— Aveți cumva o brichetă? >

S-a scotocit prin buzunare și mi-a întins una care părea al naibii de elegantă și scumpă. Am aprins țigara, am tras un fum ca să mă asigur că tutunul arde și pe urmă i-am înapoiat-o.

— Cred că v-a fost foarte greu, i-am spus. Tuturor. Și simt convins că nu prea s-au schimbat multe în lunile astea.

— N-aveți idee, mi-a spus el, și cuvintele au părut ca un dop forțat de un jet de sentimente reprimate și acumulate de-a lungul lunilor. Nu e zi de la Dumnezeu în care să nu mă gândesc la asta. Dacă nu l-aș fi lăsat singur...

A lăsat cuvintele în aer. Eu am eliberat o salvă de fum albicios.

— N-ar trebui să vă considerati vinovat. Dacă 1-ati fi > I condus... Dacă familia lui ar fi avut grijă să nu-1 lase să plece... Și tot așa. Lista acuzațiilor poate continua. Există un singur vinovat și acela trebuie să fie prins și tras la răspundere.

Ca si cum nici măcar nu m-ar fi ascultat, Păunescu a continuat să-mi vorbească, cu un glas moale ca un fir de mohair:

— In lunile astea n-a fost noapte în care să nu mă plimb pe străzile orașului cu mașina, de unul singur. Ca un vapor în derivă, a spus el într-un mod artistic, dar al naibii

de profund și trist. Ca un zombi, ca și cum aș mai spera să schimb ceva.

Dureros. Al naibii de dureros. I-am pus o mână pe umăr. Țigara era consumată până pe la jumătate.

— îmi pare sincer rău, domnule Păunescu. Pot să înțeleg. Treceți prin clipe grele.

S-a uitat în gol peste umărul meu, cu o privire lipsită de orice expresie. Am aruncat țigara. A aterizat la baza unui morman de zăpadă și s-a stins cu un sfârâit aproape imperceptibil. Gerul îmi înfipsese o mie de ace în palma dreaptă, cât fumasem. Faptul că o îndesasem, mai apoi, în fundul buzunarului, nu ajutase prea mult.

— Mă scuzați, dar chiar trebuie să plec, i-am spus.

— Desigur. îmi cer iertare dacă v-am reținut în mod inutil cu prostiile mele. Vă salut.

L-am asigurat din nou că înțelegeam prin ce trecea și am pornit în lungul drumului, cu viforul lovindu-mi fața fără pic de milă. M-am gândit că poate n-ar fi fost chiar atât de rău să-l rog să cheme un taxi. Printre rafalele de vânt, l-am auzit strigându-mă:

— Domnule detectiv, n-ar fi mai bine dacă aș suna după un taxi?

★ ★ ★

Șoferul a parcat fix în buza scărilor de la parterul blocului în care aveam biroul. La primul colț de stradă, o

mașină mică, albă, se împotmolise într-un morman de zăpadă. Doi indivizi trudeau s-o facă să plece. Unul la volan, celălalt muncind febril cu o lopată, luptându-se cu nămeții uriași. In alte condiții le-aș fi oferit o mână de ajutor, dar cât așteptasem în fața casei lui Păunescu, frigul îmi ajunsese până la oase. Așa că a trebuit să fiu un nenorocit de egoist insensibil. Am urcat scările în mare grabă, cu promisiunea solemnă că aveam să ajut primul nevoiaș care-mi ieșea în cale, ca să mă revanșez în fata Divinității.

E drept, sunt o figură, dar măcar eu am bunul simț să recunosc treaba asta.

Mi-am pregătit un ceai fierbinte și până spre seară n-am făcut altceva decât să aștept telefonul clientei mele, care nu mai venea, și să găsesc explicații miracol, chiar dacă știam că nu aveam prea multe indicii. Cam așa stau lucrurile cu cazurile astea. Tragi în gol, ca o mașină împotmolită în zăpadă. Știam ce era de făcut. Trebuia să apuc taurul de coame. Și nu era neapărat vorba despre lașitate. Nici gând. Mai curând era vorba de un fel de deja-vu. După un timp, începi să pricepi cam cum reacționează oamenii la stimuli și, dacă aveam să merg să cer personal o copie a dosarului cazului Dobrescu, puteam să bag mâna în foc, Haragea avea să mă prețuiască la fel de mult ca pe un televizor stricat.

Insă, uneori, dacă se întâmplă ca șansa să nu fie de partea ta, altă cale pur și simplu nu ai. Trebuie să-ți pui parașuta în spinare și să sari, fără să te întrebi dacă se va deschide sau nu în clipa în care acționezi declanșatorul.

BLESTEMUL CELOR PATRU FANTOME Florin Purluca

M-am îmbrăcat, am sunat un taxi și am coborât. Tipii ăia doi tot nu dovediseră să scoată mașina din nămeți, dar măcar fuseseră inspirați să o împingă și mai mult în zăpadă, către trotuar, ca să nu încurce circulația.

în holul clădirii poterei, ofițerul de serviciu era tot cel care fusese acolo și cu o zi în urmă, când, împreună cu doamna Dobrescu ne întâlnisem cu Haragea. Mi-a surâs. Până la urmă, norocul meu nu dormea. Am scos din arsenal cel mai jovial surâs și l-am salutat.

— Trebuie să ajung la comisarul Haragea, i-am explicat pe un ton cât se putea de supus.

— Vă așteaptă?

— Desigur, am mințit.

S-a ridicat să mă conducă. I-am făcut semn să nu se deranjeze.

— Am bătut scările astea în ultimul timp de atâtea ori, încât le știu și numărul. Patruzeci și patru, am aruncat un număr la întâmplare și am râs. Exact până în fața biroului.

A râs și el și mi-a lăsat de înțeles că pot să trec. Ce poți să-i faci? O minciună inocentă, din când în când, n-a stricat nimănui. Am urcat scările în cea mai mare grabă. Am bătut la ușă și o voce plictisită m-a anunțat că pot să intru. Am intrat. Haragea era în spatele biroului, cotrobăia prin sertarele unuia din fișetele alea damblagite lipite de perete. S-a uitat la mine cu o figură care anunța că în fața ei apăruse un președinte de stat mort de vreo douăzeci și cinci de ani. La foc rapid, s-a adunat.

BLESTEMUL CELOR PATRU FANTOME Florin Purluca

— Ia un loc, mi-a spus cu calm, contrar așteptărilor mele.

I-am mulțumit pentru amabilitate, am tras scaunul și m-am așezat. M-am uitat la prespapierul ăla fistichiu.

— De când mi-a cerut o copie a dosarului am știut că e doar o chestiune de timp până ai să apari aici. Ce ți-a luat așa mult, detectivule? Cățelul ți-a păpat curajul?

Am presupus că mi-o servise pentru faza cu garderoba. Analizând-o din nou, am constatat că nu era nicio îndoială în ceea ce-i spusesem. Hainele stăteau pe ea ca pe un cuier încărcat. Avea undeva la patruzeci de ani, dar felul în care se îmbrăca mai arunca încă vreo zece ani peste. Lamentabil. Viața ei era o ruină, dacă era să mă ghidez după țoalele ei. Nu spun că nu mă înșel niciodată, dar știu eu ce știu, câteodată. M-am simtit ca si cum m-as fi uitat într-o oglindă de perete și, când mă uit în oglindă, știu întotdeauna ce văd. »

— Am nevoie să citesc dosarul ăla din scoarță în scoarță. I

*

N-am nici măcar un punct de plecare. Altfel nu aș fi îndrăznit să te deranjez. Treaba e veche de un an. Știi bine, altă variantă nu am.

S-a uitat la mine, zâmbind pe sub mustățile ei imaginare de mascul alfa.

— De ce nu mergi să-i interoghezi pe cei zece magicieni?

— Vrăjitori, am corectat-o.

Pe magicieni îi găsești la circ sau performând pe estrade. Sunt tipii ăia cu mâini agere. Trucuri faine

batiste care dispar - tadam! - în mod absolut miraculos. Cât despre vrăjitorii de soi, asta-i o cu totul altă poveste. Din experiența personală, de ăștia ai face bine să te ferești. Mă rog, nu de toți, doar de o parte din ei. Cei cu adevărat pricepuți în jocul vrăjitoriei nu fac să dispară batiste, ci blocuri întregi, acolo unde este cazul.

— Mda! Mă rog, vrăjitori, a spus ea. Care-i diferența? Am ridicat din umeri.

— Banalități, i-am zis. Mă poți ajuta?

— E ilegal să fac asta.

Din punctul ăla de vedere avea dreptate. Insă din poziția de anchetator direct implicat, ar fi putut să facă o excepție.

— Pentru numele lui Dumnezeu. Sunt aici ca să ofer o mână de ajutor.

— Nu, Călinescule. Te ajuți pe tine, nu pe noi.

A ridicat două degete și le-a frecat unul de altul, fredonând refrenul ăla antipatic și arhicunoscut:

— Money, money, money. Must be funny.

— Acum ce să înțeleg? Că sunt invidiat pentru tarifele mele mirobolante?

Nu era asta, știam unde voia să ajungă.

— Fii serios.

— Sunt cât se poate de serios, i-am spus.

— Asta înseamnă că poți să înțelegi măcar atât: e ilegal să ofer informații confidențiale publicului larg.

Ceea ce însemna, în linii mari, că eram băgat în aceeași oală cu presa. Un pierde-vară care-și vâră nasul acolo unde

nu-i fierbe oala. M-am ridicat. Pentru o clipă trăisem cu senzația că aveam să găsesc la ea o cale de mijloc, poate chiar puțină bunăvoință. Când, de fapt, mă primise doar ca să-mi vadă mutra căzută în urma refuzului categoric. Cel mai sigur, erau ecourile trecutului. Toată ranchiuna aceea, din cauza unui nenorocit de caz de doi bani. Niște neică nimeni, cu ani în urmă, într-o bodegă ce funcționa după regula grădiniței: primul care face pe el, în pantaloni, pleacă acasă. Unul din ei a mușcat-o, a plecat într-o ploaie de mișouri de șantier naval. Lezat până peste poate, și-a așteptat colegul de pahar după un colț. Un pumn, o tâmplă de bordură, în bezna nopții. Niciun martor, un alt caz cu AN. Familia mortului a mers până în pânzele albe, fără niciun rezultat. Pe urmă a apelat la serviciile unui vrăjitor. Cum nimeni nu avea habar cine, ce și cum, tot ce s-a priceput zevzecul ăla de vrăjitor a fost să învie mortul pentru câteva ore, care s-a dus rachetă după făptaș. I-a făcut felul și când vraja s-a consumat, mormântul l-a tras la loc. Prinde hoțul, scoate-i ochii.

Eu am intrat pe fir din pură întâmplare. I-am strâns pe derbedei cu ușa și au recunoscut totul în fața comisarului. Cu strângere de inimă, fiind tot ceea ce a avut, Haragea a prezentat detaliile procurorului, care i-a râs în nas. Restul, cum s-ar spune, a fost istorie. M-a tras pe mine l-a răspundere pentru poziția incomodă în care ajunsese. De parcă atunci când ăia recunoscusem nu avuseseră parte de liberul arbitru.

BLESTEMUL CELOR PATRU FANTOME Florin Purluca

Am părăsit clădirea poterei și am luat-o la picior. Eram puțin cu capsa pusă. Uneori pot să mă temperez, alteori mă port ca un puștan botos căruia i se refuză o plăcere. Atunci aveam un bot până-n pământ. Nu știam în ce direcție s-apuc. Până la un punct, nutrisem vaga speranță că poate, prin nu știu care miracol divin, Haragea avea să se aplece asupra listei ăleia cu zece vrăjitori și să facă mici săpături de suprafață. Aș fi putut să fac eu treaba asta chiar din prima clipă, dar m-am gândit că dacă la ușa lor avea să apară potera, nu s-ar fi speriat chiar atât de tare. S-ar fi gândit că vreun vecin făcuse cine știe ce belea și acum zbirii umblau să-i prindă mirosul. Potera nu ia în considerare bazaconii precum omucidere prin mijloace mistice. Prin urmare, nu erau motive să intre la bănuieli. Dacă aveam să le apar eu în prag, problema se schimba la o sută optzeci de grade. Mă temeam că dacă nu pun punctul pe *i* din prima, aveam să sperii vânatul. Și, crede-mă pe cuvânt, vrăjitorii ăștia chiar se pricep când vine vorba să dispară. Din păcate, situația nu-mi lăsase nicio altă opțiune si eram nevoit să tulbur, din nou, liniștea lumii ocultilor.

Am început investigația cu recomandarea pe care i-o făcusem comisarului. Tudor Adal, numărul doi pe lista mea de așa-ziși complici.

Când spui vrăjitor, majoritatea se așteaptă să-l găsească purtând un paliu împresurat cu luni și multe, multe steluțe galbene, un chipiu țuguiat, colorat, după modelul Merlin. Poate chiar o baghetă magică. Când mi-a deschis,

BLESTEMUL CELOR PATRU FANTOME Florin Purluca

Adal purta pe el o bluză scămoșată și lălâie, care îi stătuse ceva mai binișor cu vreo zece kilograme în urmă. In loc de păr avea o explozie de culoarea halitului și o pereche de ochelari cu ramă din plastic, ridicați peste frunte, cu un nod de bandă adezivă pe șa, cu scopul de a-i mai ține măcar pentru o scurtă perioadă de timp într-o singură piesă. A tras ușa în lături și m-a invitat înăuntru, vizibil afectat. Puteam să jur că deși ajunsesem cu luni bune mai târziu, avea el o idee sau două din care motiv îi trecusem eu pragul.

Pe casa scării era o beznă de nu vedeai pe unde calci, dar în casa vrăjitorului, deși peste tot domnea o lumină chioară și un miros pregnant de lumânări arse, măcar puteai să vezi pe unde mergi. Am mers în sufrageria apartamentului decomandat, cu două camere, care chiar arăta precum cuibul unui vrăjitor. O mulțime de cărți vechi, lăsate la nimereală după ultima lectură, cu pagini gălbejite și coperte îmbrăcate în piele. Recipiente peste recipiente, pe polițele prăfuite ale mobilelor, pline cu resturi ale unor plante uscate. M-am uitat după o pisică sau semnele c-ar avea una. Nu era niciun semn, nicio pisică. Asta era un plus. Nesuferitele alea pot fi folosite pe post de spioni.

Am luat loc la masă. îl întrerupsesem dintr-o lectură. O carte groasă cam de o palmă, deschisă la pagina patru sute șaptezeci și trei. Lângă volumul ăla uriaș se afla poza unui cuplu. Probabil că unul dintre ăia doi din poză nu acceptase despărțirea. Adal avea să aducă totul pe calea potrivită. Desigur, pentru suma corectă.

BLESTEMUL CELOR PATRU FANTOME Florin Purluca

— Cu ce vă pot fi de folos, domnule Călinescu?

Cum obișnuiau să-mi spună des alții, faima mi-o luase deja înainte.

— Silviu Dobrescu, i-am spus. Un tânăr de cincisprezece ani, ucis în mod sălbatic, cu aproape un an în urmă, în noaptea dintre ani. Ucigașul a dispărut fără urmă.

— Regret, dar nu mă pricep să identific ucigași după o perioadă atât de lungă de la data săvârșirii crimei.

Am cunoscut la viața mea vrăjitori cu adevărat înspăimântători, cu puteri inimaginabile, cu care mă trăsesem de șireturi. N-aveam centura cu elixire la mine, decisesem să stau o vreme departe de ea, din motive obiective. Adal era un vrăjitor de duzină. Chiar și numai la auzul numelor unor foști dușmani de-ai mei, s-ar fi scăpat în pantaloni.

— Nu face pe istețul cu mine, l-am repezit. Știi ce vreau.

A luat poziția unui elev cu tema nefăcută. Capul plecat, palmele între genunchii lipiți.

— Știu că tu nu ai fi în stare să duci una ca asta până la capăt, i-am mai spus. Dar la fel de bine știu că lumea asta a voastră, a celor care încă mai zăboviți pe aici și nu ați fugit în Lumea Orașelor, e mică și informațiile circulă ca un bestseller piratat aruncat pe piața liberă.

Tudor Adal a scuturat din capul plecat.

— Nu știu nimic despre treaba asta.

Și totuși, toate semnele că mințea erau acolo. începuse să nu mai aibă stare. îl mâncau palmele, n-avea curajul să-mi întâlnească privirea, vocea era

— Ai dreptate, i-am zis. Potera nu ia în seamă rahaturile astea mistice, cu substrat ocult. însă băiatul vine din- tr-o familie bună, înstărită. Mă plătesc cu o sumă frumușică și trebuie să livrez ceva palpabil. Informații concrete, nu baliverne. în cazul în care chiar crezi că nu sunt în stare să te conving eu, am să le las o carte de vizită. Un vânător metis. Pentru suma corectă, de care familia victimei dispune, poți să fii sigur de asta, vânătorul va scoate tot din tine. Știi prea bine cum stau treburile, nu are rost să intrăm în detalii inutile.

Semnele au început să se intensifice. Ar fi putut să fie doar frica? Să nu fi știut nimic? Pe urmă s-a apucat să-și muște buzele. Nici vorbă. Știa ceva. Canarului îi era frică să scoată un tril din cauza pisicii, alegoric vorbind. Nici nu știi pe unde stă la pândă cotoiul gras. Un sunet greșit și, hați!, e peste el.

— Sunt omul cuvântului, Adal. Nu sunt genul care dă din casă.

Spre binele lui, trebuia ca el să fie opusul meu. Să toarne informatii. Dacă nu tot, măcar ceva, cât de cât. Altfel avea ...
să regrete cu vârf și-ndesat actul de bravură.

— Bine, bine, a spus în timp ce s-a mai foit pe scaun agitat ca un copil de cinci ani în holul din cabinetul dentistului. Dar nu știi nimic de la mine. Nu m-ai văzut. Da?

— Ai cuvântul meu.

A continuat să-și frece degetele între ele ca pe niște bucăți de plastilină.

BLESTEMUL CELOR PATRU FANTOME Florin Purluca

— Acum vreo cinci ani. Un individ dubios a venit la mine să-l inițiez în arta vrăjitoriei. Și deși era dispus să pună pe masă o sumă grasă de bani, avea o aură care nu-mi inspira încredere. L-am refuzat.

— Detalii, Adal, l-am întrerupt nerăbdător. Vreau detalii.

— Nu știu să ți-1 descriu, pentru că nu am putut să-l văd. Observi și tu holul. Nu poți să vezi nimic. Ce îmi amintesc e că purta pălărie și un palton din ăla, model vechi, cu tot felul de catarame si nasturi cât mandarinele.

Brusc, mi-am amintit de lipsa luminii și de pe casa scării din clădirea în care aveam biroul. Mi-am pus în minte să mă răzbun pe proprietar pentru toate holurile neiluminate din toată lumea, nu doar al meu, ci si cel care-mi obstructiona ancheta. »

— A mai venit o dată, după un timp - cam la o săptămână. A dublat oferta și, doar ca să scap de el, i-am dat niște nume. Asta-i tot ce am. Poate că unul din ei a acceptat să-l ajute. Nu știu să-ți spun.

I-am cerut nume - erau trei la număr - și se potriveau cu unele din lista mea. Pozițiile patru, șapte și zece. Asta îmi confirma că nu încercase să mă ducă de nas cu zăhărelul. Nu alergam eu pe cai mari, dar am făcut un efort și am scos o hârtie de cincizeci de lei și am lăsat-o pe masă. Ca peste tot, afacerile mărunte scârțâiau. Chiar arăta ca unul care avea nevoie de ei mai mult decât as fi avut eu >
si, în fond, informația chiar fusese una de valoare. Mi se » ' ' »

lărgise orizontul. Următoarea oprire avea să fie poziția numărul patru. Dar dacă ancheta așteptase un an, putea să mai aștepte o jumătate de oră, cât să-mi potolesc și eu foamea de lup. Știam o dugheană la nici o aruncătură de băț de birou, care făcea niște hamburgeri de-a dreptul delicioși cu doar cinci lei. Aveam de gând să halesc vreo doi, în tot atât timp cât ți-ar fi trebuit să spui hamburger.

Deși vremea rea continua să-și facă mendrele, am ajuns destul de repede la destinație. Spre surprinderea mea, nu eram singurul nebun care bătea străzile la picior prin viforul ăla. E drept, se apropia Crăciunul și marea majoritate cu care mă intersectasem căra sacoșe peste sacoșe. Așa cum mă obișnuisem în ultimul deceniu de singurătate, la fiecare sărbătoare, tot ceea ce aveam de cărat după mine erau amintirile unui trecut nu la fel de trist ca prezentul unui Crăciun sau Paște în singurătate. în fine, nimic altceva decât detalii. Banalități și sentimentalisme, mai curând. în drum spre potol am observat că mașina aia albă, care rămăsese împotmolită, era tot acolo. Numai că, surpriză mare, avea motorul pornit. Parcată timp de două zile, în același loc. Pe urmă pornită. Hmm! După toate aparențele, mai erau și alții care sufereau din cauza gerului. Treaba m-a făcut să intru la bănuieli. Inițial mă gândisem să halesc pe fugă, chiar acolo, în stradă, și mai apoi să-mi văd de anchetă, cât încă mai picura un strop de lumină din cerul plin de nori posomorâți. Am cumpărat doi hamburgeri, dar am decis că era mai înțelept să

zăbovesc un timp în colțul geamului din birou, cu o geană pe mâncare și cu cealaltă pe mașina aia albă. Nu știu de ce, dar aveam eu o presimțire că urma o surpriză.

După o jumătate de ceas de pândă am stins lumina și am continuat filajul. N-au avut nevoie decât de vreun sfert de oră ca să intre la bănuieli. Era ora cinci seara, prea devreme ca să dorm, probabil că s-au gândit ei. Unul a ieșit din mașină, pe partea opusă șoferului, și s-a uitat un timp înspre geam. După care a intrat înapoi. Mi-am tras haina pe mine și am ieșit. Am trecut strada și am pormit cu un mers aparent indiferent înspre mașină. Când am ajuns în dreptul geamului, m-am aplecat și am ciocănit cu un deget. Sticla fumurie s-a lăsat încet, până la jumătate. Un tip cu o figură serioasă, cu bărbia încărcată de o barbă stufoasă, tăiată brutal din foarfecă, s-a uitat la mine cu o privire numai bună de speriat școlari.

— Transmiteți-i salutările mele comisarului Haragea, i-am spus și mi-am văzut de drum.

Vrăjitorii de la pozițiile patru și șapte nu fuseseră cău- tați de nimeni, nu primiseră nicio ofertă. După câteva întrebări fulger, m-am lămurit că indivizii ăia doi nu prezentau abilitățile necesare unui criminal cu o treabă atât de serioasă. Mai aveam doar unul, de care nu reușisem să dau. în locul lui, la ultima adresă la care stătuse, găsi-

sem o bătrânică simpatică. Se mutase acolo cu mai bine de un an în urmă. Proprietarul scosese locuința la vânzare. Un cartier liniștit, bătrânica se îndrăgostise de parcul din apropiere. Prețul fusese unul rezonabil. Mai mare dragul cu pensionarii ăștia nevorbiți cu lunile. Cum prind pe cineva, dau tot din casă, doar ca să mai schimbe o vorbă cu cineva, să te facă să mai întârzii un minut sau două, să le ții de urât. Dacă aș fi fost într-atât de norocos să găsesc câte unul în momentele cheie ale investigațiilor mele, aș fi fost un om bogat. M-am uitat la ceas - meii erau necesare șapte minute și patruzeci de secunde ca să fie ora nouă fix. Mi-am luat rămas bun de la bunicuță, cu promisiunea că, în limita timpului disponibil, aveam să o mai vizitez din când în când. Un surâs jovial și, din nou, fuguța în stradă. începusem să simt frigul până în măduva oaselor, era întuneric si chiar nutream nevoia acută să servesc un »
rom. Așa că am lăsat totul baltă și m-am îndreptat către proaspăta mea locuință. N-aveau să intre zilele în sac. Cu toate inconvenientele țipându-mi în ureche, am găsit totuși suficiente resurse pentru un ultim detur. Aveam o curiozitate. Când am ajuns în fața biroului, locul în care fusese parcată mașina albă era ocupat de o alta - un break verde. Surâzând în sine-mi, am urcat scările. Un ultim telefon și puteam să consider ziua încheiată. Am format numărul doamnei Dobrescu. Primul lucru pe care l-a făcut, imediat ce a realizat cine o sima, a fost să-și ceară scuze. Comisarul se încăpățâna să n-o ajute.

— Spuneți-mi ceva ce nu știu deja, i-am zis.

A urmat o tăcere stânjenitoare, timp de câteva secunde, după care i-am făcut un rezumat scurt. Familia Păunescu și discuția tăioasă cu Haragea. Cât despre vrăjitori, am preferat să țin caii în frâu. I-am spus că am început să sap și firul pe care l-am prins părea promițător. Nu-mi place să vând iluzii. Aveam s-o pun la curent în clipa în care urma să se închege ceva cu adevărat promițător. Am închis telefonul, am părăsit biroul în grabă și nu m-am oprit până când nu am ajuns acasă. Deși era aproape zece seara, oamenii tot mai umblau după cumpărături, în ciuda vremii capricioase.

Am desfăcut o sticlă de rom. Am umplut trei sferturi dintr-un pahar cu lichid chihlimbariu și pe urmă l-am completat cu un sfert de Coca-Cola. Televizorul arunca licăriri clarobscure peste lista cu numele vrăjitorilor, așezată în poală. Mă uitam când la listă, când la buletinul de știri. Administrația locală o dăduse iar în bară cu niște achiziții de mântuială. Vreo doi indivizi purtând costume scumpe aruncau motanul de la unul la altul. Moderatorul se distra să ridice mingea la fileu, când pentru unul, când pentru celălalt. M-am întors la ale mele. Dacă indivizii ăia doi erau piste moarte, ei bine, ultimul ar fi putut să devină asul din mânecă. In cazul în care chiar fusese contactat de ucigaș, n-ar fi stricat un ultim efort, ca să pot să dorm liniștit. Cunoșteam persoana potrivită care să-mi lumineze calea. Numai că nu țineam cu tot dinadinsul s-o văd.

BLESTEMUL CELOR PATRU FANTOME Florin Purluca

Totuși, banii erau mulți și chiar îmi prinseseră bine. N-am mai avut răbdare. M-am îmbrăcat și am ieșit în stradă. Deși era un ger de crăpau pietrele, n-am sunat după niciun taxi. Locul pe care-1 căutam nu era departe. Am luat-o pe jos.

Aș fi putut s-o recunosc pe Nicole dintr-o mie. Era frumoasă ca-ntotdeauna. Purta o haină de blană care-i venea ca turnată, așa cum trebuie să se așeze blănurile pe toate femeile din lume. Tocurile înalte îi făceau picioarele al naibii de lungi și de faine. Avea o eleganță pe care n-ai fi putut s-o găsești nici într-un milion de femei ieșite la stradă. Eleganța femeilor care știu ce vor și fac pe dracu-n patru să-l aibă. Dar uneori viața mai servește și porții urâte de realitate. Indiferent dacă tu crezi că locul tău e de fapt pe coperta unei reviste, dacă destinul o cere, nenorocita dă cu tine de pământ. M-am oprit în loc și m-am uitat lung la ea. Privea în altă pare, undeva în dreapta, nicicum înspre mine. Ar fi arătat la fel de bine și dacă ar fi fost învelită într-o bucată de celofan și c-un lighean de plastic pe cap. S-a întors, m-a văzut și mi-a făcut cu mâna. I-am răspuns cu același gest și am luat-o din loc.

Intre mine și ea era o poveste veche. Genul acela de poveste. Ai fi putut să spui că era păcat să vezi cum Nicole își câștiga pâinea făcând strada, dar când te numeri printre clienții fideli vezi lucrurile dintr-o postură diferită. Abia ceva mai târziu începi să simți cum te încearcă sentimentul vinovăției. Ca si cum ai fi azvârlit un teanc de 1 »

sute în vasul de toaletă și-apoi ai fi tras apa. Pentru că femeia era frumoasă în draci și ar fi meritat cu totul altceva decât banii câștigați de pe urma unei duzine de partide de bulevard. Merita o viață mai bună. Un bărbat care să se poarte frumos cu ea, care să-i facă unul sau doi copii și care s-o iubească necondiționat, pentru femeia și mama dulce care avea să devină. Dar uite că n-a fost să fie.

între noi fusese o încercare, ceva mai mult decât servicii contra bani, însă nu prea ni se legaseră sforile. Și, cum spuneam, dacă merita ceva mai bun, cu siguranță nu eram eu asta. Avuția mea consta în prea mult timp liber, câteva cămăși mai de soi și un sacou acceptabil. Și mai puteam să-i ofer nopți lungi și întunecate, singurătate și goana mea veșnică după bani, care oricum nu-mi ajungeau niciodată. La un moment dat, ea mai căzuse și în patima drogurilor și, chiar dacă reușise să scape de ele, destul de greu, tot nu găsise soluția să fugă de pe trotuar. De parcă ar fi fost priponită de niște corzi invizibile, care-o trăgeau îndărăt de fiecare dată când voia să fugă.

Poate că avusese șansa ei de scăpare, dar, dacă existase cu adevărat cândva, acum era îngropată în trecut. Și asta nu avea legătură cu strada sau cu drogurile. Era vorba despre momentul oportun. Dacă l-ai ratat, adio! Trenul ăla fuge ca dracu' și nu mai face cale-ntoarsă. Uneori puteam să văd asta în ochii ei. Recunoșteam sentimentul. Si > » eu scăpasem unul, cu mult, mult timp în urmă.

Mi-a sărit în brațe și m-a pupat pe obraz. Mirosea bine, a dulceață de cireșe, asa cum mirosea în restaurantul ăla

fistichiu. Mi-am petrecut brațele butucănoase peste șoldurile ei sinuoase, subțiri. Ah! N-ai fi putut să uiți o așa bucățică nici într-o mie de ani. ♦

— Ce-i cu tine, frumosule, n-ai somn? Vrei să ni te alături? Să faci un ban cinstit?

A râs și s-a strâmbat la mine, țuguindu-și buzele. Am strâns-o încetișor de obraz.

— Ai un minut?

— Pentru tine, am chiar mai multe, iubire.

Am rugat-o să mă urmeze, câțiva pași mai încolo, și i-am arătat lista cu numele, în timp ce am bătut cu degetul pe ultima poziție.

— Iti sună cunoscut?

S-a uitat cu mai multă atentie la numele trecut acolo. J

— Mda! Cred c-am auzit de el. Trăiește din mărunțișuri. Tot felul de vrăji și prostii de genul ăsta. Așa-i?

— Ai dreptate, cu asta s-a ocupat dintotdeauna, am aprobat-o, chiar dacă nu știam prea multe. L-am căutat la ultima adresă și nu e de găsit. Ai idee unde aș putea să dau de el?

— Tipul are biroul la vreo câteva străzi mai în sus. Aproape de centru.

Oho! Individul era pe cai mari. Birou și toate alea. Pentru un vrăjitor, era lucru mare. Majoritatea fac tot posibilul să rămână în umbră. Dacă ținea înadins să fie vizi- *

bil, erau două variante: fie era un escroc de zile mari, care deși cunoștea arta vrăjitoriei, nu făcea altceva decât să-i

jefuiască pe cei mai slabi de înger, fie oferea servicii banale. Chiromanție, tarot, bobi, citit în cafea și alte prostii de genul, doar ca să nu fie luat la ochi pentru chestiile notabile și în același timp să poată să-și pună o pâine pe masă.

Mi-am notat adresa, am scos una de o sută de lei si i-am întins-o. S-a uitat lung la mine.

— Pentru ce-s ăștia?

— Pentru deranjul tău.

A continuat să se uite lung la bani. Nu i-ar fi luat nici în ruptul capului, dar presupun că trecea printr-o perioadă ceva mai nasoală. Era de acuzat? Fusesem în poziția aia de atâtea ori. Suta a dispărut în sutienul generos și m-a pupat pe obraz.

— Pentru tine, oricând. La noapte, dacă n-o să fiu prea obosită, poate c-am să-ți fac o vizită.

I-am zâmbit, am ridicat din umeri. Mi-a aruncat o bezea și s-a îndepărtat cu mersul ei perfect echilibrat prin zăpadă. Cu trupul ăla ai fi putut să învingi o armată fără măcar să tragi un foc de armă.

Individul își închiriase un spațiu la primul etaj al unui centru comercial destul de bine cotat. Chiria trebuie să-1 fi costat o avere. Cel puțin din punctul meu de vedere. Mai mult ca sigur, o mulțime de prostovani își transformau lunar portofelele în prăpăstii fără fund, pentru ca el

să-și permită luxul ăla. Trotuarul fusese curățat ca la carte. De o parte și de alta a intrării erau două mormane uriașe de zăpadă. Asta nu mai intra în atribuțiile proprietarilor clădirii, ci a municipalității. Respectând promptitudinea de care autoritățile obișnuiau să dea dovadă, unicul dușman al movilelor alea avea să fie primăvara. Chiar și la ora aia târzie, clădirea era deschisă. Am intrat. Prin magazinele de la parter mișunau câțiva potențiali clienți întârziați. Am urcat scările, deși exista și varianta liftului. Sala de așteptare, care preceda cabinetul vrăjitorului, era liberă. Opt scaune din material plastic și puțin metal. Goale, câte patru pe fiecare parte a spațiului îngust. M-am apropiat ca să pot să citesc detaliile expuse pe o listă lipită pe ușa biroului. Individul era în timpul unei ședințe. Puteam să aud murmurul vocilor venind de dincolo de tăblia ușii. Nu păreau descântece sau incantații. Mai mult ca sigur discutau ceva. Poate că negociau prețul. Am început să citesc.

DANTE CHIROVICI
Chiromantie. Tarot. Prezicerea Viitorului.
Program:
Zilnic 12:00 - 24:00
Tarif: Negociabil/Ședință
Programări telefonice: 07VR ĂJI TOR

Am luat loc. Ușa sălii de așteptare s-a deschis și a intrat o femeie tânără - nu mai mult de treizeci de ani. M-a sa-

lutat cu o înclinare discretă din cap. I-am răspuns într-o manieră identică. Avea părul desfăcut, lung, curat. Haine de bun simț. Ai fi jurat că nu-i genul care frecventează escroci precum Dante Chirovici. Numele ăla țipa a hoție de paradă, mă mir cum de nu-și dădeau seama. S-a așezat pe un scaun lipit de peretele opus. Și-a scos telefonul mobil și a început să butoneze. La nici un minut după, din cabinetul vrăjitorului a răsunat o bubuitură - pistol. Am sărit ca ars. Femeia a tresărit la rându-i, numai că a rămas înțepenită în scaun, cu mobilul în mână. M-am uitat la ușă și pe urmă la ea. Nu port pistol, deh!, principii personale, iar centura cu elixire zăcea în debaraua biroului. După atâtea și atâtea dăți în care intrasem în belele, continuam să mă încăpățânez ca un copil de trei ani, că armele erau făcute pentru cei slabi. Imediat am realizat că era o chestiune de clipe. Din doi pași mari am fost lângă ușă, pe partea cu balamalele. Când atacatorul avea să iasă, urma să izbesc ușa cu talpa. Manevra avea să-mi ofere un răgaz de câteva secunde, în care trebuia să acționez prompt. Cu puțin noroc, poate că ar fi scăpat arma din cauza loviturii. Ușa s-a deschis. I-am tras un picior, dar o secundă mai târziu decât ar fi trebuit. Holul îngust a răsunat în urma focului de armă. Urechile au început să-mi piuie. Ușa a contrabalansat. Am trecut prin fața ei, cu un salt rapid, încercând să descopăr ceva util. O bucată dintr-un birou, spătarul unui scaun și negreala nopții de după sticla unei ferestre. M-am lipit de perete, așteptând urmă-

toarea mișcare. Cineva a spart un geam. Cioburile au jucat pe pardoseală. Liniște apăsătoare și pe urmă am auzit gemetele. M-am uitat în cabinet, cu o oarecare teamă în adâncul sufletului, din cauza unei voci insistente din mintea mea alertă, care striga la mine să-mi bag dracului capul la cutie. Nu mai era nimeni acolo, în afară de Chi- rovici, prăbușit pe podea. Borfașului îi mergea bine, era înțolit ca lumea, nu glumă. Am dat să trec pragul ușii și mi-am amintit de femeie. Intenționam să o liniștesc și să-i cer să spele putina până să ajungă potera acolo și să intre pe fir, ca s-o scutesc de vreo trei sau patru drumuri și declarații inutile. M-am uitat înspre scaunul unde se așezase. Era tot cam pe-acolo, doar că zăcea prăbușită la picioarele lui. O baltă de sânge roșu, strălucitoare în reflexia neonului fixat în tavan, creștea încet. M-am simtit între cio- can și nicovală. Mi-am întors privirea. Mâna lui Chirovici s-a mișcat dintr-o parte în alta, ca și cum ar fi încercat să agațe ceva, să caute sprijin ca să se ridice de pe jos. N-a găsit nimic bun de care să se prindă și a continuat să bată aerul în gol. Din poziția în care stătea, nu puteam să-i văd fața. Trebuia să aleg. Rapid. Chirovici era un borfaș. Fata, doar una din multele inimi naive care-i livrau parte din suma necesară ca borfașul de vrăjitor să-și permită țoalele alea de calitate. Dă-1 încolo, mi-am spus, și am fugit către ea. Era căzută pe o parte. Firele de păr erau mânjite de sânge și i se lipiseră de obraz. Am așezat-o pe spate și i-am inspectat geaca. Glonțul o lovise în dreptul pieptului. O

palmă mai la stânga și s-ar fi ales doar cu un umăr zdrelit. Uneori, soarta asta chiar că-i o zdreanță de trei parale. Cu două degete, i-am presat pe jugulară. Am așteptat câteva secunde. Nimic. Am căutat să găsesc o poziție mai bună. Tot nimic. M-am repezit la încheietura mâinii. La fel. Fără puls. Rahat! Nicio speranță. Individa era moartă de-a bi- nelea. M-am ridicat și am fugit în cabinet. Chirovici tot mai căuta să se agațe de ceva. L-am așezat într-o poziție mai comodă. Abia atunci am putut să-i văd fața. Focul de armă îi atinsese bărbia. în partea dreaptă, mandibula arăta ca și cum avusese întâlnire cu lama unei drujbe. Sângele i se scursese pe piept, pe cămașa aia a lui din material scump, și tot continua să curgă. S-a uitat la mine cu o privire care abia își mai găsea concentrarea și a încercat să-mi spună ceva. Limba i-a scăpat afară, prin gaura din mandibulă, și o bucățică de os - un dinte? - a răsunat când s-a rostogolit în lungul podelei. Chirovici a început să-și miște o mână prin aer. în sus, apoi în jos.

— Ce vrei? am strigat disperat, incapabil să pricep ce încerca să-mi spună.

A continuat jocul mâinii prin aer. Gândește, Călines- cule, mi-am zis. Gândește. In sus și iar în jos. Ce naiba încerca să-mi spună? în sus și în jos. Aha! Fir-ar să fie. L-am tras lângă piciorul biroului, lipit de tăblia din lemn masiv. M-am uitat după ceva de scris și o coală de hârtie. Primul sertar - un creion. Al doilea - nimic. Al treilea - o carte. M-am repezit la Chirovici. Abia dacă mai respira. Privirea

îi căzuse inutilă înspre podea. Arăta al naibii de rău, era cu un picior în groapă. L-am apucat de guler și l-am scuturat. Pentru o clipă și-a găsit concentrarea. I-am fluturat cartea și creionul dinaintea ochilor. A ridicat mâna dreaptă și am încercat să-i dau creionul. L-a scăpat și s-a întins după carte.

— La naiba!

Am cules creionul de pe unde se rostogolise și i l-am întins. Ba mai mult, i l-am împins în palmă, în timp ce am încercat să-i îndoi degetele. Când eu am considerat că era gata, că-1 ține, el a desfăcut degetele și a lăsat creionul să cadă. S-a întins după carte.

— Vrei cartea?

A bâiguit ceva și câțiva stropi de sânge au zburdat prin aer. Unii au ajuns pe podea, alții pe hainele mele.

— E ceva în cartea asta? Ceva ce vrei să-mi arăți?

>

A încercat să-mi vorbească din nou și a tușit. De data aia chiar c-a împroșcat totul cu sânge și am fost nevoit să mă apăr cu un braț, ca să nu mă mânjească pe față. Și-a dat ochii peste cap și capul i-a căzut moale pe o parte. M-am repezit la el și l-am scuturat.

— Nu acum, la naiba. Nu acum! Ce-i în cartea asta, omule? Ce trebuie să văd?

De afară au început să se audă sirenele mașinilor po- terei. Chirovici a mai scos un horcăit și pe urmă s-a prăpădit. Trupul neînsuflețit a căzut inutil pe podea. L-am lăsat acolo. M-am dus până în dreptul ferestrei, m-am

uitat prin rama goală. Două mașini erau deja parcate în gura clădirii. Ușile deschise în lături, în grabă. Luminile girofarurilor amplificau iminența unui Crăciun fabulos, în vârful unuia din mormanele alea de zăpadă care flan- cau intrarea, puteam să văd clar urmele fugarului. Coborau, o luau în lungul străzii și pe urmă dispăreau în bezna grea. M-am gândit că ar fi fost o variantă să sar și să încerc să-i iau urma. Numai că mișcarea mi-ar fi desenat pe spinare o țintă mare cât toate zilele. Ușa sălii de așteptare a sărit din țâțâni. O mulțime de bocanci lovind furioși par- doseala și, aproape imediat, un STAI PE LOC! violent, care a umplut cabinetul, urmat la foc automat de mai multe MÂINILE SUS! LA VEDERE!

★ ★ ★

Arestul preventiv era la demisolul clădirii poterei. Șase celule. Cinci libere, una ocupată. Ghici de cine? Deși s-ar fi vrut renovate, spațiile de detenție erau mobilate tot cu paturile alea din fier, prinse de perete ca niște polițe mai mari, vechi de mai bine de douăzeci de ani si întărite cu lanțuri groase. In afară de stratul superficial de vopsea, aplicat cel mai probabil cu vreun an în urmă, totul urla că-i vechi. Un bec chior ca o cârtiță și un miros pregnant de stătut era tot luxul de care aveam parte. îmi făceam câteva scenarii în minte, când au răsunat balamalele neunse ale ușii de la intrare, zgâriind liniștea apăsătoare.

BLESTEMUL CELOR PATRU FANTOME Florin Purluca

Era Haragea. S-a proptit în fața celulei, cu mâinile în buzunarele paltonului. M-am ridicat de pe pat și am făcut un pas înspre gratii.

— Asta se întâmplă când faci pe deșteptul, mi-a spus.

- Mda!

— Niciun mda. Ai să-ți petreci Crăciunul între patru pereți.

— Doar n-o să-mi spui acum c-am devenit suspectul numărul unu?

— Obstructionarea anchetei, mi-a aruncat vorbele cu dispreț. Sună cumva cunoscut?

M-am schimbat la față într-un mod deloc agreabil. N-avea să-i placă, dar era ceea ce simțeam. Și eram la un pas să sar în aer ca o bombă cu ceas.

— Obstrucționarea anchetei pe naiba! Ați lăsat totul baltă de cel puțin doi ani. Nu-mi spune mie cum stau treburile. Autor Necunoscut și gata, v-ați spălat pe mâini.

A scos o mână din buzunar și a îndreptat un deget acuzator înspre mine. Chiar părea afectată. Măi, măi! Ca să vezi! Avea un suflet.

— N-ai niciun drept să ne pui la zid. Ai înțeles? Ce știi tu despre ce înseamnă să fii tras la răspundere de familiile victimelor?

Am fixat-o cu o privire dură, deși poate că într-un fel avea și ea dreptatea ei.

— Ai venit aici ca să-ți plâng de milă? i-am spus printre dinți.

*

Și-a îndesat mâna înapoi în buzunar.

— Nu. Nu de asta sunt aici.

— Atunci? De ce?

— Ca să-ti urez Sărbători Fericite si să te anunț că va » trebui să dai o declarație. »

— Ce? m-am răstit la ea. Glumești?! Dacă ai de gând să mă tii închis aici, n-o să ai un cuvânt de la mine.

— Nu fi căpos, Călinescule. Nu-ți îngreuna situația în mod gratuit.

Am tras aer în piept.

— N-am ajuns la timp. Era deja mort când am intrat. Sună bine?

— Bine, mi-a spus pe un ton grav. E alegerea ta.

A plecat înspre ușă.

— Am informații, Haragea. Chestii care pot duce ancheta în direcția corectă. »

S-a oprit în loc, la un pas distanță de ușa de la capătul culoarului.

— Te ascult, a spus de unde se oprise.

— Dă-mi drumul și pe urmă vorbim.

Câteva momente de liniște pliurdă.

— Te ascult, a repetat.

M-am prins cu mâinile de gratiile reci și dure și am încercat să mă uit înspre comisar. Nu prea m-a ajutat mișcarea. Abia dacă am putut să văd un sfert din spatele paltonului. După toate aparențele, nu aveam prea multe variante, așa că i-am spus tot ce știam.

BLESTEMUL CELOR PATRU FANTOME Florin Purluca

— I-ai o declarație lui Tudor și nu uita de cartea lui Chirovici, am insistat. Trebuie să fie ceva acolo, în cartea aia, altfel nu s-ar fi trudit atât să mă facă atent.

— Bine. Noapte bună!

Am strâns cu putere de barele de fier.

— Cum adică... Noapte bună?! Am avut o înțelegere, Haragea!

Ușa a cârâit din nou și s-a închis cu un *clanc* sec și de-a dreptul usturător.

— Ești o nenorocită! au răsunat cuvintele mele furi- *
oase. O mincinoasă ordinară. Să te ia naiba, comisare! M-ai auzit? SĂ TE IA NAIBA. EȘTI O MINCINOASĂ ORDINARĂ!

★

M-au eliberat în dimineața ultimei zile de Crăciun. Ce I
mai târg! Patru zile la zdup. Fir-ar să fie! Mi-am promis că aveam să i-o întorc nenorocitei cu vârf și-ndesat. Birourile colcăiau de caralii. Se agitau precum furnicile. Chiar n-aveau nimic mai bun de făcut pe la casele lor? Brusc, se dădeau de ceasul mortii să rezolve cazuri. Ce să zic, am fost la un pas să cad în genunchi de emoție și cât pe ce să jertfesc o mie de lacrimi de foc. M-am dus direct la birou. Doamna Dobrescu, înfofolită în obișnuitele ei haine de lux, mă aștepta în fața ușii, pe holul aproape complet lipsit de lumină. Probabil c-o informase
--

— îmi pare sincer rău, mi-a spus, fixând scândura podelei cu privirea. N-am putut s-o înduplec să te elibereze mai devreme.

Am scos cheia si am descuiat. Am intrat. N-am invi- »
tat-o, dar am lăsat ușa întredeschisă. A venit după mine. A încercat să se scuze din nou, dar am oprit-o la timp. I-am făcut semn să se așeze si mi-am turnat ceva de băut. Rom, cola. Știi tu, rețeta magică. Mi-am aprins o țigară.

— Riscuri colaterale, i-am spus. Pentru asta sunt plătit. Să-mi asum niște riscuri.

Stătea înfiptă în scaun și ținea în brațe o geantă diplomat, de parcă ar fi ținut o comoară. Din cauza luminii slabe din hol nu-1 văzusem din prima. L-a deschis și a pus pe masă un teanc de hârtii. Unul chiar consistent.

— Ce-s astea? m-am mirat.

— Copiile dosarelor.

— Dosarelor?!

Am strivit țigara în scrumieră.

— Da, mi-a spus. Se pare că am fost ținuți în umbră tot timpul ăsta.

Am luat hârtiile și am început să le frunzăresc. Nu puteam să cred ce văd ochilor. Am golit paharul dintr-o singură mișcare bruscă. Pe măsură ce citeam, simțeam că mi se usucă gura tot mai tare. Mi-am mai turnat unul. De data aia numai suc. Niciun strop de alcool. Aveam nevoie să fiu în cea mai bună formă.

— Cum ai făcut rost de ele?

— Pentru suma corectă, nimic nu-i imposibil.

— Păi... Cum de nu ai făcut rost de ele până acum?

S-a ridicat de pe scaun.

— Nu știu. Poate că nu mi se aliniaseră astrele. Poate că »

la vremea respectivă n-am dat de legătura potrivită. Poate că n-am știut eu ce și cui să cer. Chiar mai contează? Te rog să ai mare grijă de hârtiile astea ca de ochii din cap și să nu afle Haragea nimic despre ele. Da? - am scuturat din cap. Afacerea m-a costat aproape cât o vacanță de lux. Anunță-mă când afli ceva. Sărbători fericite!

»

A ieșit pe ușă, în timp ce eu am continuat să citesc și am putut să-i aud tocurile pocnind pe treptele betonate câteva secunde bune. Aveau să fie de-a dreptul niște sărbători fericite.

★ ★

Am ieșit în stradă fără să știu cu precizie în care parte trebuia s-o apuc. Mai aveam patru zile din momentul ăla ca să fac o schimbare. După asta, totul era inutil. Să merg și să caut mai multe indicii în biroul lui Dante Chirovici ar fi fost condamnare curată. Din nou, obstrucționarea anchetei. Totuși, nu puteam să stau cu mâinile în sân și să aștept minuni, așa că am decis să mai fac o vizită unui prieten drag.

Tudor Adal n-a părut surprins să mă vadă. Nu mai purta ochelarii ăia paradiți pe creștetul capului și nici nu

m-a mai invitat să intru în sufrageria lui mirobolantă. Mi-a vorbit încrezător, din tocul ușii. întunericul de pe casa scării îmi făcea munca mult mai grea, din cauza faptului că nu prea puteam să-i analizez expresia feței așa cum ar fi trebuit.

— Ce vrei? a mârâit el.

Curajul lui, spre surprinderea mea, era la cote maxime. Ce ar fi putut să se întâmple ca să-și permită să fie atât de agresiv verbal? Avea tupeu, nu glumă.

— Nimic ieșit din comun, i-am spus. Poate ceva mai multe detalii? Ceva ce ți-a scăpat la ultima întâlnire și între timp ți-ai amintit?

— Am spus tot ce era de spus.

A făcut un pas înapoi și a dat să închidă ușa. Dacă n-aș fi fost inspirat s-o blochez cu vârful bocancului, probabil c-ar fi făcut-o fără probleme.

— Joci un joc periculos, amice, l-am anunțat, departe de a fi răuvoitor.

- Da?

- Da!

— Să știi că mi-au spus că pot să-i chem oricând. Abia așteaptă să le dai un motiv să te înhațe.

L-am fixat cu o privire rece ca o bucată de oțel. El a rânjit, antrenat de afectarea mea vizibilă.

— Un singur apel la 112 și înfunzi pușcăria, istețule. Ai obstructionat desfășurarea anchetei. încă una minoră și te-ai ras pe bot. Adio libertate. Așa că ai face bine să te cari, până nu-mi trece vreo idee prin cap să sun pe cineva.

A pus un accent grav pe ultimul cuvânt, ca și cum detaliul cu sunatul chiar ar fi făcut diferența. Am simțit o ușurare, ca un fulg de nea în bătaia vântului. In doar câteva secunde îmi făcusem mai multe scenarii întunecate, demne de ecranizări de top, despre felul în care vrăjitori vicioși și nebuni aveau să fie pe urmele mele. De fapt, era vorba despre poteră. Până la urmă, Haragea luase în considerare și varianta mea și-l vizitase pe Adal. N-am știut cum să interpretez tentativa.

— Te-au vizitat zbirii și acum faci pe istețul, i-am spus, pentru că nu prea știam în care direcție să duc discuția. Așa-i, prietene?

A continuat să mă înfrunte cu privirea lui de dur prefăcut, în timp ce s-a tot proptit în ușă. Muchia și tocul mi-au strâns serios talpa bocancului. M-am străduit să nu fac evidentă durerea degetelor suferinde, prinse ca într-o menghină.

— Și asta-i tot ce ți-au spus? Nimic altceva? Un telefon și s-a zis cu tâmpitul ăla de detectiv. Așa-i? Nicio vorbă despre prietenul tău vrăjitor Dante Chirovici? Despre felul în care a crăpat?

Privirea lui dură și-a mai pierdut puțin din concentrare, în mod clar, mintea a început să i se învârtă ca un carusel. Chiar și cu toată lipsa aia de lumină din hol, tot n-a izbutit să-și ascundă pe deplin neîncrederea.

— Prostii! Minți, mi-a spus, dar nu s-ar fi crezut nici el dacă și-ar fi văzut mutra. Vrei doar să mă sperii. Crezi că mă sperii?

— Zici? Degetele mele au început să urle din cauza presiunii ușii. Uite cum facem, am completat, în timp ce mi-am retras talpa dintre ușă și toc. Sentimentul de ușurare mi-a invadat piciorul. Am continuat: te las să dai un telefon. Dar să suni *cineva-ul* corect. Da? In tot timpul ăsta, eu am să aștept aici, pe hol.

Mi-a trântit ușa în nas și am putut să aud clănțănitul metalic al yalei cum blochează ușa. Am decis că puțin tutun era remediul perfect. M-am sprijinit de balustradă și am făcut puțină gimnastică de amator ca să-mi mai dezmorțesc degetele de la picior. Am terminat prima țigară și am aprins-o pe următoarea. Mi-am spus că era musai să le las. Evident, ca de fiecare dată, minunea avea să se întâmple de a doua zi. întotdeauna, Armând, prietene, schimbarea începe de mâine. Cam pe la jumătatea țigaretei, yala a pocnit din nou. Capul lui Tudor a ieșit prin crăpătura timidă a ușii. Arăta de parcă văzuse pe cineva care în mod normal ar fi trebuit să-si doarmă somnul de »
veci. Am lăsat mucul să cadă pe ciment și l-am strivit cu talpa.

— Te-ai convins?

Adal a scuturat din căpățâna lui ciufulită. Era convins, niciun dubiu în treaba asta. Am intrat și ne-am așezat la masa din sufragerie. Apartamentul era la fel de dezorganizat. Toate cele împrăștiate la întâmplare.

— Un ceai? mi-a spus.

Am ridicat o sprânceană. Ca să găsească ce-i trebuia prin dezordinea aia, ar fi avut nevoie de o zi întreagă.

— Nu. Mulțumesc, oricum.

— Cum s-a întâmplat? a trecut el direct la subiect.

I-am povestit. M-a urmărit speriat, ca motanul pe dulău. I-am pus pe tavă detalii. Multe detalii. Desigur, aveam tot interesul să-1 sperii. Trebuia să scot totul de la el.

— Și ce pot să fac? m-a întrerupt. Ți-am spus deja ce-am știut.

Își ținea mâinile între genunchi și ochii lipiți de podea. Vechea poziție a școlarului care nu și-a făcut tema. Era vizibil neliniștit, dar nu din cauza faptului c-ar fi ascuns ceva. Aveam eu o idee cam despre ce era vorba. Se temea de ce ar fi putut să i se întâmple. O pierdere de timp, m-am gândit. îl compătimeam, dar mai mult ca sigur vizita mea era o pierdere de timp. Tipul chiar nu mai avea ce să-mi spună. M-am ridicat și am pornit către ușă.

— Crezi că o să vină după mine? m-a întrebat chiar înainte să părăsesc apartamentul.

Ochii lui, mărunti si triști, anunțau o furtună. Avea să fie o noapte dură pentru el, indiferent dacă urma să i se întâmple ceva sau nu. Așteptarea, incertitudinea dintre viață și moarte, e o tortură.

— Nu cred, l-am mintit.

L-am văzut cum încearcă să mai spună ceva, dar nu prea își găsea curajul s-o facă, așa că am deschis ușa și am ieșit. Tot ce încerca să-mi spună, puteam să jur, avea legătură cu starea lui de neliniște. Nimic important, văicăreli inutile. Am coborât scările cu un ritm constant. Gândește,

Armând. Gândește. Pe cine mai poți ischiti ca să mai scoți ceva informații? Ajuns în stradă, am simțit frigul congelat ca limba rece și lipicioasă a unei șopârle pe obrazul meu încordat. M-am oprit pe trotuar. Semăna cu un patinoar. Trecătorii înfrigurați imitau mersul unor pinguini, lup- tându-se să nu-și piardă echilibrul. Am rămas locului, latent. M-am uitat înspre ceea ce presupuneam eu c-ar fi fost fereastra apartamentului lui Adal. Ca într-un film polițist, o siluetă întunecată se contura perfect desenată peste lumina slabă din interior.

— Fiecare cu demonii lui, prietene, am spus fără să mă gândesc prea mult ce-ar fi trebuit să însemne cu adevărat vorbele alea moralizatoare.

Uneori am pretenția că sunt un detectiv genial, alteori doar fac pe deșteptul. în timp ce m-am hotărât să fac la stânga și să merg calculat pe trotuarul lucios, nu puteam să mă decid în care din fazele alea două mă aflam. Pentru binele meu, de fapt al tuturor, ar fi fost ideal să fie prima variantă. Problema e că genialitatea asta e o piatră rară și strălucește maiestuos dacă și sursa de lumină se răsfrânge asupra ei din unghiul perfect. Ceva a făcut aerul să pârâie și să trosnească. O femeie a scăpat un țipăt de spaimă. M-am întors speriat, încercând în același timp să identific sursa zgomotului. Mi-am imaginat cum sunt atacat din toate direcțiile. Au mai urmat și alte țipete. Călcâiele m-au lăsat baltă și m-am lățit pe gheața rece și umedă. Repezit, abia am reușit să găsesc un punct de sprijin și să mă ridic.

BLESTEMUL CELOR PATRU FANTOME Florin Purluca

S-a auzit și a doua bubuitură și prin fereastra apartamentului lui Tudor Adal a ieșit un corp. Oamenii au luat-o razna, fugind care încotro apucau. Vreo doi au alunecat și au căzut. Concentrarea de forță și lumină a scos rama din țâțâni, care s-a prăbușit pe trotuar în câteva secunde. Imediat au urmat corpul și ploaia de cioburi. în timp ce am luat-o din loc, m-am uitat atent și încordat către ambrazura din peretele de la etajul al doilea. O umbră privea tabloul din stradă. Nu erau prea multe detalii de observat, dar forma unui cap care purta pălărie era inconfun- dabilă. Am încremenit. La naiba!, mi-am spus. Chiar că nu mai știam cum stăteau lucrurile. Cine pe cine urmărea? Eu pe el sau el pe mine? Devenisem din vânător vânat? Omul cu pălărie s-a aplecat peste zidul rupt și, probabil mulțumit de ce a descoperit acolo, s-a întors și a dispărut.

Adal era mort de-a binelea. Cineva din apropiere discuta precipitat la un telefon mobil. Mai multe cioburi mari îi trecuseră vrăjitorului prin torace. Vârfurile mânjite cu sânge scânteiau în lumina zilei. Zăpada din jur era năclăită cu sânge. Pe figură i se întipărise groaza, arăta ca un personaj de pe un afiș de film. Am împins cadavrul într-o parte cu talpa bocancului. Un bărbat cam de vreo cincizeci de ani s-a apropiat cu mișcări stângace și m-a avertizat că n-ar fi trebuit să fac asta. Distrugi dovezile de la locul crimei, a insistat el. L-am ignorat. Pentru ce aveam de gând să fac, îmi trebuia o armă. Cu talpa dreaptă am fixat rama descentrată și am tras cu putere. Una din

laturile canatului din lemn vechi a pârâit și pe urmă a cedat. Am rămas în mână cu ceea ce aducea cu un fel de bâtă de ocazie. Puțin peste un metru lungime și câteva cioburi tăioase înțepenite în latura opusă presupusului mâner. I-am cântărit greutatea, legănând-o prin aer. Numai bună. Cu puțină pricepere din partea mea, avea să-și facă treaba. Mai trebuia să găsesc o soluție ca să-1 iau pe vrăjitorul ucigaș prin surprindere, să nu-i las timpul necesar să mă spulbere cu o vrajă, și totul era ca rezolvat. Care socoteli nu ies în teorie? Mi-am jurat că dacă urma să scap cu capul pe umeri și de data aia, aveam să port blestemata mea de centură cu elixire chiar și pe sub pijamale.

Am pornit către intrarea în scara blocului. Același individ care mă informase despre neglijența mea față de locul crimei m-a avertizat că sus avea să fie treabă serioasă.

— Vezi-ți de treabă, domnule, mi-a spus. A fost anunțată potera. Te bagi singur în gura lupului. Lasă-i pe ei să rezolve.

L-am ignorat din nou.

Chiar și-n plină zi, susținut de gravitatea momentului, întunericul din holul ăla era magistral. Ceva începea să mă facă să cred că bezna nu era întâmplătoare. Domina absolut casa scării. De la primul etaj puteam să aud bușituri. Lucruri aruncate de colo-colo. Ucigașul cotrobăia prin lucrurile mortului. Poate că până la urmă o colabo-

rare fusese între ei. Bătuseră palma și, probabil speriat de consecințele târgului, Adal făcuse pasul înapoi. Oamenii se răzgândesc mereu. Ca un motan care trudește să scape din cada cu apă. La început e curiozitatea, apoi, când simte pericolul, caută să scape cu orice preț. Nu-l interesează zgârieturile ghearelor de pe fibra de sticlă, vrea cu orice preț să se salveze. Cam asta lasă oamenii nehotărâți în urmă. Teama se estompează în timp. Zgârieturile rămân.

Ușa apartamentului era în lături. Nu arăta ca și cum ar fi fost forțată. Ucigașul a folosit soneria, Adal nu se așteptase nici în ruptul capului. Probabil c-a gândit că făcusem cale întoarsă. Poate crezuse că uitasem să-i spun noapte bună. Idiotul! A deschis fără să se asigure și inevitabilul s-a produs. M-am apropiat și mai mult de intrare și am stat un timp și am ascultat, cu ochii mijiți, ca să încerc să descopăr o mișcare în clarobscurul din interiorul apartamentului. Liniștea înșelătoare te trăgea de cravată. Eu n-aveam una, dar am pregătit bâta și am intrat. Prin gaura din perete puteam să aud sirenele orăcăind din depărtare. M-am plimbat prin apartament folosind bâta așa cum își folosește un orb bastonul, atingând una sau alta. Liniștea dimprejur tot încerca să mă ademenească, să mă determine să-mi las mușchii să se relaxeze. Să accept asta, ar fi fost prematur. Vrăjitorii ăștia se pricep să dispară la foc automat, probabil că asta și făcuse, dar simțeam o nevoie acută să mă asigur, mai ales după ceea ce-i făcuse lui Adal. Am împins cu reticență o ușă albă, jerpelită. Bucătă-

ria părea neatinsă. Vreau să spun că existau pe masă, chiuvetă și pe plita aragazului teancuri de farfurii și oale nespălate, împestrițate de petele de mâncare uscată, dar nimic trântit pe jos. Nimic care să arate că s-a umblat în grabă printre oale, pahare și farfurii. In baie, la fel, nimic notabil. In sufragerie, o mulțime de cărți vechi înșirate pe pardoseală. Dovada era irefutabilă. Căuta un manual de magie sau ceva pe-acolo. Manualul pe care nu apucase să-l înhațe din biroul lui Dante Chirovici și pe care poate că-1 avea și Adal? întrebarea de zece puncte: îl găsise? Avusese și Tudor Adal unul? Sirenele poterei erau tot mai aproape. M-am mai învârtit un timp prin casă, cu speranța deșartă că aveam să descopăr ceva remarcabil, ceva care să aducă puțină lumină și logică în planul mișel. Fără niciun succes. Singurul lucru cu adevărat util pe care puteam să-1 mai fac, era să spăl putina. Dacă aveau să mă găsească din nou zbirii la locul crimei, ar fi fost ca și cum aș fi udat o floare cu acid de baterie și mă așteptam să ro-dească splendid și remarcabil.

Dezamăgit, am făcut stânga-mprejur și el era acolo, în tocul ușii de la intrare. Trenci și pălărie kaki. O privire întunecată, dar detașată, sigură, deasupra liniei unui fular strâns peste figură. Am tras cu dificultate aer în piept, trudind în mod inutil să-mi ascund surprinderea. Când știi că pornești la joc cu minus-avantaj, picioarele sunt din plumb. Brațele, așișderea. A avut nevoie doar de o smu- citură din încheietura mâinii drepte și am zburat, literal-

mente, prin ambrazura din perete, direct în stradă. Prin aer, mi-am amintit în mod totalmente inutil că la un moment dat am iubit. Am fost și iubit. Și imediat am simțit izbitura. Buf! Ca și cum ți s-ar îndesa pe gât furtunul unui aspirator pornit la turație maximă. Exalația bruscă a părut ca un declic - trahee blocată! Dacă aș fi avut un pic de coloană vertebrală - mă rog, un pic mai mult decât de obicei - aș fi așteptat ca lucrurile să revină la normal. Sau moartea. în schimb, am început să mă agăț cu disperare de lucrurile dimprejur, încercând să respir. M-am dat de-a rostogolul. Venele de la nivelul gâtului le simțeam la mână precum un set de furtunuri sub presiune. Ochii au început să-mi lăcrimeze. Și apoi a venit din nou aerul. Corpul a găsit soluția problemei și m-am lățit pe spate. Prin ceață am deslușit forma unei caschete. Un zbir se » »
străduia să-mi spună ceva. N-am priceput o iotă, dar am scuturat din cap, în cazul în care se întreba dacă mai sunt printre cei vii. Lângă mine mai zăcea un individ. La început am crezut că era Adal, dar pe măsură ce am început să primesc mai mult aer în plămâni și privirea mi s-a limpezit, am descoperit un set de trăsături cunoscute, pe figura unui bărbat de vreo cincizeci de ani. De unde-1 știam? A, da, evident. Bărbatul care-mi spusese să-mi văd de treabă. Ce se întâmplase? Cum de scăpasem eu, după plonjonul ăla în gol de la etajul doi? Cum de crăpase el? Gâtul îi stătea într-o poziție nefirească. Frânt? Probabil. Să fi fost oare posibil ca eu să-i fi aterizat în cârcă? Impo-

sibil, mi-am spus. Nu de crezut, ci de acceptat. M-am ridicat în capul oaselor, bălăngănindu-mă, ca o creangă în vânt. Am avut senzația că mi s-a spus să nu mă mișc, să aștept serviciile sanitare, dar eu am tot încercat să merg și până la urmă am căzut în genunchi. M-am târât ca un vierme spre un loc mai retras, mai întunecos. Voiam să dispar cât mai repede. Privind totul din umbră, m-am simțit ca un câine cu coada între picioare. Deși e al naibii de greu, uneori trebuie s-o recunosc: a fost o chestiune de șansă. Scăpasem ca prin urechile acului.

M-am uitat cu băgare de seamă la locul crimei. Luminile mașinilor de poliție făceau totul să pară mult mai grav, mai teatral. Doi morți. Văzusem eu unele cu mult mai rele la viața mea. M-am ridicat cu greu, dar m-am ridicat în cele din urmă și mi-am luat tălpășița, chiar și așa, butușit cum eram. în tot timpul cât mi-a luat să ajung la birou, imaginea individului de cincizeci de ani mi-a jucat prin minte ca o muscă enervantă, pe deasupra farfuriei, în timpul cinei. Am întors scenariul pe dos de vreo două ori, dar concluzia era una singură: murise din vina mea. Dacă mi-aș fi văzut lungul nasului, dacă aș fi avut centura, ar fi fost o cu totul altă socoteală. Dacă...

Văicăreala aia m-a făcut să mă simt ca o domnișoară cu tocul rupt, taman în mijlocul petrecerii. O porție zdravănă de rom avea să rezolve problema. Așa că am decis să renunț la suc. Mi-am pus o doză sănătoasă din lichidul chihlimbariu și l-am analizat îndelungă vreme în lumina

chioară a becului suspendat de tavan. Ce să zic, lucrurile mergeau de minune. Ca totul să fie complet, am scotocit prin debara și, când am găsit-o, am pus-o pe birou, lângă pahar. Afurisita ai de centură era cât pe ce să mă lase fără fitil de vreo câteva ori. Din cauza asta renunțasem s-o mai »
folosesc. De fiecare dată când am avut nevoie de ea, belele au curs gârlă. Ca un magnet. Totuși, nu era ca și cum băutura m-ar fi așezat într-un club select.

Am continuat să mă holbez. La centură, pe urmă la pahar. Din nou la centură, din nou la pahar.

La naiba! mi-am spus. Obișnuiam să iau lucrurile personal și asta mă făcea să mă simt solid ca un stejar. îmi lăsa de fiecare dată impresia că în adâncul meu zăcea un set de principii. Mă făcea să mă simt viu. Ciudat, să ajungi să mori și să continui să respiri. Când nici măcar moartea nu te mai vrea - și, crede-mă pe cuvânt când ți-o spun, individa chiar nu-i o fufă cu aere - când te lasă să bați pământul în mod inutil, un zombi infestat cu virusul depresiei, atunci chiar c-ai dat-o-n bară, prietene! Apucă hățurile. Trage, luptă. Cât încă mai poți să faci ceva.

Așa că m-am ridicat din scaun, mi-am prins blestemata aia de centură la brâu și am ieșit pe ușă. Pe urmă m-am întors și am luat teancul ăla de dosare. Știi, poate că sunt eu un detectiv al naibii de bun, dar nu-s chiar o bancă de date ambulantă. Am ieșit și pe urmă m-am întors din nou. Fir-ar! Am apucat nenorocitul ăla de pahar și l-am turnat pe gât fără să trag aer. Aveam să mă las eu de năravul ăla,

în cele din urmă. Dar era mai bine dacă aveam s-o fac în ziua următoare. De mâine, prietene, mi-am spus. De mâine, mai mult ca sigur. Am ieșit și chiar am trântit ușa după mine si am coborât scările alea cu viteza unui taifun.

Cred că trecuse mai bine de un an de când nu mai luasem o cursă înspre Lumea Orașelor. Decorul era la fel de rece, la fel de murdar. Totuși, cumva, plin de viață. Mi-am plătit drumul așa cum se cuvine, un bănuț de aur barcagiului, și am făcut o haltă în Orașul Nopților. Dacă individul se ascundea într-unul din orașe, atunci știam persoana potrivită care ar fi putut să mă ajute. Am refuzat o duzină de bâtaci care se ofereau să-mi ferească spatele de belele prin întunericul veninos și am mers direct spre sediul central al poterei. Ca de obicei, R era la datorie.

S-a uitat la mine lung, m-a scanat din cap până-n picioare, apoi a râs în felul ei autentic:

— Să fiu al naibii, Armând Călinescu. Detectivul minune!

— Bine, bine, i-am tăiat macaroana. Termină cu prostiile.

R a surâs.

— Poate n-o să-ti vină să crezi, dar lauda aia chiar nu era pe bune. Știi, încercam să par politicoasă. Mi-au instalat un soft nou și nu eram sigură dacă funcționează în parametri normali.

BLESTEMUL CELOR PATRU FANTOME Florin Purluca

A continuat să bodogăne și să mă ia peste picior. Un timp, m-am prefăcut indiferent, dar sunt făcut din came și oase și mi s-a spus odată, în vremuri antice, că am haz și am căzut victima tentației de a-i ține hangul.

— Ce pot să spun. O dulceață. Un robot făcut din lapte și miere. Deja regret că m-am întors.

Din fericire, R n-a mai rezistat și barajul s-a rupt. A sărit și m-a luat în brațe. Pentru o secundă m-am temut c-aveam să mă aleg cu vreo două-trei coaste rupte, eram și așa destul de șifonat după afacerea cu ieșitul prin perete, dar și-a dozat forța emoției cu precizie chirurgicală.

— Hei, prietene, ce-i cu tine? Nu te-am mai văzut de o tonă de ani.

— Luni, mai exact, am completat.

— Da, da! Mi-a făcut cu ochiul. Oare chiar avusese parte de un update? m-am gândit. Care-ți mai e viața? a continuat ea.

I-am analizat figura electronică pentru o secundă, într-o liniște și o atenție autistă, apoi am spus:

— Caut pe cineva. Un criminal.

Veselia i-a fugit de pe chipul sintetic.

— Serios? Un criminal? în Orașul Nopților?

Recunosc, m-a luat prin surprindere. Glumea sau cum?

- Ă, da...!?

— Ai o descriere? O poză? Ceva?

M-am străduit, dar tot ce am putut a fost:

— Poartă trenci, pălărie și are chipul acoperit până peste nas cu un fular.

— Aha! apoi a făcut o scurtă pauză. M-am gândit că era vorba despre una din verificările alea rapide din baza ei de date. Pe urmă mi-a făcut semn cu mâna: vino!

M-am dus după ea. Am mers printre birouri, am trecut printr-un hol îngust, cu o ușă metalică în capăt. Am trecut de ușă și acolo aștepta un agent, așezat la o masă, pe un scaun. Păzea o altă ușă. Pe masă era un registru. R și-a scris inițiala în dreptul pătrățelului unde agentul a trecut data și ora și pe urmă ne-a permis să trecem dincolo de ușa lui prețioasă. Era o carceră. Din tavan atârnau mai multe becuri. Jumătate din ele erau arse. Cu toate astea, considerând faptul că eram în Orașul Nopților, într-o carceră, era mulțumitor. Puteai să vezi pe unde calci.

— Poftim! mi-a spus R și a arătat înspre celule. Alege unul.

M-am uitat la indivizii care leneveau dincolo de barele masive din fier ruginit. Erau opt celule. Câte patru de o parte și de alta a holului pe care ne aflam. In fiecare celulă erau cel puțin doi indivizi sau chiar patru. Jumătate din ei purtau trenduri, pălării și-și ascunseseră mutrele după bandane sau fulare.

Ce pot să zic? Teatrală, ca de obicei.

— Ai fi putut, pur și simplu, să-mi explid, i-am spus, cu brațele împreunate dinaintea pieptului. Nu era necesar spectacolul ăsta. Dacă simt nevoia, pot să-mi cumpăr și singur un bilet la teatru.

R a zâmbit, vizibil neafectată de nemulțumirea mea.

— Dacă ți-aș fi spus, nu m-ai fi crezut. Probabil te-ai fi gândit că fac pe interesanta. Așa că mi s-a părut mai simplu să-ți arăt.

Avea dreptatea ei, căutam acul în carul cu fân. Toată faza era că nu o făceam drept hobby. Când ești plătit, car cu fân sau nu, mai devreme sau mai târziu, acul trebuie neapărat să apară. Ne-am întors în sala principală.

— Pot să întreb într-o parte sau în alta, mi-a zis R. Insă știi prea bine cum stau treburile pe aici - știam. Când acțiunea se petrece dincolo, a subliniat cuvântul *dincolo,* pe nimeni nu prea interesează. Nu-i treaba celor din Orașe.

— Ar putea să omoare și aici, am avertizat-o, deși aveam eu o idee cam ce avea să-mi spună.

— în Orașul Nopților au loc două crime pe secundă. Poate c-a și făcut-o deja.

Am întrerupt-o.

— Hei, nu dramatiza, i-am spus, zâmbind. Nu-i chiar atât de rău pe-aici.

— în fine, ai prins ideea.

Și-a pus brațele pe birou. O plăcuță aurie spunea lucruri minunate despre perioada în care eu lipsisem. Am ridicat dreptunghiul auriu și l-am fluturat prin aer, demonstrativ.

— Comisar sef, ha?

— Ce pot să zic? Bună parte din vina asta o porți. După istoria cu gangsterul ăla, să spunem că lucrurile au mers în direcția potrivită.

BLESTEMUL CELOR PATRU FANTOME Florin Purluca

Mă bucuram pentru ea, doar că n-o văzusem niciodată genul care să-și croiască drum spre vârful piramidei pă- pând hârtii. însă oamenii se mai schimbă. E adevărat, roboții sunt roboți. Dar până la urmă, R nu era chiar orice fel de robot. Era un Fanto-Bot. Dincolo de carcasa metalică ardea un suflet fantomă. Un om, până la urmă, chiar și de metal, cum era.

— Din păcate, treaba mă depășește, Armând. De ce nu te întâlnești cu vraciul ăla al tău?

Nu i-am spus nimic.

— îi ești dator?

— Nu, am spus.

— Aveți ceva de împărțit? Afaceri neterminate?

— într-un fel.

Treaba era că Voltaire mă ajutase în toți anii în care hoinărisem prin Lumea Orașelor. Cumva, văzuse în mine ceva. N-aș putea să spun exact ce. Un războinic al dreptății. Un purificator. Sau poate că era doar nebunia de care obisnuiam să dau dovadă cea care-1 determinase să mă sprijine. Habar n-am. în orice caz, prețurile pe care le plăteam eu pentru elixire, spre deosebire de alți clienți de-ai lui, erau ridicole. Dar eu pricepusem că totul nu era chiar lipsit de obligații. încercase să facă din mine un fel de gardian al Orașelor, pentru că eu veneam din afară și nu eram atins de aura lor. Doar că îl lăsasem baltă. Fără niciun anunț. Fără niciun cuvânt. Dispărut fără urmă de mai bine de un an. Singurătatea constantă și toate luptele

alea lăuntrice m-au târât înspre vizuina mea. Nu spun că aș fi un suflet de plastilină, ba din contră, am tăria să mă consider unul din fier. Insă, rugina, bat-o vina. E doar o chestiune de timp. întotdeauna e o chestiune de timp. Singurul inamic imposibil de pus la pământ - timpul. Lucrează implacabil, în defavoarea tuturor.

Când nu ai opțiuni, deseori se întâmplă să înghiți în sec si să faci ceea ce trebuie făcut, indiferent dacă-ti con- vine sau nu. Pentru că, desigur, asta fac bărbații. Și să fiu al naibii dacă nu am pretenția că sunt imul.

★ ★ ★

Dacă era ceva la care se pricepea, atunci diplomația era specialitatea lui V. M-a primit cu un zâmbet jovial. Am intrat în cabinet cu o neliniște care mă făcea să-i evit tot timpul privirea. Am încercat să inventez o scuză. S-a uitat la mine cu serenitate. Chiar în timp ce puneam cap la cap detalii lamentabile, el mi-a spus:

— Cu ce-ți pot fi de folos, Armând?

Aș fi putut să număr pe degete dățile în care-mi spusese pe nume.

— Vreau să știi că...

Mi-a făcut un semn din mână ca să mă opresc.

— Ai avut motivele tale. Nu-mi ești dator cu nido scuză. Spune-mi, te rog, cum pot să te ajut?

Mi-au trebuit câteva secunde ca să mă pun pe picioare, pe urmă i-am zis:

BLESTEMUL CELOR PATRU FANTOME Florin Purluca

— Am un caz care-mi pune bețe-n roate. Un ucigaș de adolescenți. Trei ani, consecutiv, trei crime. In noaptea de Anul Nou. încă nu m-am priceput să fac legătura, dar asta nu poate să fie o întâmplare.

V și-a frecat bărbia, eu i-am întins dosarele. S-a așezat pe un scaun și le-a răsfoit lapidar. Mi-a restituit hârtiile.

— Nici vorbă, mi-a spus afectat. Aici avem cazul unui *doritor*. L-am privit intrigat, el a continuat, în timp ce s-a îndreptat înspre un raft ticsit cu volume vechi, genul acela de coperte roase, învelite în piele și cu titluri aurite. Blestemul celor patru fantome, a spus.

A tras afară din raft un tom cât toate zilele si l-a așezat , I pe masa de lucru. L-a răsfoit până a ajuns la pagina dorită. Mi-a arătat un desen complicat. Silueta unui bărbat, cu mânile antrenate într-un joc al semnelor magice, în jurul căreia spiralau patru șiruri de abur cu expresii grave de chipuri de om la capetele îndepărtate.

— Doritor? m-am mirat.

— Unul care nu are chemare spre arta vrăjitoriei, dar care încearcă pe căi mai puțin convenționale să capete oarecare pricepere. Blestemul celor patru fantome e modalitatea cea mai simplă prin care poți face asta. Ai nevoie de patru spirite care să fie eliberate în noaptea dintre ani. Tinerii sunt surse bune de energie, pe care le poți folosi în aproape orice truc magic sau incantație, și sporesc șansele reușitei.

— Si. fantomele. în ce fel sunt de folos?

BLESTEMUL CELOR PATRU FANTOME Florin Purluca

— Elementar, dragul meu Armând. îi omori, le pui fantomele la adăpost cu un descântec și la timpul potrivit canalizezi toată ura aceea acumulată în sărmanele suflete ca să-ti deblochezi aura ezoterică.

N-a părut chiar atât de elementar, însă nu țineam să devin o autoritate în domeniu, fapt pentru care nu am insistat. Am trecut la ceea ce mă ardea mai tare:

— Asta înseamnă că în câteva zile avem ultima șansă să-l prindem?

— Exact! mi-a spus sec.

întrebările au început să mi se adune în cap.

— în ce constă ritualul?

— Câteva descântece.

— Durata totală? Timpul de lucru efectiv, vreau să spun.

— Câteva minute, dar aici intră în calcul și priceperea invocatorului.

— Totuși, am spus, vizibil afectat de tot mai multe gânduri negre. Suntem ca arși. Ce-1 împiedică pe el să nu mai ucidă? Ar putea s-o facă oriunde. De unde să știm unde va lovi?

— Ei bine, în asta stă cheia rezolvării tale. De cele mai multe ori, puterea de concentrare și priceperea doritorilor sunt limitate, fapt pentru care el va trebui să acționeze într-o arie restrânsă, pentru ca la momentul potrivit să poată invoca blestemul final. Din cauza asta va fi silit să ucidă în aceleași împrejurimi și chiar în același interval orar. Fapt dovedit și de constatarea orelor deceselor: două și zece, două și șapte și două și trei minute.

— Cât timp am la dispoziție?

V s-a mai uitat o dată pe hârtii, la fel de lapidar ca prima dată, apoi mi-a spus:

— Undeva între cinci si sase ore. , ,

în teorie, V avea dreptate. Toate detaliile erau la locul lor, ca piesele dintr-un puzzle. Problema era că raza de acțiune, respectând cele trei crime, la o primă analiză la rece era, de fapt, granița orașului. Cum aș fi putut eu să țin sub observație toate străzile dintr-un oraș, de unul singur? Era clar, aveam nevoie de ajutor. Dar a avea nevoie și a primi ceea ce ai nevoie sunt rareori sinonime. Mă îndoiam amarnic de faptul că Haragea avea să mă aștepte cu brațele deschise.

Aveam, totuși, centura. îmi sporea șansele de reușită, totuși nu-mi permiteam să risc nici măcar în cazul în care insuccesul însemna un procent de zece la sută. Desigur, nu era cazul. Socoteala era tocmai pe dos - nouăzeci la sută șanse de eșec, nicidecum izbândă.

Mi-am făcut plinul de elixire și i-am mulțumit lui Vol- taire cu vârf și-ndesat. El s-a mulțumit să-mi zâmbească părintește și să-mi ureze mult noroc.

— Am încredere că vei izbuti, mi-a spus. Ești un spirit puternic.

Oho! Și cât de mult îmi plac mie vorbele astea de vază.

★ ★ ★

BLESTEMUL CELOR PATRU FANTOME Florin Purluca

Situația începea să se complice. începea să arate ca un film de categorie B cu deznodământ incert. M-am întors în lumea reală, gândindu-mă serios dacă ar fi fost o mișcare bună să apelez la comisar și dacă ar fi trebuit să-mi informez clienta despre pista pe care o prinsesem. Am mers la birou și m-am pus pe făcut socoteli. Aveam la dispoziție patru zile și nu mai existau dubii. Ucigașul avea să lovească din nou. Necazul principal stătea în faptul că nu mai aveam elementul surpriză. Doritorul știa că eram pe urmele lui. Ceea ce-1 făcea de două ori mai periculos. Atât prin faptul că ar fi avut toate motivele să fie prudent, deci mai greu de prins; cât și din cauza unei posibile ieșiri explozive. Mânat de disperare, în cazul în care s-ar fi simțit prins la înghesuială, ar fi fost în stare de lucruri atroce, dincolo de priceperea și raționamentul firescului. Și nu era deloc un detaliu de trecut cu vedera. Oamenii, în situații de criză, sunt capabili de lucruri inimaginabile. Sunt în stare să lase în urma lor dâre lungi și vizibile de distrugere voită, ca să scape cu orice preț.

La naiba, că oricât as fi încercat să-mi dau silința, era limpede că nu puteam să fac totul de unul singur. Nici dacă m-aș fi dat de trei ori peste cap. Ceea ce nu-mi lăsa decât o singură opțiune: să las capul plecat și să solicit ajutorul comisarului Haragea. N-ai idee cât de mult mă coafa mișcarea.

înainte să plec înspre sediul poterei, am mai răsfoit o dată dosarele. M-am uitat la poze, am analizat detaliile.

BLESTEMUL CELOR PATRU FANTOME Florin Purluca

Le-am pus din nou cap la cap. Am încropit un discurs pe care să i-1 livrez comisarului. Un indiciu după altul, cu prudență, ca și cum aș fi mers pe gheață. îmi era frică de faptul că la auzul cuvântului *vrăjitor,* Haragea avea să facă o criză de nervi și să-mi sară la jugulară.

Primele două victime fuseseră copii ai străzii, o categorie ușor de ademenit și de dominat. Primul caz, o fată de treisprezece ani - Cezarina Petrache. Deși primise douăzeci de lovituri de cuțit, legiștii concluzionaseră că sărmana ființă, spre norocul ei, dacă și ăla mai putea fi numit noroc, murise chiar de la prima lovitură de cuțit, care-i segmentase jugulara. Cel de-al doilea atac a vizat un tânăr de cincisprezece ani. însă cazul trecuse aproape neobservat, datorită faptului că trupul neînsuflețit căzuse pradă câinilor vagabonzi și din evidentul motiv că, fiind al nimănui, cadavrul nu produsese niciun fel de reacție socială. Un alt vagabond crăpat din cauza frigului cumplit și rupt de haitele de javre înfometate care bântuiau orașul. Anchetatorii n-au reușit să facă legătura între cazuri. Presupun că nici nu s-au spetit investigând și incidentul a fost clasat în binecunoscutul stil AN. Abia după cazul Dobrescu detaliile au ieșit la iveală și oamenii legii s-au prins că era vorba despre un ucigaș în serie. Asta explica de ce Haragea nu dorea ca eu să-mi vâr nasul în treburile ei si, de ce, în ziua de Crăciun, când fusesem elibe- rat, sediul poterei colcăia de zbiri.

Totuși, de ce-1 alesese ucigașul pe Silviu Dobrescu? De ce își complicase existența? De ce nu ucisese un alt copil

al străzii. Ar fi fost mult mai simplu așa. Probabil, nimic mai mult decât cazualitatea. Poate că-n noaptea aia temperaturile fuseseră atât de scăzute, că oamenii străzii pur și simplu nu mai erau de găsit. Iar Silviu Dobrescu a devenit omul potrivit, la momentul potrivit.

Puteam să spun că jumătate din problemă era ca rezolvată, însă cum rezolvam partea secundă? Potera nu avea habar cu ce amenințare se confrunta. Cum aveam ‹
să-i fac să coopereze, să-i fac să caute, în opinia lor, vrăjitori malefici și cai verzi pe pereți?

Cum, necum, colaborarea trebuia să se concretizeze.

Telefonul a zbâmâit. Am ridicat receptorul, cu toate detaliile planului încă rotindu-mi-se prin minte și crista- lizându-se încetul cu încetul într-un plan care promitea.

— Domnule detectiv? a spus clienta mea.

Părea destul de afectată. Gândul că ucigașul încercase ceva asupra familiei victimei m-a făcut să mă cutremur. Un fior puternic, dar puternic de tot, mi-a făcut părul de pe ceafă să se zburlească.

— Sunteți bine? i-am spus repezit.

— Da, sunt bine. Dar dumneavoastră?

— Mulțumesc pentru grijă. Mă descurc.

A urmat o pauză scurtă.

— Nu m-aș fi așteptat să-mi răspundeți.

— Și de ce, mă rog, n-aș fi făcut-o?

— Pentru că există un mandat de arestare pe numele Armând Călinescu și pentru că pe un detectiv măcar atât l-ar fi dus mintea?

BLESTEMUL CELOR PATRU FANTOME Florin Purluca

Tonul doamnei Dobrescu a părut oarecum ironic. Cuvintele mi s-au îngrămădit în gât precum bucățile mari într-o sită. După un timp, am spus, aproape fără să realizez:

— Mandat de arestare? Pe numele meu?

— Din cauza unui nu știu care individ aruncat de la etaj. E adevărat? Tipul acela era cumva implicat în cazul fiului meu? - câteva secunde de liniște, apoi: domnule Armând?

Totul fusese, cum bine spunea Voltaire, elementar. Martorii oculari descriseseră un individ care aducea destul de mult cu un anume detectiv isteț și mai băgăcios din fire. Inevitabil, zbirii făcuseră legătura. Am închis telefonul, mi-am înhățat centura din debara și am dispărut în cea mai mare grabă din birou. Dacă aveam să mai scap basma curată si din asta... >

La naiba cu toate! - mi-am spus atunci și mi-am aprins o țigară, în timp ce am dispărut printre blocurile placate cu gheață.

★ ★ W

Cea mai simplă și mai sigură variantă a fost să fug în Lumea Orașelor și să aștept acolo cele patru zile. Apoi, cumva, la momentul potrivit, să încerc să-l prind pe ucigaș, pentru că aveam dubii serioase că potera ar fi izbutit să o facă. Și nu trebuia să ai capacități extrasenzoriale sau să fii expert în chiromanție ca să pricepi una ca asta.

BLESTEMUL CELOR PATRU FANTOME Florin Purluca

De-a lungul timpului mă adaptasem mediului diferit de acolo, deși în ultimul an continuasem să exist mai curând în lumea știută, în adevăratul sens al cuvântului, laolaltă cu semenii mei. Orașele aveau farmecul lor. Unul J
aparte chiar. O stare omniprezentă de alertă. Uneori, o agitație continuă, dar de cele mai multe ori o liniște grea. Mirosuri specifice și fâșii zdrențuroase de nori șorecii care acopereau stelele. Un întuneric dur, ca o bucată de marmură. Cumva, găsisem tăria să văd în toate astea un refugiu. Dar mă întorsesem de fiecare dată în lumea mea, prozaică și posacă, lipsită de culoare. Fiindcă aveam nevoie de o slujbă, dar mai ales pentru că la mijloc era un trecut care se cristalizase în amintiri ce puteau fi ținute vii doar în mediul lor. Exact schema socială degradată a unui bătrân dementiat, care nu știe ce a mâncat cu o oră în urmă, dar își amintește cadoul primit de la copii, cu mai bine de treizeci de ani în trecutul lui fericit, în care mai funcționa în parametri normali. Doar memoriile prăfuite îl mai fac să fie omul care era odinioară. Așa că eu fugeam mereu din Lumea Orașelor exact în felul în care fug oamenii după aroma cafelei preferate la primul ceas al dimineții. »

După toate aparențele, ajunsesem din vânător vânat. In momente ca astea e ușor să-ți pierzi controlul, să te lași condus de furie și să acționezi instinctual. Să derapezi ca o mașină de curse condusă de un șofer impulsiv. însă eu trecusem prin prea multe situații de genul ăleia, ca să mă

las prins în jocul dubios al unor decizii stupide, de moment. Bine, asta nu însemna că eram imun la furie. Nici vorbă. In viată totul se rezumă la câteva reacții de bază.

Furie, dragoste, bucurie. Pricepi ideea, siropuri de genul ăstora. E greșit să spui că trebuie să elimini *asta* și cu *aia* și să păstrezi doar *una* și *alta.* N-ai cum. Lucrurile, pur și simplu, nu funcționează așa. E ca și cum ai spune că vrei să conduci un bolid clasic, cu un motor ca un monstru, dar nu vrei să poluezi mediul înconjurător. Plăcerea asumă riscuri. Răzbunarea, idem. Totuși, soluția stă în dozaj. Te plimbi mai rar. In felul ăla, împaci varza și capra, deopotrivă. Deci, prietene, ia lucrurile personal, înfurie-te. însă păstrează explozia pentru momentul oportun și nu lăsa toată presiunea momentului să te țină într-o tensiune continuă, care să te facă să crezi că singura soluție e *aici* și *acum.* E drept, uneori poate să fie, dar de cele mai multe ori nu e. De cele mai multe ori trebuie să acționezi la momentul potrivit. Să-ți canalizezi toată energia în direcția corectă. De cele mai multe ori e o chestiune de răbdare si echilibru. Ca și cum ai merge pe o sârmă întinsă și dedesubtul tău se cască un hău fără margini, fără fund. Echilibru și concentrare, prietene. Totul stă în balanța sinelui.

Liniștea nu are surogat, fapt pentru care nu reușeam să mă prefac pregătit de vânătoarea ce avea să urmeze. Pentru că asta era, de fapt. Trecuse demult de pragul unei investigații. I-am mulțumit lui R pentru tot sprijinul și ospitalitatea ei și, înainte să mă car din Orașul Nopților,

m-am uitat la amurgul portocaliu care ținea loc de zi. Era, fără doar și poate, facsimilul serilor târzii din lumea mea, din lumea reală.

— O să reușești, mi-a spus R cu o voce moale. Ai să-1 prinzi. Mi-aș fi dorit să te pot ajuta, să pot să trec dincolo, dar am limite strict impuse.

Mi-aș fi dorit și eu, R era un prieten de nădejde, dar din păcate eram nevoit să mă mulțumesc cu ce mi se oferea, în calitate de oficial al Orașului Nopții, oricare încălcare a juristicției ar fi costat-o amar. Nu voiam s-o expun unui risc, să-i alterez viitorul. Mi-am plecat capul pe o parte, am salutat-o și, cu gulerul ridicat și pălăria îndesată până spre vârful nasului, am pornit în misiune.

M-am întors în lumea mea.

★ ★ ★

Primul impuls a fost să trec pe la birou, însă mi l-am suprimat. Dacă i-aș fi călcat pragul, cu siguranță urma să am parte de o surpriză neplăcută. Din partea cui, asta nici nu mai conta. Așa că am preferat să bat străzile dintr-o parte în alta și să aștept inevitabilul.

Era puțin peste zece seara și un ger ca la carte mușca din tot ce era viu. Zăpada scârțâia ironic sub tălpi și dâra lungă și șerpuitoare a aburilor respirației mele se dilua în esența frigului arctic. Respectând indicațiile lui V, ucigașul avea să acționeze după miezul nopții, dar nu mai târ-

ziu de ivirea zorilor. Ceea ce însemna că mă așteptau cel puțin cinci sau șase ore de tremurat serios, fapt pentru care m-am retras în refugiul unei stații de transport în comun. A fost o minune să constat că automatul postat acolo încă mai funcționa si a fost în stare să-mi livreze un ceai fierbinte. Pe care l-am consumat dintr-o suflare. Cât m-am bucurat de efectul băuturii, fațadele blocurilor s-au mânjit de jocul ritmat al unor lumini roș-albastre. Mașina de poteră a trecut agale, ca o regină a străzii pustii. Eu m-am tras într-un colț. Ar fi fost o tragedie fără margini să fiu arestat atunci. După ce m-am asigurat că pericolul de a fi descoperit a dispărut, am mai aruncat două monede în dreptunghiul din tablă. în schimbul lor am primit o cafea fierbinte. Am savurat-o cu o lentoare calculată, cufundat în planuri și în tot soiul de scenarii posibile. O altă mașină a poterei a trecut în lungul străzii asediate de zăpadă. Asta era de bine, m-am gândit. însemna că luaseră amenințarea în serios si, chiar dacă eram într-un fel forte beligerante, tot exista acolo un sprijin binevenit. Zbirii aveau să fie cu ochii pe tot ce mișca pe străzile congelate. Mi-am terminat cafeaua și am luat-o pe o alee îngustă, tapetată cu un întuneric cleios, aproape mistic. M-am uitat la ceas: unsprezece. De la geamurile deschise în lături răsunau versurile unor melodii la modă si linii me- »
lodice ritmate. Chefliii strigau, cântau absurd și fals, aruncau cu tot felul de resturi alimentare, pahare sau sticle, prin ramele ferestrelor. îi invidiam pentru nepăsarea lor.

BLESTEMUL CELOR PATRU FANTOME Florin Purluca

Pentru faptul că nu pricepeau că în spatele rutinei lor zilnice, dacă ar fi avut ochi să vadă, ar fi descoperit lucruri halucinante. Și-i mai invidiam pentru toată cantitatea aia de căldură de care se bucurau. Gerul chiar mi se înfipsese de-a binelea în oase, așa că n-am mai stat pe gânduri. Ca să evit degerăturile, am scos un albastru și l-am dat pe gât. M-am tras într-un colț adumbrit și am așteptat. Un câine vagabond s-a plâns la lună, la un cartier depărtare. M-am uitat din nou la ceas. Un sfert de oră până la miezul nopții. Pentru mine, abia atunci avea să înceapă cu adevărat petrecerea.

Mergând concentrat prin zăpadă, am tresărit. Un chefliu dezorientat a dat frâu liber unui foc de artificii precoce. Fascicolul de lumină a urcat până la nori și a pocnit sonor. Floricele roșii și galbene au scânteiat peste matul întunericului rece și apoi s-au dizolvat în eter. Oare cam tot atât valoram si noi, viețuitoarele de rând, în fata zeului timpului? Cât jocul unui foc de artificii?

M-am gândit că nu era momentul oportun să mă dedic filosofatului. Am cotit pe prima alee la stânga, apoi la dreapta, în drum spre gară. Cu siguranță că acolo s-ar fi îndreptat majoritatea oamenilor străzii și, pentru a-și asigura reușita, ucigașul avea să aleagă din nou un suflet din rândul acestora. E drept că oamenii străzii ar fi putut să fie atrași și de localurile unde se țineau petrecerile de Revelion, însă asta însemna, pentru ținta mea, expunere. Expunerea era ultimul lucru pe care și-l dorea, mai ales

datorită faptului că avea nevoie de intimitate pentru a-și duce la bun sfârșit ritualul.

Am trecut prin dreptul unui restaurant și un puhoi de oameni s-a împrăștiat în frigul de afară. Nepăsători, cu pași legănați și foarte gălăgioși. Unii agitând sticle de șampanie, alții scuturând prin aer pahare goale. Am trecut pe trotuarul opus și am grăbit pasul. Gara nu era foarte departe. Speram ca intuiția să nu mă fi înșelat. Cât am mers zgribulit, cerul s-a umplut de lumini și scântei și liniștea nopții s-a cutremurat sub puterea milioanelor de explozii multicolore.

Sala de așteptare era nimic mai mult decât un dreptunghi din ciment învelit cu plăci pătrate de gresie maro, tocită, înconjurat de geamuri termopan, dinapoia cărora zâna gerului promitea degerături și alte lucruri cumplite, dacă izbutea să treacă de bariera fragilă a căldurii livrate de cele două calorifere antice din interior, împestrițate de rugină ca un dalmațian de pete.

Am așteptat un timp dincolo de bulevardul care separa gara de restul orașului, precum linia lungă și precisă a unei lovituri de sabie. Vagabonzii erau adunați ciorchine înăuntrul sălii, așezați pe jos sau ghemuiți pe cele câteva scaune din plastic. Trei taxiuri așteptau în mod aberant clienți întârziați, pe care să-i jupoaie de vii cu tarifele lor în regim de urgență și o mașină a poterei era parcată lângă trotuar. Din țevile de eșapament se împleteau șerpi groși, meșteriți din fire subțiri de abur de noxe.

BLESTEMUL CELOR PATRU FANTOME Florin Purluca

Am rămas un timp în expectativă, ca și cum dintr-o clipă în alta avea să se întâmple ceva. însă nimic n-a stricat firescul decorului acela static, iar eu m-am gândit speriat că aveam să dau greș, că ucigașul avea să opereze într-o altă zonă. M-am făcut mic, ca un câine vagabond silit să umble precaut, cu coada între picioare. Apoi o umbră alunecoasă, inițial indistinctă, s-a rupt din matul întunericului surd și a intrat în sala de așteptare. S-a folosit de o ușă laterală, pe care eu n-o observasem inițial și asupra căreia nici zbirii n-ar fi avut vreo șansă s-o observe din locul în care așteptau. Inima mi-a sărit din loc. în lumina becurilor slabe din interior, am recunoscut detaliile. Trenci, pălărie și un fular înfășurat în jurul gâtului. Era, fără doar și poate, omul pe care-1 căutam. Instinctiv, mâna mi-a pornit spre centura cu elixire, deși n-aveam niciun motiv să fac asta. Băusem deja un albastru și vigoarea forfotea în mine. M-am temperat. Am așteptat. E ușor să-ți pierzi răbdarea în momente ca astea. Am urmărit cu o privire ca de diamant cum ucigașul a intrat în vorbă cu vagabonzii. Cu unul, apoi cu altul. Mai mult ca sigur că le oferea bani pentru cine știe care favoruri închipuite. O parte din ei aveau să-l refuze, însă o inimă slabă tot avea să cedeze. Mirajul câștigului facil are la capătul opus un cârlig oțelit, scânteietor, care nu iartă. Lucru care s-a și întâmplat, destul de repede. O fată s-a desprins dintr-un grup mărunt format din patru persoane - cincisprezece sau șaisprezece ani? - și l-a urmat supusă înspre ieșire.

BLESTEMUL CELOR PATRU FANTOME Florin Purluca

M-am uitat către mașina poterei. Nicio mișcare, niciun semnal. Nu văzuseră nimic. La cât erau de dezinteresati J de fel, ăia ar fi ratat si un elefant cu fundă roșie. Mi-am încleștat pumnii și am trecut strada cu pași repezi, calculați. Nici prea repede, nici prea încet. Cât să nu ridic suspiciuni. Ucigașul și victima cotiseră imediat la dreapta și dispăruseră în întuneric. Când am ajuns în dreptul sălii de așteptare, girofarele au scăpărat în noapte și o voce artificială, răgușită, a țipat la mine să stau locului. Fir-ar să fie! - m-am văitat în mod inutil și am luat-o la fugă.

Dincolo de clădirea sălii, într-o parte și în cealaltă, curgeau liniile de cale ferată, îngropate sporadic în zăpadă. Nicio cărăruie săpată în stratul de nea întărit de ger. Am ajuns pe primul peron și m-am uitat într-o parte - stânga. Luminile oarbe, care picurau, prin marea de negreală a pământului înghețat, forma abajururilor stâlpilor, nu-mi erau de prea mare folos. La baza lor, desenau cercuri de lumină diforme cam de mărimea unor farfurii. Răni minore de lumină, pe trupul gigantic al nopții, fără niciun efect. Nu am putut să văd mare lucru. Pe urmă m-am uitat în partea opusă. Zăpada părea neatinsă, dar mi-am mijit ochii și, ajutat de efectul elixirului, am putut observa urmele șerpuinde de pași, pe mijloc, în lungul șinelor paralele. Am luat-o din loc. Nu prea departe, la capătul pașilor, după un vagon lăsat în paragină, am descoperit umbrele. Se zbăteau. Poate că fata, în cele din urmă, simțise primejdia și încercase să fugă. El se lupta să n-o scape.

BLESTEMUL CELOR PATRU FANTOME Florin Purluca

S-a auzit un țipăt înfundat, apoi altul, mai grav, iar eu am luat-o la goană înspre ei, ca un taur spre eșarfa roșie. Pe măsură ce mă apropiam era tot mai clar, acolo se ducea o luptă pe viață și pe moarte. Până la urmă, intuiția nu-mi trăsese plasă și, la naiba!, aveam să-l înhaț pe nenorocit și să-i fac felul. Am fugit și mai tare, împleticindu-mă din pricina traverselor de lemn și a stratului gros de zăpadă. Pentru o clipă, scena de luptă a înghețat și el s-a uitat înspre mine. Imaginea a fost neclară, ca și cum aș fi privit lumea printr-un celofan.

— Dă-i drumul fetei! am urlat din toti rărunchii.

S-a ridicat, a mișcat frenetic din ambele brațe și în clipa următoare, o bucată de lumină informă a zburat spre mine. Am eschivat proiectilul luminiscent, care m-a ratat milimetric, lăsând prin aer o dâră lucitoare, tremurândă. Talpa dreaptă mi s-a prins într-o traversă, m-am aplecat și mai mult pe o parte și, cu tot jocul meu din brațe pentru a-mi găsi echilibrul, m-am prăbușit în cele din urmă în zăpadă. întins pe jos, am început să bâjbâi prin stratul de nea, căutând ceva care să-mi fie de folos. Buricele degetelor mi s-au prins într-o muchie dură - buza unei traverse? Mai conta? Am sărit în picioare, am prins cu ambele mâini muchia aia și am tras cât am putut de tare. Lemnul a pârâit simțitor când s-a rupt. Antrenat de febra luptei, albastrul mi-a vibrat în vene. Am azvârlit bucata aia de dulap congelat înspre doritor chiar în clipa în care el a mai eliberat o salvă de lumină ucigașă. M-am aruncat pe

burtă, ca și cum aș fi sărit din fața unui tren accelerat. Proiectilul magic m-a atins doar un pic și am simțit o fierbințeală în șoldul drept. Dar chiar și așa, abia atins, m-am rotit prin aer ca un titirez. M-am prăbușit peste șinele dure. Bucata de lemn l-a plesnit peste un umăr și el a făcut un pas în spate. M-am ridicat pe vine, buimăcit de pe urma șocului loviturii, și m-am gândit că ar fi fost nemaipomenit de bine dacă fetei ăleia i-ar fi trecut prin cap să profite de situație și s-o ia la fugă unde vedea cu ochii. Problema cu muzele astea este că, de multe ori, stau retrase într-un colț și se hlizesc. Fata, mai mult ca sigur îngrozită de gravitatea momentului, a rămas locului, fără să schițeze un gest, căzută în zăpadă.

Mai multe voci au spart curba ascendentă a tensiunii și s-a auzit o bubuitură. Am tresărit, speriat de ideea că ucigașul s-ar fi priceput să măsluiască vreun truc care să mă ia pe nepusă masă. Și m-am repezit înspre el, numărând secundele până în clipa în care nenorocirea avea să se prăbușească peste mine. Cu toate scenariile mele pesimiste, nu m-a bușit nicio rază de lumină ucigașă, n-a fost acolo niciun truc diabolic. Însă doritorul a luat-o la sănătoasa, luptându-se cu nămeții ca să nu cadă, gonind de parcă pe urmele lui ar fi fost moartea însăși. Trebuie să recunosc, am fost surprins de eficacitatea furiei mele.

Chiar înainte să mă lansez în urmărirea finală, m-am apropiat de fată și am împins-o din treacăt cu vârful cizmei. Nu-mi plăcea gândul s-o las acolo, să zacă abandonată în

ger și neputință. Chiar și cu toată gravitatea scenariului, câteva secunde puteam să-mi permit să irosesc. Până la urmă, ajunsesem pe un făgaș mulțumitor. Ii dădusem planul peste cap și totul era o chestiune de minute până când aveam să-l pun pe nemernic cu botul pe labe.

— Ridică-te și fugi, i-am zis fetei.

însă ea nu s-a ridicat. A continuat să se uite în mod inutil la mine.

— Fugi! N-auzi?

Nicio reacție.

M-am aplecat, ca să pot să văd mai bine. Groaza i se întipărise pe chip și ochii ei aveau o strălucire ștearsă. Un firicel de negreală i se prelinsese din colțul gurii, în lungul obrazului, până spre ureche. Pe frunte avea scrijelit un simbol straniu. I-am atins obrazul și pielea era totuna cu vremea.

— Mâinile la vedere! s-a auzit de undeva din spate.

M-am întors. Doi zbiri m-au fixat cu priviri dure. Unul îndrepta țeava unui pistol înspre mine. Celălalt... Celălalt ținea o pereche de cătușe, care se legăna încet în palma strânsă. Era comisarul. Era Haragea și în momentul acela orice cuvânt aș fi spus, ar fi fost de prisos.

— Călinescule, nu face și mai multe prostii! Predă-te! încă mai ai o șansă să îndrepți lucrurile.

Să îndrept lucrurile... Serios? Puteam să jur că în momentul acela mă considerau responsabil de toată afacerea. Ca și cum orchestrasem planul grotesc pe sub nasul

lor, ca și cum îi luasem pe toți zbirii în râs. Oho!, și cât de mult mă ura. Puteam să-i miros ura ca pe o floare. O ură complexă și completă. Avea formă, fond și profunzime. Un abis de obscuritate în ochii comisarului.

M-am aruncat înspre zbirul cu armă. El a deschis focul o secundă prea târziu. L-am plesnit în falca dreaptă cu toată puterea și bărbatul a zburat cât colo, rostogolindu-se neputincios, aproape acrobatic. Comisarul a încercat o manevră de atac și eu am contrat-o. Spre ghinionul ei, s-a ales cu un braț fracturat. în joc erau prea multe ca să-mi permit să fiu delicat. Haragea a căzut în neaua rece și eu m-am uitat înspre ea.

— îmi pare rău, dar nu mi-ai dat alternativă, i-am spus.

Buzele i s-au întredeschis tremurânde. Nu era doar emoția eșecului, un ucigaș cu sânge rece îi scăpa ca apa printre degete, ci era și o doză serioasă de durere de pe urma brațului rănit. 1

A spus ceva indescifrabil și i-am întors spatele.

M-am mai uitat pentru ultima dată la fată, în timp ce comisarul a scuipat tot soiul de acuzații absurde și promisiunea solemnă că avea să mă prindă chiar și în gaură de șarpe. La cât o știam de determinată, nu m-ar fi mirat să-i reușească treaba, dacă si scenariul din mintea ei, tul- burată de ura de moment, ar fi fost adevărat.

Fata era moartă de-a binelea. Dacă priveai mai atent, chiar și cu tot întunericul acela, puteai să observi petele de sânge îmbibate în kakiul gecii jerpelite. Pe puțin două-

zeci de lovituri. Luat prin surprindere, criminalul fusese neglijent. Cuțitul era pe jos, aruncat în zăpadă. L-am ridicat. Sângele se închegase negru pe lamă și pe mâner, dar l-am simțit cleios atunci când am strâns plăselele, cu un sentiment crescând de furie.

— Ai face bine să suni după o ambulanță, i-am spus femeii, apoi am luat-o pe urmele lăsate de doritor în zăpada scârțâitoare.

Se hotărâse în ultimul moment să urce pe peron și fugise înapoi înspre oraș. Cel puțin asta-mi spuneau urmele din zăpadă. O tactică bună. I-ar fi fost mult mai simplu să dispară printre blocuri, pe aleile înguste, decât să fi alergat expus în lungul câmpului pustiu de dincolo de șinele de tren. In timp ce urmam dâra de pași dezordonati, nedumeririle m-au asediat cu zecile. Simbolul des- coperit pe fruntea victimei mă punea cel mai mult pe gânduri. V nu-mi spusese nimic. Era un truc rar, care să grăbească ritualul? Reușise să ducă la final incantația? Da? Sau poate că nu? Mai mult spre nu, m-am consolat. Pentru că, dacă ar fi reușit, nu i-ar fi fost mai simplu, cu puterile sporite, să mă fi atacat cu salve magice repetate? Poate că da, poate că nu. Poate că energiile alea invocate necesitau un timp de acumulare. Unde voia să fugă? Chiar fugea sau pregătea un atac surpriză? Să fi pus la cale toată nebunia aia de unul singur? Și tot așa, vrute și nevrute, în mintea mea tulburată de o furie vindicativă, întrebările se tot acumulau.

BLESTEMUL CELOR PATRU FANTOME Florin Purluca

Am trecut bulevardul și problema era destul de delicată: prea multe alei. Prea multe urme prin zăpadă. Vechi, noi, cum să le mai știi rostul? Aveam să-1 scap și gândul mă rodea precum moliile o haină de blană. Am pornit pe una din aleile tenebroase, una care mi s-a părut, în acel moment, cea mai bună variantă de scăpare. M-a dus imediat înspre o stradă largă cu care se intersecta, și o pereche de faruri orbitoare m-a izbit drept în figură. Instinctiv, mi-am acoperit fața, cu gândul că albastrul avea să mai atenueze, totuși, din șocul loviturii și rănile n-aveau să fie fatale. Cauciucurile s-au târât prin zăpadă și botul mașinii s-a oprit la un centimetru de genunchii mei.

La naiba! Un alt echipaj de la poteră era singurul lucru care-mi mai lipsea.

— Armând? a rostit o voce de bărbat. Mi-a sunat cunoscută, dar nu m-am priceput s-o identific la foc automat. Scotocește-ți prin minte, Călinescule! Caută soluții. Nu sta pe gânduri.

Cu ochii mijiți, încă suferinzi de la lumina farurilor, m-am uitat pierdut la bărbatul care a coborât din mașină. Păunescu s-a uitat si el la mine. La fel de nedumerit, la fel de curios ca la prima noastră întrevedere. Treptat, am putut să disting și linia limuzinei.

— Trebuie să mă ajuți, i-am spus, în timp ce m-am repezit spre ușa mașinii. Poate c-o să ți se pară ciudat ce urmează să îți spun, dar trebuie să ai încredere în mine. Sunt pe urma ucigașului. Orice secundă pierdută poate însemna eșec total.

BLESTEMUL CELOR PATRU FANTOME Florin Purluca

★ ★ ★

Oamenii, de obicei, sunt destul de băgăcioși și curioși de fel. Insă, tot timpul cât i-am explicat, Păunescu n-a scos un cuvânt. Eram convins că mă consideră un smintit, dar atât vreme cât nu se decisese să-mi ceară să cobor din mașină, prea puțin conta ce credea despre mine. El își făcea rondul de noapte despre care îmi povestise, în speranța nebună că umblatul hai-hui, în noaptea de Revelion, ar mai fi îndreptat lucrurile în vreun fel. Poate că plimbarea avea efect terapeutic. Poate chiar îi fusese recomandată de vreun psiholog. Nici n-a prea contat pentru mine atunci. Important că era acolo și că unul în plus, pe scaunul din dreapta, nu afecta cu nimic hatârul individului. Ba din contră, avea să-l ajute, dacă destinul se decidea să așeze un covor roșu dinaintea pașilor noștri, să ne ducă înspre o soluție disperată, dar de succes, în ultimul ceas.

El nu mi-a cerut detalii, eu nu m-am obosit să i le ofer. Am stat mut. Tăcerea poate fi un tovarăș de nădejde, un punct de rezistență într-o situație critică. Apoi, după un timp de condus zadarnic pe alei și străzi înguste, am observat strălucirea argintie, arzând ascunsă după o cotitură din apropiere. Când Păunescu a virat complet la stânga, lumina s-a intensificat până în punctul în care am fost nevoit să-mi mut privirea într-o parte. Era copleșitoare, lumina aceea arzândă, vibra în întuneric cu o pro-

funzime marcantă. Am înghițit în sec. Deși nu am putut să pricep cum izbutise să găsească timpul necesar, mi-am dat seama că doritorul dusese la bun sfârsit ciclul bleste- »

mului celor patru fantome și că puterile începeau să-i sporească. Ceea ce făcea el acolo era un lucru deosebit. Erau puțini cei care puteau s-o facă. Deschidea un portal înspre Lumea Orașelor. Un pasaj, la un pas distanță, între lumi. Fără drumuri, fără plimbări pe ape, fără întârzieri. Atât de simplu. Asta era treabă serioasă. Halal doritor de duzină, că tipul se arunca la chestii de profesioniști.

Portalul încă nu era complet stabil, însă imediat ce doritorul avea să-l stabilizeze, era ca și scăpat. Am știut din prima că nu mai era nicio altă soluție, cu puterile tot crescând. Niciuna, în afară de...

Sperasem să nu se ajungă acolo, deși, în adâncul sufletului meu, sunase cu mult timp în urmă alarma.

Am scos flaconul cu o mână nesigură și m-am uitat la el. După ultimul roșu ingerat, zăcusem în comă o lună și fusese necesară priceperea unui tămăduitor ca să mă repun pe picioare. Câteodată norocul meu chiar e o muiere cu moravuri de doi bani. Am pus elixirul la locul lui și m-am gândit că dacă aveam să mai scap și de data aia...

La naiba cu toate, că deja întindeam coarda și riscam să se rupă. Oho! Și în ce fel artistic avea să se rupă.

Lumina sporise atât de mult încât Păunescu, chiar dacă își fixase privirea înspre podul pedalier, ca să nu se mai uite, tot fusese nevoit să-și acopere ochii cu ambele palme.

BLESTEMUL CELOR PATRU FANTOME Florin Purluca

Pe mine albastrul încă mă mai proteja, dar am fost nevoit la rândul meu să mă uit printre genele lipite, cu ochii mijiți, și nu chiar în inima portalului. Însă el, Păunescu, dacă ar fi renunțat să-si ferească vederea si s-ar fi uitat di- J ,
rect înspre lumină, cu certitudine că irișii i-ar fi fost pârliți ca o friptură uitată pe jar.

— Nu te uita în lumină, am strigat. Protejează-ți ochii.

— Ce-i asta? Ce se întâmplă?

— Să nu te uiți. Ai înțeles? Ai să orbești și nu e nicio bășcălie la mijloc!

Deși nu pe deplin convins, în cele din urmă a priceput cum stătea treaba, pentru că a scuturat din cap. Oricât m-am străduit eu să mă mișc de repede, când am ieșit din mașină doritorul sărise deja prin portal și lumina parcă își mai pierduse din intensitate. Absorbit și concentrat să stabilizeze portalul, nici măcar nu observase că avusese spectatori. Motiv pentru care nu se angajase într-un atac. Nu m-am plâns. Nu țineam morțiș să-l înfrunt direct, aș fi acceptat și succesul de pe urma unei lovituri parșive.

Dar, ca de obicei, iar mă pierdeam în scenarii promițătoare, fără prea mari șanse de izbândă.

M-am uitat înspre mașină. Timpul era limitat, portalul ăla n-avea să rămână deschis o veșnicie. Limuzina fistichie era scăldată într-o baie de lumină. Luciul perfect al lacului făcea tabla neagră să pară lichidă, vibrantă. Păunescu nu renunțase să își acopere privirea. Și bine făcea.

M-am întors, mi-am luat avânt și am sărit prin portal

BLESTEMUL CELOR PATRU FANTOME Florin Purluca

★ ■&

Faptul că ucigașul alesese să fugă în Orașul Cețurilor, nu m-a surprins nici cât dispariția subită a unui as de pică în palma unui magician. Am aterizat în urma lui, într-un cartier care promitea multe, dar niciuna dintre făgăduieli nu era miere și lapte. Mai fusesem eu pe acolo, de vreo două ori, dar mai mult în trecere. Nu pot să spun că-l știam suficient de bine cât să-mi permit luxul să sper că treaba era ca și rezolvată, c-aveam să-l găsesc cu una, cu două. Atunci când sari printr-un portal, dintr-o lume în alta, secundele devin minute. Când am izbit asfaltul cu tălpile bocancilor mei grei, doritorul avea deja un avans de cel puțin cinci minute. în ceața aia, cinci minute de fugă, în oricare direcție, era un avantaj binevenit. E drept, partea bună era că nimerisem în una din zilele alea limpezi, dacă în Orașul Cețurilor poate fi vreodată vorba despre așa ceva. Ceața, deși se țâra pe străzi într-o rutină de milenii, măcar o făcea în patru labe și stratul impenetrabil îmi ajungea cam până la genunchi. Tot ce se ridica mai sus de-atât era o țesătură de aburi fini, prin care puteai să tai cu priviri agere și să vezi, cât de cât, vreo cinci-șase metri buni. Nu era cine știe ce avantaj, dar, crede-mă pe cuvânt, orașul ăla a văzut zile, ca să nu mai zic despre nopți, cu mult mai rele.

Strada era aglomerată. Metișii treceau grăbiți dintr-o parte în alta. Numai mutre de vagabonzi și ciudați. în teo-

rie, n-ar fi trebuit să am probleme în a-1 deosebi printre siluetele masive ale gangsterilor locului sau a orătăniilor metis. Doar că trebuia să fiu suficient de aproape de el ca să pot să disting cel puțin silueta vagă a unui om grăbit, ascuns sub pălărie și trenci.

Am studiat decorul si nu am văzut ceva care să aducă J

nici pe departe cu omul meu. M-am uitat la ceas. Secundele, care curgeau în mod implacabil, erau de-a dreptul dureroase. Cu fiecare clipă pierdută, puterile doritorului aveau să sporească și urma să fie cu mult mai greu de pus cu botul pe labe. Așa că am făcut ce mă pricepeam eu mai bine. Am negociat cu un borfaș de-al locului.

Tipul stătea la vreo patru metri de mine, pe partea opusă a străzii, lipit de tencuiala scorojită a unei prăvălii. Era unul de teapa ălora făcuți dintr-o bucată, care-și închiria pumnii de oțel. De la distanța aia, imaginea lui era puțin cam ștearsă și la prima vedere nu mi s-a părut c-ar fi fost un bivoom. Asta pentru că n-am putut să văd linia specifică a coamelor absurd de curbate. Dar după ce m-am apropiat și am putut să-l analizez mai bine, spre surprinderea mea, am constatat că era unul, doar că și le tăiase. Sau i le tăiase careva. Naiba putea să știe. Cine ar fi avut curajul să-l întrebe una ca asta?

Toți cei care treceau pe lângă el, grăbiți, îl cercetau cu priviri temătoare. Când am ajuns în dreptul lui, m-am convins. Chiar arăta ca unul din ăia făcuți să spargă o fereastră cu un scuipat. Abia dacă îi ajungeam până la

umăr și corpul lui părea făcut să suporte orice lovitură. Mai puțin una de tun, dar și acolo i-aș fi acordat un procent frumușel de izbândă. Purta un costum de haine sport, de culoarea cenușii. In loc de palme avea mai curând două cupe de excavator. Privirea-i ageră, întunecată, m-a scanat de sus până jos, de mai multe ori. Cioturile coamelor nu lăsau impresia unei intervenții de mare clasă. Arătau ca și cum ar fi fost rupte în urma unui impact devastator, nicidecum tăiate cu vreo lamă fină. O cicatrice profundă cobora dinspre frunte, pe partea dreaptă, se intersecta cu un ochi chior și i se oprea pe obraz. în botul umed ardea, uitat de vreme, un trabuc. S-a încruntat la mine. Nenorocirea aia de tăietură și cioturile franjurate din creștetul capului chiar că îl făceau să arate fioros. Nici într-o mie de ani n-ar fi putut să treacă neobservat. Ca și cum ai fi descoperit un vierme în frișca prăjiturii preferate.

— Domnul are nevoie de asistență? mi-a spus cu un glas de contrabas, care ar fi făcut o pereche de genunchi să tremure precum frunza în bătaia vântului. Totuși, la cât era de fioros, a făcut un efort si a zâmbit. Dar dacă ăla a fost un zâmbet, m-am gândit că nu aș fi vrut să-l văd nervos sub nicio formă.

Ce pot să zic, unii chiar sunt născuți pe post de sperietori de suflete. Avea aerul acela clasic, specific tipilor din cartierele rău famate, care-1 fac pe sărac să treacă prin foc și sabie pentru faimă, bunuri și realizare financiară.

— Trebuie să găsesc pe cineva, i-am spus.

BLESTEMUL CELOR PATRU FANTOME Florin Purluca

I-am făcut o descriere scurtă, fără detalii siropoase despre una sau alta. Nu trebuia să afle el toate detaliile ori la ce balamuc se expunea. Tot ce trebuia să știe era că aveam nevoie să stea în coasta mea, pentru asistență în caz de urgență.

— Două sutare! mi-a spus sec.

I-am plătit una din sute și i-am promis-o cu limbă de moarte pe următoarea, la încheierea afacerii. A părut surprins. E drept că prețul fusese umflat ca să poată fi negociat, dar serios o spun că n-am avut timp de prostii de genul ăla, deși nu stăteam pe-un sac de lovele.

S-a uitat indiferent în lungul trotuarului și, pe urmă, ochii ăia negri și lucioși... de fapt, ochiul cel bun, vreau să spun, s-a fixat pe mine.

— încotro? m-a întrebat.

Am ridicat din umeri.

— N-am nici cea mai vagă idee. Tu unde ai fugi dacă cineva ar vrea să-ți pună pielea-n băț cu orice preț?

Și-a trecut degetele peste botul umed. Și-a amintit de trabuc, l-a apucat cu degetele lui butucănoase și a eliberat un norișor de fum care s-a contopit imediat cu fibra moale a cetei.

— Domnul trebuie să știe din timp, pielea-n băț e o socoteală în plus, mi-a spus.

Pe urmă a vrut să mai zică ceva, dar l-am întrerupt:

— Nu-ți face griji. Să-l găsim noi. Mai departe rezolv eu.

M-a analizat cu o privire care spunea că nu prea mă credea în stare.

— Bine. Cum dorește domnul. Găsim ce-i de găsit și pe urmă restul îl privește.

— Perfect! i-am spus. Să știi că aș aprecia mult dacă nu am mai pierde timpul în mod inutil. Fiecare secundă contează. Așadar, încotro?

A stat din nou câteva clipe pe gânduri, a trecut de la o stare de indecizie la alta, ca o ușă batantă dintr-o parte în alta a tocului.

— Dacă aș vrea să dispar, pentru o vreme, aș recurge la serviciile unui izolator.

Auzisem eu despre ei. Erau vrăjitori specializați pe incantații de izolare. Câștigau o pâine ascunzând tot felul de ucigași sau jefuitori, pentru suma corectă. Nimeni nu prea știa exact cine erau de fapt, pentru că nu împărțeau pliante la colț de stradă și nici cărți de vizită. Din motive obiective, potera îi ura de moarte, dar nu izbutea să-i în- hațe. Aveau un mod ingenios de operare. Nu intrau în vorbă cu nimeni în mod direct, ci plăsmuiau spectre cu o durată de existentă limitată, care băteau străzile hai-hui și detectau intensitatea fricii. în cazul în care nivelul era satisfăcător, clientul era abordat. Niciodată nu fusese arestat măcar unul. Se presupunea că izolatorii ar fi fost din rândul vracilor foarte iscusiți. Cei cu suficientă putere magică și pricepere puteau să opereze chiar și de la mii de kilometri distanță. în urma activității lor nu găseai nici

cea mai mică dovadă incriminatorie, pentru că totul consta într-o simplă, dar al naibii de eficientă, bulă izolatoare, care nu permitea descântecelor de localizare să treacă prin ea.

Ai tinde să crezi că odată cu trecerea timpului și sporirea puterilor, vracii dobândesc și un oarecare echilibru psihic. Majoritatea, da. Totuși, un mic procent din rândul lor rămâne tot la stadiul de copil din categoria celor lacomi, care se găsesc dinaintea desertului preferat și cad de partea cealaltă a baricadei.

— Știu, totuși, că izolatorii ăștia sunt de negăsit, am observat nedumerit.

— Dacă ești dispus să mai scoți un sutar din buzunar, putem să scutim o grămadă de timp - m-am încruntat, borfașul a scuturat din mâna lui uriașă ca și cum ar fi încercat să se absolve de un păcat prea mare. Nu pentru mine, a reluat. Nu sunt un escroc. Ci pentru serviciile unui individ foarte priceput.

— Bine, i-am spus, nu pe deplin convins.

Nu aș fi fost primul sau ultimul client ademenit într-un loc ceva mai retras. Orașul Cețurilor chiar nu ducea lipsă de locuri numai bune pentru a fi jefuit. însă prietenul meu de închiriat n-a fost unul din ăia fără cuvânt. Am mers împreună cu pași repezi în lungul trotuarului. Trecătorii cu care ne-am intersectat ne-au analizat cu priviri reci și suspicioase, dar mai mult pe el decât pe mine. Dacă stăteam să mă gândesc de două ori, chiar arătam ca o echipă

de mardeiași. Eu mai mărunt - creierul - el clădit ca un »
buldozer - mușchii. »

L-am urmat, dar nu pot să spun că nu aveam dubii în privința felului în care aveam să-1 găsim pe ucigaș. Dacă aveam să-l mai găsim, după toată hoinăreala aia inutilă.

— Sper să nu se dovedească un eșec, ședința asta de spiritism localizator. Ți-am spus, sunt într-o criză cumplită de timp.

în vreme ce mergea repezit, mi-a explicat:

— Individul se pricepe să facă o chestie interesantă. Emite o vrajă, ca un soi de undă, ca un sonar. Pricepi? - am scuturat din cap și am continuat să ascult cu atenție. Ei bine, nu poate să ne spună cine face o vrajă sau pe cine ascunde, dar incantațiile care interferează cu unda emit • »
vibrații. Ideea este că în cazul în care descoperim într-o locație restrânsă un mănunchi de perle izolatoare, e clar că avem un punct de plecare.

în teorie, avea dreptate. Știam că izolatorilor le era mult mai simplu ca să-și țină bulele izolatoare laolaltă. Energia necesară trucului era infinit mai mică în felul acela, decât dacă s-ar fi îngrijit de unele născocite la kilometri distantă între ele. »

întrebarea de zece puncte era: cum de nu erau atât de căutați indivizii radar, cum de nu fuseseră cooptați de poteră?

Răspunsul a venit numaidecât:

— Predicțiile nu sunt chiar cele mai exacte, mi-a spus.

— Vrei să fii mai precis?

— Păi... în termeni concreți, în jur de trei sferturi sunt piste false.

— Oh! Sună mirobolant, m-am văitat.

— Domnule, alt punct de plecare n-am. Dacă aveți o idee mai bună...

Am bătut aerul în gol cu o palmă. Fir-ar mama ei de muză!, mi-am spus și am continuat călătoria într-o liniște absurdă.

Am ajuns la o casă care aducea mai mult cu un coteț decât a spațiu de locuit și el a sunat la sonerie. Pot să spun c-am fost de-a dreptul șocat să descopăr că proprietarul șandramalei ălei se îngrijise ca pe tocul ușii să existe o sonerie. Poate că se temea că în cazul în care n-ar fi avut una, când cineva ar fi încercat să intre în casă, ușa s-ar fi prăvălit peste el. Fiind avertizat, măcar în felul ăla s-ar fi ținut la distanță, ca să nu cadă peste el.

Usa s-a tras în lături. N-a mârâit, n-a scârtâit. A culisat fin, ca ața deșirată de pe o papiotă. Un țestos tămăduitor a scos capul pe ușă. Lanțurile și nojițele atârnate de gâtul uscat, încărcate cu amulete și simboluri, au jucat discret prin aer. O pereche de ochelari cu lentile numai bune de aprins hârtie în după-amiezile fierbinți de vară stătea dinaintea ochilor mărunti ai testosului.

— Salutare! El este Bee-Bee, s-a repezit amicul meu pe bani cu introducerile. Bee-Bee, am cu mine un domn care are nevoie de ajutorul tău.

BLESTEMUL CELOR PATRU FANTOME Florin Purluca

Broasca și-a aranjat ochelarii și s-a uitat la mine un timp, fără să spună ceva. După care s-a întors înspre bivo- om și i-a zis, ca și cum ei doi ar fi vorbit într-o limbă pe care eu nu eram în stare să o înțeleg.

— Cu ce dorește domnul să fie ajutat?

— Caută ascunzătoarea unui izolator.

Nemișcat, în fata ușii abia deschise, tămăduitorul a continuat să nu-mi acorde importanță și să discute cu bivoomul:

— Hmmm! Ăștia pot fi destul de pricepuți când vine vorba să ascundă chestii. A făcut o pauză scurtă, apoi s-a întors către mine. Cred c-a zâmbit. O cunună de dinți to- » ciți, gălbejiți au apărut în lumina slabă, în timp ce mi-a spus: domnul plătește pești?

Am scos sutarul din buzunar și i l-am întins.

★ ★ ★

Respectând indicațiile tămăduitorului, ținta noastră - mă rog!, a mea, pentru că interesul bivoomului avea doar simple implicații financiare - se afla la doi kilometri distanță de noi. Cu o marjă de plus-minus două sute de metri, ca să respect întocmai indicațiile lui. Detaliu care, dacă mă întrebai pe mine, nu era chiar de o precizie de admirat, în special în Orașul Cețurilor. în condițiile în care abia dacă poți să vezi la câțiva metri, o distanță de două sute chiar că-i totuna cu a căuta acul în carul cu fân.

BLESTEMUL CELOR PATRU FANTOME Florin Purluca

— Un sutar bine investit, i-am spus bivoomului, după ce am părăsit finul cabinet al ilustrului țestos. Am continuat, iritat: trebuie să mergem către sud, înspre o țintă aflată la doi kilometri distanță, cu o marjă de eroare de două sute de metri și cu un procent statistic de reușită care urcă la un maximum douăzeci si cinci la sută. Ne- »
maipomenit! Floare la ureche, aș zice.

El s-a uitat la mine lung.

— Când domnul a venit la Dozer, a spus că n-are habar încotro s-o apuce. Mersul către sud, înspre o țintă aflată la doi kilometri distanță, cu o marjă de eroare de două sute de metri și cu un procent statistic de reușită care urcă la un maximum douăzeci și cinci la sută, mi se pare ceva mai mult decât o ridicătură din umeri și un *habar n-am.*

— Buldozer, amice, cu toată aprecierea, n-ar fi rău ca după isprava asta să depui un CV pentru un post de crainic. Te pricepi de minune la cuvinte.

S-a uitat la mine lung și cicatricea profundă i s-a încrețit.

— Domnul spune serios?

— Daaa! Ți-o jur.

A stat un timp în dubiu, pe urmă a schimbat frontul:

— Un detaliu, a completat bivolul.

- Ce-i?

— Domnul mi-a greșit numele.

— Serios?

Uriașul s-a uitat la mine cu o privire oscilantă.

— Da. Numele este Dozer, nu Buldozer.

— Aha! Am înțeles. >

El a dat să o ia din loc, mulțumit parțial de soluționarea în mod fulgerător a punctului de vedere. Eu l-am oprit.

— O simplă curiozitate, dacă-mi permiți...

— Desigur!

Chipul i-a fost invadat de lumină.

— Și, mă rog, care-i diferența?

— ?!

Abia apoi am realizat că subtilitatea mea era lipsită de sens.

— Nu înțeleg.

— Las-o așa, i-am spus. De data asta să spunem c-a fost autogol.

★

Când am ajuns la limita minimă de două sute de metri, am simtit un sentiment straniu de vulnerabilitate. Știam „ „ de la ce mi se trăgea. Era timpul, care lucra implacabil împotriva mea. Cu siguranță că puterile doritorului sporiseră. Cât de mult, n-aveam idee. Speram totuși să nu fi ajuns la un nivel elaborat, foarte ridicat. Știi, nu-i chiar plăcut să mergi la vânătoare de urși cu o tonă de vitejie în suflet și un pietroi. Riști să ai surprize.

Am mers prin negura condensată până la liziera unei păduri de conifere. Ceața curgea aidoma unor valuri, înainte și înapoi, învăluia totul într-un ocean de aburi

cenușii. Luna se lupta cu norii șorecii, părea abandonată, ca prinsă într-un colț cu un cui. Era un ban de lumină albă și în jurul ei ardea un halou de lățimea unui deget de bebeluș.

Acele de pin și brad pocneau sub tălpile mele, dar mai ales sub greutatea lui Dozer.

— încotro? am întrebat.

Bivolul si-a frecat botul uriaș.

— Eu zic să tăiem pădurea pe din două. Bee-Bee a spus o rază de două sute de metri? Facem două sute de pași. In cazul în care nu dăm de nimic, mergem o sută îndărăt și de acolo, din epicentrul presupusei ascunzători, o sută la stânga și alți o sută la dreapta.

Sperasem la o afirmație care cocheta cu ceva din registrul: nicio grijă, cunosc locul ca pe buzunarul meu sau alte variații pe aceeași temă. în niciun caz nu mă dădeam în vânt după deducții logice de calitate îndoielnică.

Am ridicat din umeri și el a interpretat că eram de acord cu propunerea lui, fapt pentru care a luat-o din loc.

Ce pot să vă spun, a fost noroc chior, unul din cazurile alea rare, realmente simple. După nici cincizeci de pași am dat peste ascunzătoare. Nu mi-a venit să cred ochilor că apucasem iepurele de urechi cu un efort atât de neînsemnat.

Bulele izolatoare erau adunate mănunchi, în centrul unui luminiș. Arătau ca niște perle uriașe și argintii. Vreo douăzeci la număr, aproape lipite una de alta. Omul meu era ascuns în una din ele. Dar care?

— Poftim! mi-a spus bivoomul.

A râs, foarte mulțumit de isprava lui. în ceea ce-1 privea, își făcuse datoria.

M-am învârtit o vreme printre bule, cu prietenul meu pe bani după coada mea. Recunosc, am simțit un sentiment de eliberare, dar tot mă măcina un detaliu: existau riscuri? în sensul că, dacă i-as fi târât afară din bulele alea, fugarii aveau să suporte vreun șoc? M-am gândit că treaba nu era chiar atât de simplă. Să ascunzi un om fără urmă, necesită un oarecare efort și o pregătire prealabilă. De ambele părți. Trebuie să-l deconectezi pe fugar de la pulsul existenței. Să faci vibrația sufletului să se estompeze. Asta se făcea pur și simplu, ca și cum ai fi deschis portiera si ai fi urcat la volan, sau necesita un soi de condiționare psihică? Sau cine știe ce alte scamatorii magi-psiho-chi- rurgicale?

Nu-mi stătea gândul la soarta doritorului. Nici vorbă de așa ceva! Nenorocitul ăla și-ar fi meritat-o cu vârf și îndesat. Mă gândeam la faptul că pe acolo poate mai erau ascunși unii fugari care nu ar fi meritat să plătească cu viața pentru te miri ce găinării.

Parctic, acolo era vorba despre un fel de tragere la sorți. Trebuia să verific fiecare bulă izolatoare în parte, prin eliminare aleatorie și progresivă, până aveam să-1 descopăr pe ucigaș.

— Ai vreo idee despre cum funcționează chestiile astea? am întrebat.

BLESTEMUL CELOR PATRU FANTOME Florin Purluca

Bivolul a etalat un amalgam de impresii personale și o colecție de zvonuri, ca un fel de bârfe ceva mai elaborate, . . . care aveau la bază magia neagră, pe care eu, la finalul discursului pompos, le-am rezumat succint la: n-am nici cea mai mică idee despre cum mama mă-sii funcționează drăcoveniile astea.

M-am apropiat de una dintre bule și am atins-o cu vârful indexului. A fost ca și cum aș fi împins în volumul de aer adunat dincolo de pelicula unui balon umflat pe jumătate.

— Nu funcționează după principiul ăsta!

Vocea a pocnit ca un bici, ferm și dur, în liniștea nopții dimprejurul nostru. M-am întors imediat, să descopăr sursa. Un lucru era cert — nici vorbă să-mi fi vorbit Dozer. Am pivotat. Rapid, am cântărit eu, totuși puțin cam târziu. Am reușit să disting doar furia luminii crescânde. Și imediat după aceea, șocul loviturii.

Una din cele mai frumoase amintiri ale mele are legătură cu un cadou pe care l-am primit la vârsta de cinci sau șase ani — un caleidoscop. Efectul a fost identic. Ametitor, crescendo, fulgerător, neașteptat. De o violență elegantă și devastatoare, simultan. O amestecătură perfect organizată de fragmente policolore. Un melanj decalibrat și recalibrat sistemic, urmărind axul central cu o viteză năucitoare.

N-am nici cea mai vagă idee cât am zăcut pe jos, acolo, întins pe spate, printre conuri și ace de conifere. Cert este

că în clipa în care am deschis pleoapele — un set de obloane damblagite — bivoomul era deasupra mea și executa o manevră de du-te-vino. Nemaipomenit! Mă resuscita. Botul îi era spoit tot cu sânge. Din poziția aia, cicatricea a părut și mai înfiorătoare. O picătură grasă a curs din miezul buzei lui crăpate și s-a spart pe buzele mele. Am scuipat, iritat, și am simțit cum mi se crapă pielea. Apoi m-am prins că era sentimentul fals al peliculei de sânge uscat ce-mi învelea obrajii. Dacă mă bușise sângele pe nas, atunci chiar că o încasasem bine, dar bine de tot.

— Pfiu, măicuță! A fost ca prin urechile acului, domnule.

Bivoomul a zâmbit mulțumit de ispravă și eu am încercat să mă ridic. Cutia toracică a părut ca și cum, cu vreo câteva minute mai înainte, ar fi tăiat calea unei locomotive. Inima bătea cu precizia unui bolnav de Alzheimer scos în afara propriei case. Debusolant, haotic.

— Ce s-a întâmplat? am reușit să îngaim două vorbe.

— O lovitură directă, domnule. Un fel de afurisită de bilă de lumină. Eu am fost ceva mai norocos, n-am fost în raza ei de acțiune, dar tot m-a zvârlit suflul exploziei cât colo.

Dacă el arăta șifonat, era limpede că eu primisem una din alea ca la carte. Drept în piept, ca haiducii. M-a ajutat să mă ridic si să-mi scutur nenorocitele de ace, care-mi intraseră prin toate orificiile posibile. Să nu-mi fi curs albastrul prin vene, n-ar mai fi rămas un gram de came din mine.

BLESTEMUL CELOR PATRU FANTOME Florin Purluca

— Cum de nu și-a dus treaba până la capăt? am observat retoric, în timp ce m-am luptat, fără cine știe ce izbândă, să mă țin pe picioare de unul singur.

Bivoomul a ridicat din umerii lati, eu m-am scuturat. Nu-mi simțeam picioarele.

— Domnule, nu am nici cea mai mică idee. Dar un lucru e cert. Calul de dar nu se caută la dinți. Faceți o mătanie » •
cât toate zilele din an. Ați scăpat! Și cu asta, basta!

— Am să fac pe naiba!

Mi-am mișcat ostentativ picioarele și, treptat, carnea a început să-mi fie invadată de furnicături. Am mai făcut vreo doi pași stângaci, apoi m-am căutat de centură. Vreo trei flacoane erau sparte. Cioburi și ciobulețe au curs când am scuturat-o și am făcut inventarul. Cu toate astea, stocul era încă generos. Mai aveam un albastru, două verzi, trei negre și două roșii. Aerul dimprejurul nostru a vibrat și abia atunci am observat că toate bulele izolatoare dispăruseră. De undeva, din dreapta, am distins sunetul pașilor apăsând greoi pe pătura de ace. M-am întors la foc automat și am fost pregătit pentru tot ce era mai rău. In ceața densă și înșelătoare am depistat o siluetă întunecoasă care venea drept spre noi.

— Fii pe fază, am spus, în timp ce luam o poziție defensivă.

Bivoomul s-a pus dinaintea mea, ca un fel de scut. Am reacționat amândoi promt, fulgerător. Mi s-a părut c-am dat dovadă de o agilitate ieșită din normal, dar de fapt a

fost nimic mai mult decât schema ofilită a unor geriatrici ologi. Parcă și Dozer a șchiopătat nițel, când a făcut un pas mai în față. Cât despre mine... Oasele mi-au hodorogit și au pocnit ca o căruță pe un drum accidentat.

Din țesătura cetii vâscoase, Voltaire a ridicat un braț.

— Pace, servitori ai luminii.

V a râs sonor și bivoomul m-a fixat cu o privire nesigură. — E cu noi, am spus, ca să-l liniștesc. Nu-ți face griji. Imediat m-am dezumflat și am abandonat poziția de cocoș țanțoș. Oasele și carnea au început să-mi țipe și să mă doară infernal. Am căzut în genunchi. Durerea a fost ca un foc înăsprit de un vânt rece și furios. Dacă nu ar fi fost priceperea lui V, de data aia chiar că aș fi văzut Iadul. Vraciul a aruncat asupra mea un set de vrăji tămăduitoare și apoi mi-a dat să beau un elixir. Mirosea a găinat de pasăre și gustul era totuna. Abia am izbutit să înghit nenorocita aia de zeamă verzie. Stomacul a ripostat și V s-a năpustit asupra mea.

— Nici vorbă să verși un strop, mi-a spus, chiar în timp ce a strâns cât a putut de tare, cu palma lipită de gura mea. înghite fiecare picătură. O să te pună imediat pe picioare. Rezistă amărelii ăleia un minut si o să vezi schimbarea.

Un minut poate să fie o cantitate neglijabilă, într-o mie de situații. însă atunci chiar n-a fost. Am luptat ca un erou în prima linie ca să nu-mi scuip stomacul, cu toate mațele atașate din fabricație, pe jos. Și, pe onoarea mea, dacă cineva ar fi apărut ca din senin și mi-ar fi oferit o medalie

vă jur c-aș fi zis că o merit cu vârf și-ndesat și aș fi solicitat și o compensație financiară.

Stăteam sprijinit de V, așa cum stă vrejul de fasole de arac. Bivolul m-a apucat de subsuori și m-a tras înspre trunchiul unui pin bătrân, cocârjat. M-a rezemat.

— Cum merge, domnule?

Un minut pe naiba, că oasele mele au părut minute bune făcute din sticlă. Am scuturat din palmă: așa și așa!

— Cum de ai dat de mine? l-am întrebat pe mag.

— Suntem în Orașul Cețurilor. îmi duc veacul pe aici. Unele perturbați! cotidiene sunt chiar evidente.

— Dacă poți să-l simți pe nenorocit, de ce nu-1 dai cu fundul de asfalt?

V s-a prefăcut interesat de desaga lui plină cu lucruri magice, care mai de care mai sofisticat.

— Lucrurile nu funcționează în felul ăsta, Armând.

Mă bucura să aud că folosește din nou prenumele, atunci când mi se adresa. Nu se-ntâmplase de prea multe ori să aducă o tentă personală relației noastre. Mi-am trecut în agendă c-aveam să-i ofer im tort drept recompensă, în același timp, pricepeam în care direcție voia să bată. El nu lupta în prima linie pentru simplul fapt că între cei de teapa mea și cei de teapa lui era balanța dintre general și soldat. N-o spun pe un ton ironic. Pe bune, în cazul ăsta chiar nu-i vorba despre subtilitate și umor amar. Nu se cade să ții un general în prima linie a frontului.

— Ce-i de capul leacului ăsta? Ai spus că mă pune pe picioare rapid, am schimbat subiectul.

— Mai dă-i un timp, a acceptat V fără obiecții virajul rapid al dialogului. încă un minut sau două.

M-am încruntat la el.

— Acum două minute spuneai tot de-un minut.

Voltaire a rânjit.

— Ești prea rigid, prietene. S-a întors înspre bivol și din desaga lui magică a scos un alt flacon. Culoarea era unică, fulgerătoare - argintie, cu un luciu metalic. Nu mai văzusem tipul acela de elixir. Cu toată truda durerilor mele, am ridicat o sprânceană. Pentru dumneata, i-a mai spus el. Bea-1!

Bivoomul a căutat o aprobare în privirea mea, pe care a primit-o fără echivoc. Ezitant, la început a gustat un gram și a strâmbat din bot. La insistențele lui V și în urma garanțiilor mele repetate că totul avea să fie bine, a golit complet flaconul. După nici o secundă și-a încolăcit brațele dimprejurul burții și a căzut în poziție de fetus. A gemut și a tremurat vreo zece secunde, cred, greu de spus cu precizie, apoi pielea neagră și curată i s-a inundat de o vibrație argintie, ca un siaj. Treptat, negrul a devenit de un gri murdar, apoi unul mai deschis și, la final, întreg corpul s-a stabilizat argintiu, scânteietor.

— Ce-i asta? m-am trezit vorbind ca de unul singur.

— Oțel pur, prietene Armând, m-a lămurit V.

— Pfiu! Trebuie să am câteva flaconașe din astea în arsenal în cel mai scurt timp, vraciule.

Bivolul, chiar și cu toată figura lui metalică, care ar fi trebuit să-i tulbure expresia simțămintelor interioare, tot

arăta speriat ca altceva. Voltaire s-a apropiat de el și l-a bătut pe un umăr.

— Nu-ți face griji. Efectul este temporar. După două zile, cel târziu, vei reveni la forma inițială. Vino, te rog - a reluat V. I-a indicat un trunchi de brad. Lovește!

»

Amicul meu pe bani a stat în cumpănă o clipă. Pe urmă a găsit o lingură de curaj și a lovit. Fibra lemnoasă a pârâit și a pocnit și o perdea compactă de așchii a făcut decorul să pară mitic, ca dintr-un film de acțiune.

Voltaire mi-a întins un alt flacon. Nu avea culoarea aia fistichie, care-1 transformase pe Dozer dintr-un metis de un sfert de tonă de mușchi și oase într-o mașinărie de luptă de o tonă plină de oțel pur, numai bună de demolat totul pe o rază de kilometri buni jur-împrejur. Am luat sticluța oferită de V, i-am băut conținutul - tot un elixir de vindecare - și am înjurat în gând, pentru că mirosea tot ca naiba și avea tot un gust de-ți venea să-ți verși matele. 1

Presupun că asta spune destul de multe lucruri despre mine și modul meu de operare. Și nu neapărat în cel mai parfumat mod posibil. Dar rămâne numai și numai la aprecierea domniilor voastre. Știu, recunosc. Uneori am tendința să fiu teatral și să mă dau în stambă. La naiba, că în unele momente mă simt de-a dreptul clișeic, dar atât timp cât îmi fac ordine în dulap, nu-mi pasă nici cât negru sub unghie. Fac tot ce trebuie făcut pentru ca lucrurile să intre pe făgașul normal. Desigur, o să-mi spuneți că nor-

malitatea are valoare simbolică, trebuie raportată la mediul social înconjurător, că este intrinsecă și că este nevoie de precizie chirurgicală ca s-o poți defini. însă eu am să v-o spun pe șleau: mie îmi place să fac pușlamalele să sufere, s-o tragă ca la carte.

Nu vreau să fac pe interesantul sau să folosesc cine știe ce strategii de apreciere gratuită, manipulare sau rahaturi de genul ăsta, dar pe onoarea mea că tot ce-a urmat după lovitura primită sub centură a fost o aventură de zile mari. E o poveste lungă și antrenantă, așa că, luați un loc, pentru că-i una din poveștile alea bune.

★ ★ ★

V ne-a asigurat că nu mai simțea nicio vibrație și concluzia era că ucigașul fugise din Orașul Cețurilor. Destinația cea mai probabilă, în urma votului unamin, a fost Orașul Nopților. Ascunzătoarea perfectă. Și totuși, în treaba asta aveam un avantaj. Așa că am pornit pe urmele lui. Fără niciun truc sau ajutor oferit de Voltaire. Deși călătoria clasică, la picior, însemna o pierdere de timp, timp în care doritorul ar fi căpătat un plus de putere, n-am vrut să renunț la elementul surpriză. Dacă V ar fi deschis un portal, cu siguranță că variația de forță în câmpul magic din Oraș ar fi fost sesizată de câteva personaje cheie. Așa că am mers pe soluția clasică: vânătoare, în sensul larg al cuvântului.

Chiar dacă, la un anumit nivel, aveam răspunsul, tot m-am întrebat: de ce fugea? îi reușise blestemul, forța îi sporea exponențial, de ce nu mă înfrunta pur și simplu, ca să pună capăt tot circului ăla. V mi-a explicat:

— Are nevoie de mai mult timp. Sunt câteva lucruri de pus la punct. Știi, când te trezești cu o putere atât de mare pe mână, e ca și cum ai câștiga o sumă uriașă de bani la loz în plic. Nu toți sunt investitori de profesie. N-ai să crezi câți ar fi capabili să facă praf o avere de milioane în numai câțiva ani, dacă nu chiar luni. Cum spuneam, doritorul are nevoie de timp ca să se calibreze. Să i se dea mâna cu energia magică, care acum joacă în el precum un ocean înfuriat. Dacă nu se pune la punct în cel mai scurt timp, într-un moment de neatenție, în timpul unei incantații, o să-și facă felul. Ca și cum te-ai distra cu o grenadă.

îl credeam, desigur că nu puneam la îndoială explicația lui V. Doar că mintea îmi mai zbura pe alei ascunse, așa cum obișnuia să o facă de fiecare dată când aveam prea mult timp liber la dispoziție. Și momentele în care trebuia să ajung din punctul A în punctul B erau ferestrele ideale pentru filosofat. Cu tot riscul de a fi acuzat că transform aventura de față într-o romanță siropoasă, vă spun că mintea îmi pusese dinaintea nasului, pe o tavă de argint, ideea că ucigașul pricepuse că-1 aveam pe Voltaire în spate. Că magul mă susținea din umbră, așa cum o făcuse de fiecare dată. V nu era o prezență de ici, de colo. Priceperea lui în arta magiei avea ecou în Lumea Ora-

șelor. Erau puțini cei care ar fi avut curajul să-i sufle-n farfurie.

Pe de altă parte, mai era și faptul că mintea-mi lucra de zor la un nivel subconștient. Poate că încerca să corn- penseze anumite lipsuri. Imaginea tatălui meu era una dintre cărămizile lipsă din temelia copilăriei. Poate încercam, fără măcar să conștientizez, să descopăr un substitut. Tot timpul prins cu mișmașurile lui, n-a fost o prezentă constantă în viata noastră, a mea si a mamei mele. Abia mai târziu, când eram capabil să exist pe picioarele mele, să am un loc de muncă, o leafă si toate cele, a înce- put să-mi telefoneze mai des. Bineînțeles că era un golan de primă clasă și un manipulator de ligă profesionistă, dar era de fiecare dată una din situațiile alea în care pur și simplu te lași prostit, chiar dacă intenția e limpede ca bună ziua cu fiecare cuvânt pe care-l auzi. în felul ăla, am vizitat pe cheltuiala mea o duzină de pușcării, din tot atâtea orașe, și lucrul de-o importanță majoră pe care mi-l spunea la telefon de fiecare dată, nu era decât un pretext care ascundea în spate lipsa banilor. Pornea, ca de obicei, din același loc.

— Știu că muncești din greu și că ai apucat pe o cale față de care ai tot respectul meu, dar viața după gratii e un iad și îndrăznesc să-ți cer niște bani. Cu împrumut, evident. Am totul trecut aici, pe hârtie - se bătea cu palma pe piept, în dreptul buzunarului, unde ținea un carnețel și un pix din plastic ieftin. O să-ți înapoiez fiecare bănuț, imediat ce o să ies de aici.

BLESTEMUL CELOR PATRU FANTOME Florin Purluca

Adică ar fi trebuit să-și plătească datoria peste vreo doi ani, la vremea respectivă. N-am văzut un sfanț și, în mod evident, nici nu i-aș fi luat dacă mi i-ar fi dat vreodată. Ultima noastră întâlnire a fost pe masa de la morgă, ca să identific trupul fără suflare. Știu, valuri și iar valuri personale, dar uneori se întâmplă să nu pot să mă abțin.

îmi amintesc momentul în care l-am văzut pentru prima dată în sala de vizite. Nu mai reținnumele închisorii. Oricum, n-ar fi schimbat cu nimic povestea. Stătea pe un scaun din ăla din plastic ieftin și tocit, era țeapăn de spate, cu pieptul scos în față și avea o expresie impenetrabilă pe figura de bandit. Frizura era proaspătă, barba rasă și mirosea a alcool de la loțiunea folosită după ras. Un dur ca la carte. Nu-1 mai văzusem de vreo cinci ani. Era închis de aproape un an și brațele lui puternice, care păreau să aibă duritatea betonului de la flotările și tracțiunile făcute în mod obsedant, căpătaseră câteva tatuaje noi. Mai mari, mai frumos lucrate, care le acopereau pe cele vechi, pe care și le făcuse pe la cine știe care colț de bloc, cu mulți, mulți ani mai în urmă. Chiar arăta ca unul din durii ăia de la televizor pe care nu trebuia să-i calci pe nervi.

— Cum e acolo, după gratii? l-am întrebat aproape fascinat.

Pe vremea aia încă mai încercam să-i intru în grații, încă era idolul meu și episodul cu încarcerarea părea una din situațiile alea în care supereroul are parte de porția de ghinion servită la rece de destin.

— E plin de derbedei. Scursuri fără coloană vertebrală. N-au habar ce înseamnă să fii borfaș.

Și totuși, mă sunase să-mi ceară bani cu împrumut. Nu era tocmai definiția borfașului ideal. Cu toate astea, cu toate că vedeam detaliile ascunse, un timp îndelungat am tot continuat să cred cu disperare în imaginea falsă pe care el încerca să mi-o inoculeze. După vreo trei ani de drumuri periodice în care dicursurile lui au fost variații pe aceeași temă, m-am prins că pentru el eram doar o sursă convenabilă de venit. La naiba, aș fi preferat să-l aud cum se văietă ca o muiere. Cât de grea e viața după gratii, că-i e dor de libertate. De noi. Ar fi fost infinit mai bine decât să-1 văd cum încerca să-mi vândă cioara vopsită. Si totuși, l-am crezut de fiecare dată, chiar dacă un beculeț mi se aprindea mereu în minte și eu continuam să-l ignor.

Multă vreme am trăit cu senzația eidetică, dar în mod evident falsă, c-o să vină un moment în care, în timpul unei vizite, o să se dea mai aproape de mine și o să-mi facă un semn discret. Ceva de genul: fii atent la mine, să nu te observe gardienii. Și apoi să-mi paseze pe sub mână un bilețel pe care să fie trecut numărul unui cont gras dintr-o bancă din Elveția, o informație de un milion de dolari sau cine știe ce secret incredibil. Ca să vă explic mai pe înțeles, tiparul Hollywood. Tot mai căutam cu disperare ca imaginea lui să nu se reducă în timp la ceea ce fusese dintotdeauna, de fapt - un borfaș de duzină. Unul

din cei mulți, de altfel. Dar nu s-a întâmplat niciodată să dovedească nimic și imaginea lui a rămas ca o poză ruptă și apoi lipită într-un album cu multe alte poze perfecte. De fiecare dată când priveai retrospectiv, când răsfoiai albumul și comparai pozele, incompatibilitatea devenea tot mai evidentă.

La ultima noastră întâlnire, după ani buni, când încă mai era în viață, tot se mai străduia să mențină imaginea durului pe care-1 știam. Faza e că douăzeci de ani de carceră au darul să facă dintr-un stejar falnic o adunătură de piese de mobilier. Și nu doar din seria celor fără cusur. Părul i se rărise și puteam să-i zăresc chelia. Ii lipseau dinții din față, și tatuajele lui, odată impozante, ajunseseră să arate, pe pielea moale, ca niște milee gata-gata să cadă de pe colțul mesei. Cineva-1 jefuise, îi furase tot ce avea mai scump, și-l cunoșteam pe infractor. Nu există vagabond mai mare și mai parșiv decât timpul. Ne-o trage tuturor, sistematic. Atunci cred c-a priceput-o și el - pierduse lupta.

Nu știu dacă ați fost vreodată într-o situație de genul ăsta, dar e exact ca atunci când iubita îți vinde gogoși cu sare, că nu te înșeală și tot tacâmul, iar tu, cuprins de febra amorului, n-ai ochi să vezi realitatea. Sau, chiar dacă o vezi, te încăpățânezi să-i dai crezare. Ei bine, momente ca astea te fac să apuci pe căi greșite. In cazul subsemnatului, un pahar în plus, o mahoarcă sau două mai mult ca de obicei și ești aranjat. Spune-i asta unui psiholog, care

cunoaște teoria ca pe Tatăl Nostru, și o să primești una din afirmațiile alea standardizate, dureros de prozice:

— Sunt doar scuze, domnule Călinescu. Puterea e acolo, gata să iasă la suprafață. Să răbufnească. E în sufletul și voința dumneavoastră, trebuie să găsiți tăria să ajungeți la capătul tunelului.

Cât ești acolo, cumva, șarlatanul ăla chiar te face să crezi că ești un guru al filosofici și nu e nimic în stare să te prindă cu garda jos. Plătești ședința, ieși pe ușa cabinetului și realitatea înconjurătoare te face să-ți dai seama că tu ai încălțat pantofii de lac, perechea cea mai de soi pe care o aveai în dulap, cămașă și pantalon la dungă, și afară e un noroi de-ți trece două degete peste glezne.

Serviți cu pâine, vă rog, nu vă sfiiți. Viața-i o pastă tar- tinabilă aruncată drept în figură.

★ ★

După aproximativ o oră de umblat am fost în Orașul Nopților. Desigur, primul lucru pe care l-am făcut a fost să iau legătura cu R. Ridicată la rangul de ofițer, în zona ei de jurisdicție, era o comoară pentru misiunea mea.

Am pus-o la curent cu situația generală și ea m-a urmărit cu interes. Din când în când, în timp ce i-am explicat, i-a mai aruncat câte o privire cercetătoare lui Dozer. Bivolul chiar că era o prezență. în afară de faptul că arăta ca un robot, reflexia fină a lampioanelor, care ardeau în

fața sediului poterei, îi conferea o aură de misticism. Nu că Lumea Orașelor ar fi dus lipsă de așa ceva.

— Cine-i prietenul tău? a întrebat R, în cele din urmă.

— Faceți cunoștință. El este Dozer. Lucrează cu mine la cazul ăsta.

R nu se dădea în vânt după colaborările mele cu tot felul de mardeiași, dar eu aveam un stil personal de a aborda problemele, și-i explicasem odată că, în unele situații, să investighezi de unul singur era sinucidere curată. Ca drept dovadă că-1 plătisem pe bivol abia de câteva ore și-mi salvase deja viața. O garanție mai bună ca aia nu cred c-ar fi putut să-mi ofere nimeni. In afară de V, care oricum nu intra în discuție doar pentru simplă comparație.

— E un om de nădejde, am asigurat-o. Nu-ți face probleme, nu-ti va sta în cale.

— Cine-i doamna? mi-a spus Dozer, după ce R a dispărut în interiorul clădirii, să împartă câteva dispoziții și să-si ia acareturile.

i

— O să ne ajute, i-am spus vag.

Aparent, s-a mulțumit cu răspunsul evaziv. Eu am fost mulțumit că n-a insistat sub forma *cine, ce, de ce* și mai ales *cum.*

La vreo trei ore după reuniunea de familie eram toți în fața unui depozit de fier vechi. înainte de asta, făcusem o oprire într-un loc ceva mai... vesel, ca să-l numesc așa. Una din fetele ieșite la stradă îi spusese lui R că un ciudat trecuse dincolo de poartă, în grabă, și dispăruse după

mormanele de mașini ruginite, motociclete și biciclete cu roți lipsă și grămezi de electrocasnice defecte.

Am intrat.

Am mers ca și cum aș fi călcat pe coji de nuci sparte. Eram pregătit dintr-o clipă în alta să dau pe gât un roșu, acela fusese planul de la bun început, doar că apăruseră în scenariu Dozer și R. Cu ăia doi după mine am sperat că vânătoarea avea să fie de două ori mai rapidă și mai eficientă. Speram, totuși, să nu mă fi pierdut în calcule și estimări eronate.

Depozitul avea o alee principală, din care plecau alei cu mult mai înguste decât artera mamă. Metodic trasate, stânga-dreapta, ca o șiră de pește. Mormanele se ridicau de o parte și de alta, uriași imperfecți clădiți din resturi ruginite, creând impresia falsă c-ai fi mers în lungul unui tunel, iar la capătul lui cel mai îndepărtat, cel pe care puteam să-l vedem noi, era un alt morman de fierătanii. În-tunericul din interiorul cimitirului ăla de fier vechi era variabil, vibra. Apoape că părea o vietate parșivă, ascunsă dincolo de undele percepțiilor noastre. Se strângea progresiv în jurul nostru și când încercai să-l fixezi, să cauți un epicentru, se retrăgea sistematic, devenea enorm, creștea până la incapacitatea noastră de a-1 percepe, transfor- mându-ne în existente inutile.

— E o senzație[1] care nu-mi place, a bolborosit Dozer. E ceva ce nu-mi place aici.

M-am întors înspre el și i-am etalat un zâmbet jovial:

— îi spuse bivolul de o tonă de oțel, speriat, omulețului din came, care, desigur, era invincibil.

Dozer, pentru o secundă, dar numai pentru o secundă, și-a pierdut concentrarea. Pașii noștri, care până atunci fuseseră sincroni, ni s-au desincronizat. A rămas puțin în spate. R a râs înfundat și mi-a dat ghes. Ne-am întors înspre el amândoi și eu i-am făcut un semn cu ochiul.

Cred că Dozer a fost primul care l-a văzut. Figura bivolului a trecut de la surprindere la groază, în doar o fracțiune de secundă. De-a lungul timpului am învățat un lucru cu certitudine: să fiu capabil să contabilizez acea senzație de prăbușire, să fiu receptiv la iminența pericolului și să reacționez. Nu-mi place să mă dau perfecțiunea întruchipată, dar atunci chiar m-am prins că răul suprem era pe cale să se dezlănțuie și am reacționat imediat. Am tras roșul din centura de elixire și l-am dat pe gât cu o mișcare fulgerătoare. Marele avantaj al roșului este că efectul său este aproape instantaneu. Am simțit cum vigoarea crește în mine și, ca de fiecare dată, a fost ca o erupție vulcanică. O cantitate imensă de energie care-mi explodează în stomac, pornește înspre exterior și întâlnește în pielea mea un zid de forță impenetrabil, apoi ricoșează violent îndărăt, către stomac. Și explodează din nou. Vibrează. Și explodează din nou. Vibrează. Pur și simplu, pare o masă de energie care mi se zbate pe dinăuntru ca o bilă de biliard lovind manta la infinit.

M-am întors si... Iată-1!

[1]

BLESTEMUL CELOR PATRU FANTOME Florin Purluca

Era acolo, cocoțat pe un morman de fiare vechi, în toată măreția lui, trenci și pălărie, figura ascunsă sub linia fularului strâns și înnodat bine la spate, înconjurat complet de o aură luminiscentă, care reverbera dincolo de coconul de lumină puternică în care era sigilat. Avea mâinile ridicate înspre negreala infinită care ar fi trebuit să fie cerul, și patru fâșii de abur spiralau în jurul unui ax central, invizibil. In linii mari, era vorba despre proiecția în ochii noștri, pe viu, a desenului din cartea lui V. Doritorul invoca blestemul celor patru fantome, încerca să-și încheie opera.

M-am repezit înspre un morman de ruginituri din apropiere și am apucat la repezeală o bucată de fier. Mi-am încordat mușchii și am aruncat-o înspre doritor. Fierul a sfredelit aerul. In cele câteva clipe cât a avut nevoie ca să-și atingă ținta, am admirat forma spiralată a arcului și tija centrală, butucănoasă. Arma mea era o suspensie mâncată de rugină. Chiar și cu toată simplitatea și imperfecțiunea ei, tot a reușit să-l deconcentreze pe doritor. L-a plesnit drept în coaste și l-a făcut să se aplece pe o parte, ca mai apoi să dispară din ochii noștri în urma unei căzături marcată de mișcări stângace, aproximată de mine ca fiind o cădere liberă de circa șase metri, în gol. Până la urmă, amatorii rămân amatori. Se dăduse de ceasul morții ca să facă impresie artistică prin jocul acela de lumini, dar nu-i trecuse prin cap să improvizeze un scut împotriva atacurilor fizice, din clasa celor mai simple: un

pumn sau o bucată de fier ruginit aruncate la întâmplare. Poate că se gândise, în toată nebunia aia, că aveam să aruncăm asupra lui vrăji sau cine știe ce fel de descântece, să încercăm să-l combatem la un nivel ezoteric. Oricum ar fi fost, stângăcia lui a fost binevenită.

Ne-am înțeles reciproc și am dat roată mormanului de fiare ruginite. Doritorul era acolo, căzut peste rămășițele unei mașini de spălat. Căzut pe o parte, cu spatele înspre noi, încă nu se ridicase, deși tot încerca să o facă. Ceva nu-1 lăsa. Probabil o coastă fracturată. Sau o mână luxată. Pălăria îi căzuse din cap, nu era de găsit prin apropiere, iar fularul îi atârna de gât ca un șarpe anemic. Dozer s-a repezit înspre el ca un val tsunami. L-a înșfăcat de ceafă și l-a ridicat în sus de parcă ar fi ridicat un pisoi puricos. R s-a poziționat strategic, în cazul în care doritorul avea vreo idee de zece puncte în cap. Nu-mi venea să cred cât putea să fie de ușor, apoi mi-am băgat mințile în cap și am țipat:

— Stai!

Dozer s-a oprit la timp, chiar înainte să-i aplice individului o corecție. Am făcut un arc de cerc, folosind pași mici, reticent. Figura doritorului era exact tiparul tipului pe care nu l-ai fi crezut în stare să rupă o frunză. L-am înșfăcat de gulerul trenciului.

— Cine ești? am mârâit.

El n-a spus nimic, dar ochii au început să lucească și asta a cam spus tot ce era de spus.

— Unde e? încotro a fugit?

Privirea lui Dozer a mai pierdut din încordarea inițială. R a făcut un pas înspre mine.

— Unde e? am urlat.

Individul a continuat să tacă. Luciul ochilor începea deja să se intensifice și să i se acumuleze umezeală în colturile ochilor. »

— Vrei să faci pe martirul? am insistat, dar de data aia folosind o voce ceva mai blândă.

Tot n-a vrut să ciripească. L-am pocnit peste bot chiar în clipa în care avea suficient lichid acumulat cât să lase lacrimile să-i scape în lungul obrajilor. Capul i-a plecat într-o parte și i-am mai tras una. Mutra i-a pornit în direcția opusă. Când am ridicat pumnul ca să-l lovesc pentru a treia oară și-a găsit vocea, deși a fost mai mult un fel de chităit.

— Stai...

M-am oprit.

— Ai cinci secunde la dispoziție să pui la cale un refren melodios. Altfel, mă las păgubaș și-l las pe el să discute cu tine.

Individul a făcut un efort să se întoarcă înspre Dozer, care încă îl mai ținea ridicat de ceafă. Bivoomul i-a zâmbit »

și cicatricea aia lungă de pe obraz, asezonată cu luciul metalic, care-i făcea tot corpul să pară plămădit din argint viu, a rezolvat treaba de la sine. Nu m-ar fi mirat dacă o baltă de umezeală ar fi început să crească la baza tălpilor individului.

— Bine! Bine! Spun. Spun tot. Mi-a dat bani și mi-a spus că trebuie să aștept un timp în vârful mormanului ăla de fiare și să mă prefac vrăjitor. A spus că e o glumă, pentru niște prieteni de-ai lui. Apoi a fugit. A luat-o pe acolo, s-a bâlbâit în timp ce a întins o mână cu un deget tremurând artrozic din cauza fricii tot mai evidente.

M-am întors și m-am uitat înspre ceea ce părea, în mod evident, un alt morman de fiare. Idiotul ăla trăgea oare de timp? M-am repezit la beregata lui, mai, mai să-mi înfig colții.

— îți jur că-ți rup fiecare os din corp dacă nu vorbești în clipa asta!

Dozer a schimbat priza. L-a apucat efectiv de creștetul capului cu palma lui uriașă.

— Ca un pepene, gândacule, a rânjit bivolul. O să plesnească exact cum plesnește un pepene scăpat pe jos.

Groaza din ochii individului a căpătat dimensiuni mistice și a început să turuie, cu buzele-i tremurânde invadate de muci si lacrimi.

— Nu mint! Nu mint! Vă jur. Mergeți mai aproape. E o ușă acolo. A fugit.

M-am întors din nou înspre locul indicat. Nu arăta deloc a ușă. R a ridicat din umeri și a spus:

— Hai să aruncăm o privire.

Am luat-o într-acolo, tot gândindu-mă că adevăratul doritor avea să apară de pe undeva, să ne ia prin surprindere. în urma noastră puteam să-l auzim pe individul

momeală cum continua să facă pe șoricelul. Ne-am oprit la un pas de grămada aia de ruginituri. Nu părea nimic ieșit din comun, în afară de o bucată de fier striat, care chiar arăta ca un mâner, dacă îți puneai puțin mintea la contribuție și aveai ceva imaginație. R a ridicat din nou din umeri și a apucat de fierul ăla. A tras și - hopa! - surprize, surprize. O bucată de fiare, probabil sudate la un loc, s-a tras în lături. Negreala din rama ușii vălurea. Ca și cum ai fi privit noaptea în oglinda unui lac. Nu mai văzusem așa ceva.

— încotro oare? am zis absent.

R a rânjit.

— După toate aparențele, în direcția asta.

Indexul ei a arătat înspre portal.

— Iar faci pe isteața? R a continuat să se hlizească împlinită, ca un copil căruia i-a reușit gluma față de un adult. Ai idee unde duce portalul ăsta, am vrut să zic? am completat.

— Nici cea mai vagă!

— Perfect! O luăm de la capăt.

Dozer l-a abandonat pe șoricel și a venit lângă noi. De fapt, mai mult lângă mine. Mi-a dat ghes. M-am întors înspre el. Bivolul s-a uitat la mine, la R, apoi din nou la mine. A spus, continuând să oscileze:

— N-aș vrea să par lipsit de maniere, dar eu și domnul avem o afacere care privește lumea asta. A desenat în aer un cerc, folosind degetul lui mare și lucitor.

— Bine, bine, Iuda! m-am plâns. O să fii plătit suplimentar.

— Cine? s-a strâmbat bivolul.

— Las-o moartă, i-am spus sictirit. Două sutare! Bine? Uriașul a rânjit. Cum mama mă-sii nu putea să fie bine? — Halal prieten! i-am meii spus, încercând să fac pe deșteptul și să par afectat, în același timp.

A fost la fel de impresionat ca im eunuc de un dans din buric. M-am întors înspre R.

— Cum naiba facem? Ai idee, e periculos?

— N-avem decât să aflăm, mi-a spus în timp ce s-a aplecat să caute ceva pe jos.

A ridicat o bucată de tablă și a trecut-o prin dreptunghiul de negreală unduitoare, încet, temător, ca atunci când încerci talpa fierului de călcat cu vârful degetului. M-aș fi așteptat să sară scânteie, să pârâie, să sfârâie, orice, dar a fost ca și cum ar fi înfipt un vârf de cuțit într-un calup de unt. R a tras bucata de tablă înapoi și totul era exact cum ar fi trebuit să fie. Am analizat-o amândoi, cu ochi cercetători.

— Bine, i-am spus. Dar asta nu e o bucată de came.

Mai trecusem prin portaluri, nu era primul în niciun caz. Doar că auzisem că unii se pricep să le descânte, să permită lucrurilor fără suflare să treacă fără niciun necaz, dar să facă materia organică să sfârâie ca-n timpul unui duș cu acid sulfuric. Mă îndoiam eu că avea doritorul să fie chiar atât de priceput și inventiv în fuga lui disperată, dar nici nu strica puțină precauție.

— La o parte, l-am auzit pe Dozer strigând de la doi pași depărtare, de unde stătea.

Am făcut ce ni s-a cerut aproape involuntar și el a trecut printre noi, adică printre mine și R, cu șoricelul chi- țăind și mai tare, și mai disperat, în mâinile lui uriașe și argintate. Am cam priceput ce intenționa să facă din prima și, cu toată milostenia de care pot să dau dovadă uneori, de data aia chiar că era o idee bună să mă prefac un soi de suflet de marmură.

— Nuuuu! Vă rog! Vă implor... Nu faceți asta.

Nu știu ce așteptări avusese el când se văita, dar probabilitatea ca unul dintre noi trei să-și riște pielea în locul lui presupun că i-a părut infimă. Dar oamenii lași sunt oameni lași și, atunci când se văd la marginea prăpastiei, fac ceea ce se pricep ei mai bine: se văietă și se smiorcăie. Desigur că individul s-a luptat să i se împotrivească lui Dozer, dar să-1 văd eu pe ăla care ar putea să dovedească o namilă de o tonă de unul singur, fără niciun fel de ajutor. Mistic sau de orice altă natură.

Dozer l-a scuturat bine pe șoricel.

— Stai locului, vierme!

N-a fost prea convingător. Șoricelul - mă rog, viermele - a continuat să se zbată și să zbiere ca din gură de șarpe, mânat de falsa impresie că printr-un miracol, cineva, de undeva, avea să vină și să-l salveze. Atunci uriașul și-a ieșit din fire, l-am văzut cum se încruntă, cum spațiul argintat dintre sprâncenele-i groase, tot argintate, capătă un

joc de umbre și pliuri adânci. Cu o mișcare scurtă, precisă, i-a aplicat o palmă peste mutra plângăcioasă. Prizonierul nostru de ocazie s-a lăsat moale, ca supus unei vrăji. Un firicel subțire de sânge i s-a prelins șoricelului dintr-o nară. Apoi Dozer s-a apropiat de portal, cu carnea de tun pe un braț. S-a tras aproape, milimetric, de puteam să observ vibrațiile unduitoare ale portalului ca o reflexie în pielea-i lucitoare. Pe brațul stâng îl ținea pe vierme, moale și inconștient, iar cu dreapta i-a apucat o mână și i-a trecut-o prin suprafața sticloasă a portalului. O dată. Si încă o dată. Si încă o dată. Nimic! Brațul a rămas intact.

A rânjit și l-a aruncat pur și simplu în negreala aia lucitoare, după care s-a uitat la mine. Eu m-am uitat la R și, încurajat de privirea ei aprobatoare, am sărit prin portal. Ei m-au urmat la câteva secunde după.

O noapte infinită, ce învelea un deșert fără cusur, dar și fără margini.

— Vreo idee unde suntem? am întrebat, nu pe cineva în mod deosebit.

Viermele era înfipt în nisip, încă inconștient, la un pas de locul în care picioarele mi se afundaseră în arină cam un centimetru sau doi sub nivelul gleznelor. Câteva milioane bune de stele ardeau precum diamantele pe inelele de logodnă, pe un cer negru ca păcura, uleios. Ici și colo, câte o stea cădea si lăsa în urma ei o dâră luminiscentă de »

praf magic. O lună mare cât o oală arunca peste nisip o pânză de lumină țesută din fir de păianjen. Dunele coco-

sate sub bolta de stele nu erau impresionante prin dimensiune, ci mai curând prin perfecțiunea asemănării lor. Ca trasate de pensula unui artist zelos, una geamăna celeilalte. Fără niciun oftat și niciun diftong, era clar că niciu- nul din ăia doi nu avea habar unde ne aruncase portalul. Ca de obicei, norocul mă pierduse prin mulțime, eram nevoit să muncesc mult și bine pentru un colț de pâine. Am făcut un pas mai în față și am avut sentimentul stra-niu că nu era tocmai ceea ce ar fi trebuit să fac. M-am întors înspre R și Dozer.

— Cum naiba o să găsim o cale de întoarcere?

Ochii lui R au licărit. A urmat un moment de liniște, în care nu s-a sacrificat o vorbă, care a părut interminabil. La final, R mi-a zâmbit și a scos un dispozitiv - am presupus eu - care arăta ca un fel de băț metalic. L-a înfipt în nisip.

— Cred că n-ar trebui să fie o problemă.

— Crezi? i-am spus.

— Da, cred. Nu sunt convinsă.

Mi-a făcut cu ochiul și a luat-o din loc, depășindu-mă cu un mers țanțoș. Dozer a ridicat din umeri și a luat-o pe urmele ei.

Am mers o bucată bună de timp prin deșertul acela fără noimă și, spre surprinderea mea, nu mi-a lăsat impresia unei primejdii iminente. O lungă și plăcută plimbare sub clar de lună străină. Exact în clipa în care mă pregăteam s-o chestionez pe R în legătură cu orientarea în spațiu, la

câțiva pași în fața noastră am zărit buza unei depresiuni uriașe. In centrul ei, atipic și stingher în toată pustietatea aia, se ridica scheletul unei construcții din lemn. Arăta ca unul din motelurile alea din filmele western.

Ajn mers cu băgare de seamă și, în clipa în care am ajuns destul de aproape ca să aruncăm o privire cercetătoare prin ochiurile ferestrelor lipsite de sticlă, ne-am holbat cu multă precauție. întunericul de dincolo de ferestre era păstos și puternic și nu trezea un sentiment de plăcere profundă. Părea un loc în care moartea se instalase de mult și refuzase să mai plece. M-am apropiat de ușă și am verificat clanța. Desigur, era deschisă. Nici nu m-aș fi așteptat altfel. Am împins-o și lemnul șubrezit s-a văicărit ca o pisică în călduri. Am trecut pragul, cu respirația vie și accelerată a camarazilor suflându-mi în ceafă. Sala mare era tipică. O mulțime de scaune așezate la întâmplare dim- prejurul unor mese rotunde. Tejgheaua barului era lungă și lipsită de mușterii. Dinapoia ei, sărăcia era regina locului - patru sticle de băutură, pe trei rafturi joase, aproape complet golite de conținut. Câteva pahare așezate ordonat - cinci - și două căzute pe o parte. Peste tot, o pătură uniformă de praf de nisip fin, care lăsa impresia unui tablou neterminat. De o parte și de cealaltă a barului urcau două rânduri de scări, care se ridicau înspre interiorul unui balcon comun, situat deasupra tejghelei, la o înălțime de aproximativ trei metri. Am analizat un timp întunericul care zăcea acolo ca o reptilă ghiftuită și am tresărit

când am auzit zgomotul - clinchet de clopoței. M-am întors înspre R și Dozer.

— Am eu halucinatii sau...? »

Amândoi au scuturat din cap. Deși lumina nu era cine știe ce, tot am putut să-l văd pe Dozer cum își strânge palmele în doi bulgări de fier. Am mai auzit o cunună de clinchete de clopoței veseli și imediat după asta, în întreg salonul a răsunat duduitura unei împușcături. Poate că a fost doar efectul neașteptat al elementului surpriză, dar am trăit senzația că am fost ratat la milimetru. Proiectilul ,

, rupt din tăblia unei mese și a ricoșat anemic în decor. Ne-am aruncat toți pe burtă, care pe unde s-a priceput, ca să găsim adăpost și să nu devenim ținte facile. Au mai urmat și alte focuri de armă, care au făcut încăperea să duduie și să se umple de lumina unor fulgere în miniatură. Așchiile săreau precum artificiile. Din locul în care eram, lipit de piciorul unei mese, chiar la baza scării drepte, puteam să observ bine cum bucățile de lumină porneau din burta beznei de la balcon si mușcau lemnul. Era omul » »
nostru, fără doar și poate, ne ademenise acolo să jucăm pe terenul lui.

Focurile de armă au tot continuat să vină - pfiu! pfiu! pfiu! - unul după altul, făcându-ne să ne afundăm în as- cunzătorile noastre precum șoarecii în găoace. Nu eram într-o poziție favorabilă. Armamentul de care dispunea doritorul, ticsit cu muniție vrăjită, ar fi putut să scuipe foc zile la rând pe deasupra capetelor noastre băgate la cutie

și, în cele din urmă, să ne vină de hac. Nțțț! Chiar nu eram într-o poziție favorabilă deloc.

Așa că am tras aer în piept, am scos un alt roșu din centură și i-am aruncat conținutul pe gâtlej. Totul în jurul meu a început să se miște cu o lentoare enervantă. Am sărit de pe unde mă pitisem, de la baza scării, și am luat-o la fugă în lungul treptelor. L-am văzut pe doritor chiar din capul scării. Trenci și pălărie kaki. O privire întunecată, dar detașată, sigură, deasupra liniei unui fular strâns peste figură. Omul nostru, jonglând artistic cu un set de pistoale Smith & Wesson Model 3, s-a întors o clipă mai târziu. Siguranța din privirea aceea întunecată și-a pierdut pentru un moment echilibrul. Am apăsat accelerația, zigza- gând și înaintând cu o sete nebună de răzbunare, care creștea și tot creștea în mine ca un balon. Pe ultimul metru nici măcar n-am mai pășit, ci m-am aruncat înspre el de-a dreptul, cu un pumn încleștat și ridicat mult deasupra capului. Am strâns din dinți cu furie și am lovit cu putere. Cu puțin noroc, pe care eu nu l-am avut, aș fi putut să-l pun la pământ din prima. Dar m-am înfipt cu toată viteza și greutatea în duritatea unui scut invizibil. A fost ca și cum aș fi primit o copită de la un cal nărăvaș în plină figură. Am ricoșat și m-am lățit pe dușumea. Cu toată viteza și puterea pusă la dispoziție de flaconul roșu, tot nu trecusem de scut. Asta da putere magică, m-am minunat în timp ce m-am uitat la el lung, cu privire încețoșată. Aș vrea să spun că n-am fost speriat, dar n-a prea fost așa.

BLESTEMUL CELOR PATRU FANTOME Florin Purluca

Prin cap mi-au trecut scene fulgerătoare, în care doritorul îmi venea de petrecanie împușcându-mă sau zdrobin- du-mă cu un truc magic, nemilos. La un alt nivel, a fost un sentiment cel puțin reconfortant, să simt teama fugin- du-mi prin mațe precum un șoricel cu gheruțe mici, ascuțite, ca de foc.

Privirea doritorului a căpătat din nou intensitate prin ură și o pereche de sprâncene stufoase încordate. Nu am putut să văd, dar puteam să jur că pe sub fular gura lui desena un rictus animalic, plin de dorința fetidă a morții. Am dat să mă ridic și țevile ambelor pistoale s-au holbat oarbe la mine. Am stâns pumnii, nu pentru ca să atac, n-aș fi avut nicio șansă să fiu mai rapid decât un foc de armă, ci pentru ca să întâmpin moartea cu ceva mai multă demnitate decât un laș. Și exact în clipa aceea, R a apărut prin aer, ca un vis frumos, cambrată - o pumă. Un morman complex de motorașe și oțel, dar cumva izbutise să se miște ca o felină, să urce scările în fugă, pe neauzite. Nu știu ce i-a trădat prezența. Poate surprinderea apărută brusc pe chipul meu, mă gândesc. Doritorul a pivotat neașteptat de iute pe vârful călcâielor, cu pistoalele lucind prin aer și descărcându-se în gol, în clipa în care R l-a pocnit peste antebrațe. Proiectilele au izbit tavanul și din întunericul mat o sumedenie de așchii a curs ca o ploaie atipică, răpăind pe dușumea. S-au prăbușit unul peste altul, grămadă. Am profitat de răgazul oferit și am sărit în capul oaselor. Când am fost în picioare, R zbura deja

prin aer, urmărind traiectoria unei lovituri de picior aplicată în burtă, în mod violent, de către doritor. L-am văzut cum era pregătit să se repeadă înspre R, s-o înhațe, însă și-a zărit pistoalele căzute pe podea. A preferat să și le recupereze, în mod fulgerător, folosindu-se de un salt precis, ca o mișcare de elastic, și să le îndrepte din nou înspre mine. Am strâns din dinți și m-am așteptat la tot ce era mai rău. A apăsat pe trăgaci. Fără niciun semn prealabil Dozer a apărut dintr-o parte și s-a pus între mine și doritor, încasând din plin șocul focurilor de armă. încă plămădit din metal, reacția a fost violentă. Aerul dimprejur a pârâit și a pocnit, îmbâcsindu-se cu un miros puternic de sulf. întunericul s-a făcut mărunt în urma jocului de scânteie și prietenul meu s-a prăvălit peste parapet, în gol. A aterizat la parter, cu o bufnitură înfundată, care a făcut să tremure întreg ansamblul de scândură șubredă ce se voia numit motel. Orice clipă de neatenție din partea doritorului era aur curat. Așa că eu și R ne-am aruncat în luptă cam în același timp. N-a mai apucat să descarce muniția în noi, deși a încercat un soi de eschivă. Tot ce a putut să facă a fost să se apere, cumva, de atacul nostru furibund. Și-a pus antebrațele ca un scut dinaintea feței. Bam! Bam! Bam! Bam! Ne-am izbit în el ca o tornadă și l-am auzit cum a oftat sub greutatea pumnilor noștri. R a continuat cu o rafală de lovituri momeală, eu am pivotat fulgerător - un pas la stânga. Am așteptat ca să-și ghideze garda după avalanșa de lovituri servită de R la foc auto-

mat și, în clipa în care am remarcat breșa, am lovit cât am putut de violent. Nodurile pumnului i s-au înfipt în carnea gâtului ca niște cuie și i-am simțit traheea cum cedează în urma șocului. A căzut pe o parte, horcăind și grohăind ca un porc, cu ambele palme strânse împrejurul gâtului. S-a zbătut un timp în van, pe urmă și-a smuls fularul, sperând cu disperare la o gură de aer. Zadarnic! A continuat să se zvârcolească pe podea. O venă i s-a umflat grotesc de-a lungul gâtului. Ochii bulbucați pierduseră deja expresia de siguranță și în ei băltea o frică mocirloasă. M-am aplecat asupra lui și i-am analizat mutra. Banal. Ar fi putut să fie un tip oricare, n-ai fi crezut că pe dinăuntru carnea ascundea un monstru. L-am lovit din nou, de data aia fragmentându-i nemilos piramida nazală. Sângele a izbucnit în valuri mărunte, o pânză de un negru lucitor acoperindu-i buzele umflate și pielea tot mai vineție si amestecându-i-se cu salivă.

— Dozer! am strigat.

Deși era un munte de oțel, uriașul încasase una serioasă pentru mine și probabil că se tăvălea pe jos de durere, așa că nu-mi doream nici în ruptul capului ca el să rateze un așa spectacol. Ce fairplay? Ce decență? Ce respect pentru adversar? Era musai să-l vadă pe nenorocitul ăla cum se zbătea între viață și moarte. M-am repezit înspre balustradă și l-am strigat și mai tare, temându-mă că fusese lovit suficient de violent încât să leșine. Ar fi fost de tot râsul, dar, deh!, nu poți să știi niciodată.

BLESTEMUL CELOR PATRU FANTOME Florin Purluca

M-am aplecat peste balustradă, ca să văd mai bine. Prietenul meu de ocazie, pe bani, zăcea lat pe dușumea, într-o poziție deloc firească. în locul pieptului avea o gaură de dimensiunea gurii unei găleți. Firișoare de metal topit i se prelinseseră în mai toate direcțiile, peste torace, ca un fel de mațe de oțel. Am simțit cum pierd controlul genunchilor și m-am redresat în ultima secundă.

— Javră ordinară! am răcnit și m-am repezit, cam împleticit ce-i drept, înspre doritor.

Era la un pas de a pierde bătălia și ochii abia dacă-i mai scânteiau a viață. M-am pus pe lovit. Și cum l-am căsăpit, Dumnezeule, de parcă s-a fi făcut vinovat pentru toate păcatele lumii. Picioare și pumni cu nemiluita, într-un corp care încasa toată furia aia dementă ce exhala dinăuntrul meu, fără să riposteze. La final m-am tras într-o parte, obosit, pierdut, așteptând să am parte de o minune, dar n-a fost niciuna. Doar un final neutru, cu pierderi colaterale mult prea apăsătoare ca să-l consideri o victorie, chiar și la un nivel simbolic.

Aș vrea să-ți spun că împreună cu R am izbutit să-i târâm leșul înapoi în Orașul Nopților, că am luat legătura cu V și vraciul s-a priceput să-1 aducă înapoi pe uriaș. Dar n-a fost nimic din toate astea. Numai o dună de nisip, măruntă și complet diferită de toate celelalte, sub care am ascuns un morman de otel neînsuflețit. , »

Pe doritor, asa mort cum era, l-am luat cu noi. Aveam nevoie să-mi justific activitatea. Prin lumea Orașelor am

reușit să călătoresc fără probleme cu ajutorul lui R. N-a putut să mă însoțească efectiv, dar mi-a făcut rost de o dispensă și de escortă.

In lumea reală, lucrurile au stat cu totul altfel. N-a existat nicio dispensă, nicio escortă. Imediat ce am trecut granița dintre lumi, am târât cadavrul lângă o pubelă și l-am îndesat în burta ei goală și primitoare. Peste drum am zărit un telefon fix si am solicitat o convorbire cu taxă t
inversă. Doamna Dobrescu a ridicat receptorul după cel de-al treilea țârâit și i-am oferit adresa, plus garanția că timp de o jumătate de oră aveam să păzesc hoitul ucigașului cu prețul propriei vieți. Dar dincolo de asta, dacă avea să întârzie, nu mă mai interesa nimic.

Am fost nevoit să mă lupt cu gerul aprig și să alung vreo doi cetățeni, să-i direcționez către alte puncte de colectare a gunoiului menajer, clătindu-le ochii în mod ostentativ cu legitimația mea de detectiv particular, care, în speță, la drept vorbind, n-avea nicio autoritate în cazul ăla. însă am făcut uz de flerul meu și de o figură gravă, flegmatică, fapt care mi-a adus succesul mult sperat. După nici douăzeci de minute de la apel, un Mercedes negru a parcat lângă bordura unde așteptam cu nodul de la cravată ridicat cam pe la nivelul urechilor și cu sufletul la gură. Doamna Dobrescu a coborât de la volan. De data asta nu mai era elegantă, apelul meu o luase prin surprindere. Adio gene perfect rimelate, adio farduri extravagante, adio parfumuri scumpe, adio haine luxoase. Doar

o costumație sport de culoarea prafului de ciment, care i se mula exemplar pe trupul bine proporționat. I-am făcut semn să vină mai aproape. Desigur, amestecul de teamă și nerăbdare era vizibil pe chipul ei ca pata accidentală de cerneală pe o foaie velină. S-a apropiat cu pași mărunți și nesiguri. Am ridicat capacul și i-am făcut semn să se apropie și mai mult, ca să-l poată vedea bine. Trebuie să recunosc, întotdeauna am avut un simț demonstrativ puternic, profund conturat. Simțeam nevoia să-i văd satisfacția mascată sub fața împietrită de groază, ca o compensație pentru răul apoteotic de care avusese parte. Spune-mi cum vrei, dar pur și simplu mă liniștește să-i văd cum își găsesc în cele din urmă liniștea interioară.

Desigur, avusesem eu grijă ca imaginea să fie una cu care să rezoneze mult timp. îndesasem mortul la fundul pubelei, cu mâinile și picioarele strâmbate în mod absurd, cu figura tumefiată, împodobită cu multiple escoriații, la vedere. In clipa în care l-a zărit, a scăpat un țipăt de spaimă, identic cu cel scos de un pisoiaș chinuit.

Am trântit capacul la loc și i-am dat de înțeles că era musai să ne topim în decor.

— îl lăsăm așa, acolo? s-a mirat doamna Dobrescu.

— în cazul în care aveți o soluție mai bună, nu, n-o să-l lăsăm. Dar dacă totuși nu aveți, cred c-ar cam fi cazul să nu ne facem mustrări de conștiință în mod inutil. Apoi mi-a părut rău pentru ce spusesem, chiar înainte să o fac, dar, văzându-i chipul chinuit de moralitate, m-am găsit

nevoit să fiu brutal. Am completat: nu cred că individul și-a făcut mustrări de conștiință în clipa în care v-a lăsat copilul într-o baltă de sânge.

A fost ca și cum aș fi rupt o pagină dintr-un calendar. Ianuarie, după decembrie. Adio aer feeric de sărbătoare, bun venit ger cumplit. Chipul femeii s-a întunecat.

— Aveți dreptate, domnule detectiv! a spus ea repezind cuvintele și a plecat înspre mașină.

Am urmat-o, într-o tăcere absolută. M-am urcat în dreapta și m-am topit în scaunul limuzinei, gustând din căldura habitaclului ca din desertul preferat. Drumul până la birou a fost scenariul unui film mut. Doar câteva priviri reciproce, fără prea mult efort de a ne explica unul altuia detalii. Doamna Dobrescu și-a parcat Mercedesul în fața scărilor care duceau până la etajul doi al clădirii unde îmi aveam biroul. Am coborât și ea m-a apucat de o mână. Am rămas aplecat, privind-o cum se îneacă în lacrimi. Dacă plângea de bucurie sau de necaz, n-aș putea să-ți spun. Ce pot să-ți zic, totuși, este că mi-a mulțumit din suflet și pe urmă a dispărut printre mormanele de zăpadă.

Am urcat scările până la etaj ca un urs morocănos. Mi-am făcut un ceai și l-am îndulcit cu puțin rom, apoi m-am trântit în scaunul de birou, care era nici pe departe la fel de confortabil ca scaunul limuzinei doamnei Dobrescu. Dar era tot ce aveam la îndemână si m-am corn- >
plăcut cu ideea că într-o zi aveam să devin unul dintre

cei mai celebri detectivi de pe piață, că aveam să încasez tarife astronomice și urma să mă bucur regește de puținul timp liber pe care abia puteam să-l mai găsesc. A fost un sentiment plăcut, care a durat vreo câteva minute. Apoi ușa biroului meu de investigații particulare a sărit la propriu din țâțâni și o adunătură de zbiri a dat năvală înăuntru. Haragea era în fruntea lor. Un pansament care imita forma infinitului i se încolăcise la un capăt de gât și la celălalt de un braț învelit într-un aparat gipsat, ce-i urca pe mână până la nivelul umărului. Descoperindu-mă lățit în scaunul de birou și, desigur, surprins, cu o mână strângând cana cu ceai fierbinte și cu cealaltă pe mânerul sertarului unde-mi țineam pistolul, a rânjit mulțumită:

— Chiar nu credeam c-ai să fii atât de idiot încât să te întorci în cocina asta și să speri că n-o să te luăm ca din oală.

Ca să fiu sincer, nici nu prea mai știu ce credeam. Așa că mi-am pus mâinile la vedere, ca nu cumva să le dau ălora motive să mă transforme într-o sită, gândindu-mă pierdut la paturile de fier din celulele poterei, prinse de perete ca niște polițe mai mari, vechi de mai bine de douăzeci de ani și întărite cu lanțuri groase.

Sfârșit

Praf

de Florin Purluca

"O poveste postapocaliptică scrisă cu o măiestrie desăvârșită!"

"Un personaj de care te îndrăgostești din primele pagini și o atmosferă creată atât de veridic încât simți că ești acolo, în lumea în care praful este atoatestăpânitor!"

piii tânjeau a zăpezi și aroma Crăciunului, iar oamenii mari a gust de concedii și șuncă fiartă. A început să cadă agale, nestingherit de nimeni și nimic, praful cenușiu, moale și sfărâmi- cios, greu deloc și grațios ca puful de gâscă. La început au râs, au chicotit că nu știu care sfânt s-a pus pe grătărit fripturi grase și unsuroase. Dar gluma n-a ținut decât o vreme, pentru că praful cădea - și tot cădea, de nu se mai oprea - inexorabil, învelind lumea într-o plapumă de funingine."

Titlu: ***Praf***
Autor: ***Florin Purluca***
Nr. pag.: 144
Colecția Science-Fiction: #15
Comandați-o la: ***www.pavcon.ro / 0727.77.80.06***

Scornituri spăimântătoare

de Constantin D. Pavel

CĂTĂLIN PAVEL

srawiTvsi
SMIMNTAT

"O carte horror cu povești aproape adevărate!"

"După ce am citit această carte,
am ascuns-o cu mare teamă în
spatele cărților din bibliotecă.
Pur și simplu, vederea ei mă îngrozea de-a dreptul!"

O carte care te poartă, într-un stil pe alocuri jurnalistic și jovial, până la granițele întunecate ale celei mai pure groaze.

Culese de autor cu mare atenție, din diverse zone ale țării, "scorniturile spăimântătoare" pe care le vei descoperi între coperțile acestui volumaș te vor familiariza cu folclorul horror pur românesc, ce a înfricoșat zeci de generații de conaționali.

Titlu: ***Scornituri spăimântătoare***
Autor: ***Constantin D. Pavel***
Nr. pag.: ***128***
Colecția Science-Fiction: #4
Comandați-o la: ***www.pavcon.ro***

A doua Lună a Pământului

de Mircea Liviu Goga

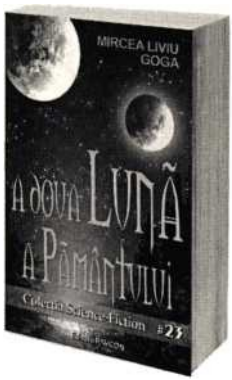

"Vrei o carte care
să te țină
cu sufletul la gură
de la
prima la ultima

...Ce ascunde misterioasa Vale a
lui Martin?

De ce Emanuel, un băiat de doar
11 ani, e ales să fie printre
Ce pun la cale Zeii neștiuți, ascunși printre muritorii de rând,
în satul acela fără nume?

Iar Valentina... de unde apare, ce este și ce o leagă, de fapt, de Emanuel?...

întâmplări stranii, desfășurate de-a lungul unei povești ini- tiatice, scrisă ca dintr-o suflare, în care lumea miturilor e împletită strâns cu lumea reală.

O poveste scrisă pentru spiritele celor care știu să rămână copii până la adânci bătrânețI.

O poveste pe care, cu siguranță, o vei ține minte pentru tot restul vieții!

Titlu: ***A doua Lună a Pământului***
Autor: ***Mircea Liviu Goga***
Nr. pag.: ***320***
Colecția Science-Fiction: #23
Comandați-o la: ***www.pavcon.ro***

Rangkook

de Constantin D. Pavel

"Genul de poveste plină de mister de la un capăt la altul!"

"Un personaj principal de care te îndrăgostești

Cea dintâi nuvelă din seria Aventurilor detectivului spațial Ray Garren deCase, *Rangkook* te incită, te înfierbântă și te face să-ți dorești să călătorești printre stele.

în această carte, celebrul detectiv special este chemat să rezolve misterul dispariților unor turiști, pe una dintre cele mai luxuriante și impresionante planete, pe care tronează cel mai înalt munte din sistemul ei planetar, Rangkook. Descoperirile pe care le face detectivul îl vor conduce alături de frumoasa Lolla, către aventuri cu totul și cu totul

Titlu: *Rangkook*
Autor: *Constantin D. Pavel*
Nr. pag.: *128*
Colecția Science-Fiction: #5
Comandați-o la: *www.pavcon.ro*

Secretul emisferei

de Traian Bădulescu

"Un univers urban plin de necunoscut, de ireal și fantastic!"

"Dacă nu te mai așteptai la ceva nou în privința călătoriilor în timp, a venit vremea să te pregătești pentru o teribilă aventură de gen!"

Utopii și distopii care păstrează nealterat stilul sdence-fiction-nesc de sfârșit și, evident, început de mileniu, încărcat de substanță, viu și incitant.

în această culegere de povestiri și nuvele, Traian Bădulescu, un autor format la școala inconfundabilă a Cenaclului Planetar Science-Fiction, din București, confirmă peste ani prin talentul său literar! Lasă-te purtat, pagină după pagină, în universul ba întunecat și teribil, ba luminos și plin de speranță, creat în jurul unei societăți aflate, mai mereu, la limită!

Titlu: ***Secretul emisferei***
Autor: ***Traian Bădulescu***
Nr. pag.: 760
Colecția Science-Fiction: # 2
Comandați-o la: ***www.selfcoach.ro***